

เอเชีย

ปีที่ 6 ฉบับที่ 24 กรกฎาคม - กันยายน 2547 ISSN 1513-105X

๒๒ พราชา บรมราชินีนาถกิจการ

สัทชราฉันท์ ๒๑

เดือนวันสมภพ ประจำ พา-
ฤกษ์ ณ สิงห์ รา-

อ่อนให้สากຍะรำໄພ

น้อมถวายชัย-

สนถាຈໍາງຽມນູ້ງູ່ດ

ເທິຍຮັ້ພະຈນນີ້ ສັດ

ສບສິງປຣາໂນທີ່ ຂ ໂປຣປຣານ

ທຽງພຣະສໍາຮາຜູ

ຮະສະນະທິນະນາ-
ກີ ເກົ່າຍິ່ງໄກຣ

“ສຶກິດ” ອກົງໄຊຍ

ະ ມັກຄດ

ວະຈຸກິສຸກິມດ

ນຳກາລ

ຕິຮານະ ອກົບາດ

ນິຮັນຄົ້ງເຫຼອຜູ

ດ້ວຍເກົ່າດ້ວຍກະໜ່ອນ
ຫ້າພຣະພູທຣເຈົ້າ “ວາຮສາວວິທຸ່ສຣາງູນຍ໌”

ຂອເຄະ

(ຮພິນທີ່ ພັນຍືໂຮກ້າຍ ວັນກາງອງ)

ปก : ชั้นวันเฉลิมพระชนนพธรรม
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ

หนังสือ “วิทยุสารัญรัมย์” ISSN 1513-105X
ปีที่ 6 ฉบับที่ 24 : กกรกุมภาพันธ์ - กันยายน 2547

ที่ปรึกษา :

สืหศักดิ์ พวงเกตุแก้ว น.ต. อิทธิ ดิษฐบูรณะ ร.น. เกียรติคุณ ชาติประเสริฐ

ผู้อำนวยการ : นฤมิต ทิภูษีระนันทน์

บรรณาธิการ : ประวัลล สุรัส แลวิกุล

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : กุช คงลัน แบณุจaga ทับทอง

คณะกรรมการ :

วนิดา คุตตัวล อุไรวรรณ คุหะประเมษ วรากอร วรรณาประลักษณ์

บัญชา ชีโภครี ธนาวน จีรพันธ์ แคมทเรีย คล้ายคลึง

คอมพิวเตอร์ : วัลเทน พานิชกุล

รูปเล่ม : ปราณ

พิมพ์ที่ : ภาพพิมพ์ โทร. 0-2433-8586

หนังสือ “วิทยุสารัญรัมย์” รายสามเดือน

จัดทำโดย :

สถานีวิทยุสารัญรัมย์ กองวิทยุกระจายเสียง กรมสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศ
ถนนเครือข่ายฯ แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กทม. 10400

โทรศัพท์ 0-2643-5094 โทรสาร 0-2643-5093

ผู้สนใจสามารถติดต่อขอรับหนังสือและส่งข้อความมาให้พิจารณาได้ตามที่อยู่ข้างต้น

สารบัญ

72 พระฯ พระบรมราชินีนาถกิจการ / พินทร พันธุ์เวชัย	1
ถ้อยแต่ง / นฤมิต ทิภูษีระนันทน์	4
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ กับการอนุรักษ์ป่า	8
สนทนารื่องเมืองพระนคร / นฤมิต ทิภูษีระนันทน์	32
9 ข้อ ที่คนไทยต้องปรับตัว...ในสถานการณ์การค้าระหว่างประเทศปัจจุบัน	
/ พอล เลอมั่ง	46
เล่าสู่กันฟัง : แสงมีดวงแรกของโลก	59
สนทนากับเอกอัครราชทูตสปป.ลาว ประจำประเทศไทย	62
สนทนากับเอกอัครราชทูตไทย ประจำสปป.ลาว	67
คดีโบราณ / โรม บุนนาค	72
จากเครื่องข่ายที่ขาดวิญญาณ...ถึง...บูรณะการที่ขาดการรู้เหตุผล	
/ ศาสตราจารย์ระพี สาครวิก	78
ภาคชุด 72 พระฯ มหาราชนี	84
กรุณา กุคลาลัย ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ 2546	97
มุกดามหาว-ละหันนะเขต บ้านพี่เมืองน้อง	111
ชาเขียว	120
ไฟฟ้าจาก “กากระอ้อย” วัสดุเหลือใช้จากภาคเกษตรสู่ความมั่นคง	
ระบบพลังงานชาติ	130
เล่าสู่กันฟัง / ภัยจากแมลงสาบ	135
วันนี้ขอเชิญถึงยิว / BEN	137
มายไทยเกิดขึ้นลมหายใจ?	153
โภมโ戎 / กิตติศักดิ์ กล่อมจิตต์	161
เล่าสู่กันฟัง / ควันหลงโภมโ戎	166
ไม่มีคำตอบจากทะเล / คงลัน พงษ์สุธรรม	168
ข้อบังคับสำหรับเรือประมงต่างชาติในการเข้าไปทำการประมงในประเทศไทย	178
บางกอก รีคอเตอร์ หนังสือพิมพ์ฉบับแรกในเมืองสยาม	
/ ประภา วัชราภรณ์	182
ไขมันในเลือด	194
ท้ายเล่ม / ประวัลล สุรัส แลวิกุล	198

หนังสือวิทยุสารัญรวมย์ ปีที่ 6 ฉบับที่ 24 เดือนกรกฎาคม-กันยายน 2547 ที่อยู่ในมือของท่าน ฉบับนี้เป็นฉบับร่วมเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2547

ขอขอบคุณผู้ฟัง รายการของสถานีวิทยุสารัญรวมย์ AM 1575 KHz. ที่ได้มีจดหมายและโปรดเกลี่ยบัตรตลาดจนตอบแบบสอบถามไปยังสถานีวิทยุฯ ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่สำคัญในอันที่จะปรับปรุงรายการให้ตอบสนองความต้องการของผู้ฟังให้มากที่สุด

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับประเทศเพื่อนบ้านเป็นอย่างมากมาโดยตลอด ในส่วนที่เกี่ยวกับกัมพูชานั้น เมื่อวันจันทร์ที่ 14 มิถุนายน 2547 คณะสื่อมวลชนกัมพูชาซึ่งเป็นแขกของกระทรวงการต่างประเทศได้พบปะคณะสื่อมวลชนไทย โดยมีผู้แทนจากสื่อมวลชนสาขาต่างๆ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ของทั้งสองฝ่ายเข้าร่วม นับเป็นการพบปะครั้งแรกในระดับประเทศ แม้ว่าสมาคมนักข่าวและนักหนังสือพิมพ์ส่วนภูมิภาคแห่งประเทศไทย ได้เคยจัดกิจกรรมร่วมกับสมาคมนักข่าวกัมพูชามาตั้งแต่มีการร่วมลงนามความตกลงแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างกัน เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2546

การพบปะระหว่างสื่อมวลชนของไทยกับกัมพูชา ได้เน้นที่จะให้มีการเสนอข่าวที่มีข้อมูลลูกถูกต้องและใช้จริยธรรมเข้ามาเป็นปัจจัยการเสนอข่าวสาร โดยความสนใจหลักภาครัฐทั้งสองฝ่ายเพื่อที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาอย่างที่เคยเกิดขึ้นกับสถานเอกอัครราชทูต กัมพูชานะเมื่อวันที่ 29 มกราคม 2546 อีก นอกจากนั้น กระทรวงการต่างประเทศได้เชิญสื่อมวลชนกัมพูชาเยือนไทยอีกเป็นรอบที่สอง ระหว่างวันที่ 6-13 กันยายน 2547 เพื่อขยายผลการแลกเปลี่ยนดังกล่าวให้มีความต่อเนื่อง

ทั้งนี้ การสร้างเครือข่ายของความร่วมมือระหว่างสื่อมวลชนของไทยกับสื่อมวลชนของประเทศเพื่อนบ้าน นับเป็นก้าวใหม่ที่เพิ่มขึ้นจากการรวมตัวกันในลักษณะชุมชนของนักจัดรายการวิทยุชายแดนไทย-ลาว และไทย-กัมพูชา ที่มุ่งประสานและกระชับความสัมพันธ์ ทวิภาคีระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในทุกๆ ด้าน สมดังคำกล่าวของคุณจำลอง โพธิ์หยวก อดีตผู้อำนวยการสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดหนองคาย ที่ว่า "...ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลระหว่างครอบครัว มีอำนาจมากกว่าอำนาจของรัฐที่มีแต่อำนาจบังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนอำนาจที่เกิดจากความรักทำให้สามารถด้วยแทนกันได้..." เพื่อที่จะให้ประชาชนลองฟังผู้ฟังของพรเม Denn มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ตลอดจนภาคภูมิใจในสิ่งที่ทั้งสองฝ่ายมีร่วมกันอาทิ ประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ภาษา และศรสนา ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ผูกพันทั้งสองฝ่ายให้ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

ในช่วงเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม 2547 มีการประชุมระดับระหว่างประเทศที่สำคัญซึ่งได้จัดขึ้นในประเทศไทยครั้ง เนื่อง

การประชุมระดับรัฐมนตรีของภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกว่าด้วยโรคเอดส์ครั้งที่ 2 (10-12 กรกฎาคม) การประชุมนานาชาติเรื่องโรคเอดส์ครั้งที่ 15 (11-16 กรกฎาคม) การประชุมระดับผู้นำบิมสเทศครั้งแรก (30-31 กรกฎาคม) และการประชุมเอกสารราชทูตและกงสุลใหญ่ของไทยทั่วโลกประจำปี 2547 (4-14 สิงหาคม 2547).

ด้วยความปรารถนาดี

(นายนฤมิต พิจิชราณันทน์)

นายสถานวิทยุสารัญรัมย์

- พระบารมีปักเกล้า : คุณหญิงกุลทรัพย์ เกษมเม่นกิจ
สุวัตtra สวัสดิรักษ์

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ มีพระนามเดิมว่า หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร เป็นพระธิดาองค์ใหญ่ของหม่อมเจ้านักขัตรมงคล กิติยากร ซึ่งภายหลังทรงได้รับสถาปนาเป็นพลเอก พระ wang ค์เชอ กรมหมื่นจันทบุรีสุรนาถ กับ หม่อมหลวงบัว กิติยากร ทรงพระราชสมภพเมื่อวันคุกร์ที่ 12 สิงหาคม พุทธศักราช 2475 ณ บ้านเลขที่ 1808 ถนนพระรามหก ตำบลลังไหส์ อำเภอปทุมธานี จังหวัดพระนคร ซึ่งเป็นบ้านของ พลเอก เจ้าพระยาวงค์นุประพัท (หม่อมราชวงศ์สหทัย สนิทวงศ์) บิดาของหม่อมหลวงบัว พระบาทสมเด็จพระปกาเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาพระราชทานนามว่า ‘สิริกิติ์’ อันมีความหมายว่า ‘ผู้เป็นครีแห่งกิติยากร’

เมื่อแรกทรงพระราชนมภาพนั้น บ้านเมืองอยู่ในระยะแรกของการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณ์มาสู่ระบอบประชาธิรัชย์ เป็นระบบอันประชาธิปไตย พระบิดา ซึ่งขณะนั้นมีอายุเป็นพันเอก

หม่อมเจ้านักขัตรมงคล กิติยากร และทรงดำรงตำแหน่งผู้ช่วยเลขาธิการทหารบกต้องทรงออกจากราชการทหาร โดยรัฐบาลแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการเอกสารประจำสถานทูตสยาม ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา ดังนั้นในวัยเยาว์ หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ จึงอยู่ในความดูแลของเจ้าพระยาวงค์นุประพัท และท้าววนิดาพิจาริณี บิดามารดาของหม่อมหลวงบัว บางครั้งหม่อมเจ้าอัปชรสมาน กิติยากร พระมารดาของหม่อมเจ้านักขัตรมงคล ก็ทรงรับนัดค้าคือ หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ ตามเดี๋ยวพระบาทสมเด็จพระปกาเกล้าเจ้าอยู่หัวไปต่างจังหวัด เช่น จังหวัดสงขลา

ปลายพุทธศักราช 2478 เมื่อหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ มีอายุ 3 ขวบ พระบิดาทรงลาออกจากราชการ เสด็จกลับประเทศไทย จึงทรงรับหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์กลับมาอยู่ร่วมกันทั้งครอบครัวที่ตำหนักริมแม่น้ำเจ้าพระยา ปลายถนนกรุงเทพฯ เทเวศร์

หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ มีพี่น้องรวม 4 คน คือ

1. หม่อมราชวงศ์กัลยานกิติ์ กิติยากร
2. หม่อมราชวงศ์อดุลกิติ์ กิติยากร
3. หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร
4. หม่อมราชวงศ์บุษบา กิติยากร

หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร เริ่มรับการศึกษาชั้นอนุบาลที่โรงเรียนราชินี ปากคลองตลาด เมื่อพุทธศักราช 2479 ต่อมาเกิด升 ศูนย์เรียนมหาอาเซียนบูรพา กรุงเทพมหานครถูกโฉมติดวยระเบิดทางอากาศ จึงย้ายมาเรียนที่โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์ คอนแวนต์ ถนนสามเสน ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน ในระยะที่เดินไปโรงเรียนได้ การที่ต้อง

เพชรบุรี สภาการณ์บ้านเมืองในยามสงบคราม โกลาตั้งแต่ยังเยาว์ ประกอบกับพระบิดาทรงเป็นพ่อ หม่อมราชวงศ์ลิริกิติ์ จึงได้รับการอบรมปลูกฝังในเรื่องวินัย ความอดทน ความเลี้ยงดู ทำให้ได้ลั่งสมประลับการณ์อันเป็นพื้นฐานชีวิตที่แข็งแกร่ง

เมื่อสังคมมหาอาเซียนบูรพาลงบแล้ว หม่อมเจ้านักขัตตร์
มงคล ได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐทูตวิสามัญ และอัครราชทูตผู้มีอำนาจเต็ม
ประจำสำนักเซนต์เจมล์ ประเทศอังกฤษ หม่อมราชวงศ์ลิลิกิตตี้ได้
ติดตามครอบครัวไปพำนัก ณ ประเทศอังกฤษ และได้เรียนเบียนใน
ควบกับภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสกับครูพิเศษ แต่ต่อมาต้องย้าย
ติดตามพระบิดาไปพำนัก ณ ประเทศเดนมาร์กกับประเทศฝรั่งเศส
แต่ก็ยังมุ่งมั่นจะเป็นนักเบียนและประสบค์จะเข้าศึกษาในวิทยาลัย
การคุณตรีที่มีชื่อเสียงของกรุงปารีส

๘๙

พุทธศักราช 2491 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งทรงศึกษาอยู่ที่เมืองโลชานน์ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และโปรดเสด็จพระราชดำเนินไปทอดพระเนตรโรงงานทำรถยนต์ที่กรุงปารีส ได้ทรงพบ ทรงคุณเคย และต้องพระราชอธิบายคัยในหมู่ม่อมราชวงศ์ลิริกิต์ ต่อมามีเมื่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประஸบอุปถ�เหตุทางรถยนต์ จึงโปรดเกล้าฯ ให้ม่อมหลวงบัวนำขิดาทั้งสองคือหมู่ม่อมราชวงศ์ลิริกิต์ และหมู่ม่อมราชวงศ์บุญญาไปเยี่ยมพระราชการที่กรุงโลชานน์ แล้วสมเด็จพระครินทรบรมราชชนนี ซึ่งขณะนั้นทางสำนักพระราชวังเป็นสมเด็จพระราชนนี ได้รับลั่งขอให้ม่อมราชวงศ์ลิริกิต์อยู่ศึกษา

ต่อที่เมืองโลชานน์ โดยเข้าศึกษาที่โรงเรียน Raint Rive ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำ มีเชือลียงในการสอนวิชาของกุลลตรี เช่น ภาษา คิลปะ ดนตรี ประวัติธรรมคดี และประวัติศาสตร์

วันที่ 19 กรกฎาคม พุทธศักราช 2492 นับเป็นวันมหามงคล
อีกวันหนึ่งของปวงชนชาวไทย สมเด็จพระศรีนครินทร์ทรงทราบราชนี้
ได้พระราชทานพระบรมราชโองการ เดิมรูปหัวใจ แก่หมู่อมเจ้า
นักขัตตรมงคล กิติยากร เพื่อทรงขอให้มั่นคงมีราชวงศ์สิริกิตติ์ กิติ-
ยากร พระบรมราชโองค์นั้นก็คือ องค์ที่สมเด็จพระมหาธิตลาภิเบศ อดุลย-
เดชวิกรม พระบรมราชชนก พระราชนานักพร่องคโนดีด

อีก 24 วันต่อมา สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินไปทรงร่วมงานฉลองวันเกิดของหม่อมราชวงศ์ลิริกิตติ์ กิติยากรที่ส้านเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงลอนדון เมื่อค่ำวันที่ 12 สิงหาคม พุทธศักราช 2492 ถึงวโรกาสที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงอำนวยพรแก่ หม่อมราชวงศ์ลิริกิตติ์ กิติยากร ได้ทรงรับพระบรมราชโองการ หม่อมเจ้านักขัตรมงคล กิติยากร แล้วพระราชทานแก่ หม่อมราชวงศ์ลิริกิตติ์ กิติยากร มีพระราชดำรัสว่า “เป็นของมีค่าอย่างยิ่ง และเป็นของที่ระลึกด้วย”

สถานีวิทยุกระจายเสียงและหนังสือพิมพ์รวมทั้งหนังสือพิมพ์ชั้นนำภาษาอังกฤษ ต่างเผยแพร่ข่าวทรงหมั่นเป็นข่าวใหญ่ และเสนอข่าวนี้ติดต่อ กันอีกหลายวัน แม้สถานีวิทยุบีบีซีของอังกฤษก็กระจายเสียงเผยแพร่ข่าวการหมั่นออกอาค่าไปทั่วโลก

นับได้ว่าข่าวมันนี้เป็นข่าวใหญ่ข่าวหนึ่งของโลก เป็นที่สนใจของทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และเป็นข่าวมหึมาที่ประชาชน

ชาวไทยล้วน普遍ปลื้มปิติชื่นชมโสมนัลสอย่างสูงสุดในรอบปีนั้น

พระราชพิธีราชาภิเษกสมรรถ

วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2493 หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร ได้ตามเสด็จสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนิวัติประเทศไทยโดยเรือซีแอลนเดอเรีย ถึงกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 24 มีนาคม พุทธศักราช 2493 ระหว่างที่กระบวนเรือเข้าสู่่านน้ำไทย ประชาชนนำเรือน้อยใหญ่มาลอยลำรับเสด็จอย่างคับคั่ง เสียงหัวดูเครือรับเสด็จและเสียงเชิญให้ร้องถวายพระรักกิ้งไปทั่วท้องน้ำ แสดงให้ประจักษ์ถึงความจงรักภักดีและความชื่นชมโสมนัลที่อาณาประชาราช្យมีต่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระคู่หูมั่น ต่อจากนั้น ได้ประทับเรือพระที่นั่งฯ คริอยุธยาเข้าสู่กรุงเทพมหานคร

วันที่ 29 มีนาคม พุทธศักราช 2493 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประกอบพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอดันทมหิดล สมเด็จพระบรมราชชนนีวิราษณ์ เมรุมาศท้องสنانหลว

ครั้นถึงวันที่ 28 เมษายน พุทธศักราช 2493 เป็นมหามงคลสมัยอุดมฤกษ์ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประกอบพระราชนิวัติราชภิเษกสมรสกับหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร ณ พระตำหนักสมเด็จพระครีสวินทิราบรมราชเทวี พระพันวัลลภาราชดาของสมเด็จพระมหิตลาธิเบศรอดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก) ซึ่งได้ทรงเจิมและถวายน้ำพระพุทธมนต์ และน้ำเทพมนต์ แด่ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และทรงรดน้ำพระพุทธมนต์ น้ำเทพมนต์ แก่ หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์

ขณะนั้น สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีพระชนมพรรษา 23 พรรษา หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ กิติยากร มีอายุ 17 ปี ยังไม่บรรลุนิติภาวะพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นจันทบุรีสุรนาถ ซึ่งยังทรงดำรงยศเป็นหม่นเจ้ากnoxัตรมงคล กิติยากร จึงทรงลงพระนามยินยอมอนุญาตตามกฎหมาย และสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาชัยนาท นเรนทร และจอมพล ป.พิบูลลงพระนามเป็นราชลักษณ์ในสมุดทะเบียนสมรสซึ่งจัดทำขึ้นเป็นพิเศษ นายอำเภอปทุมวันลงนามในฐานนายทะเบียนด้วย

ต่อจากนั้น สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จฯ พร้อมด้วยหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ ไปเฝ้าฯ สมเด็จพระครีสวินทิราบรมราชเทวี พระพันวัลลภาราชดาอี้ยิกาเจ้า (พระราชนารดาของสมเด็จพระมหิตลาธิเบศรอดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก) ซึ่งได้ทรงเจิมและถวายน้ำพระพุทธมนต์ และน้ำเทพมนต์ แด่ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และทรงรดน้ำพระพุทธมนต์ น้ำเทพมนต์ แก่ หม่อมราชวงศ์สิริกิติ์

หลังจากนั้น สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้อาลักษณ์อันประกายพระบรมราชโองการสถาปนาหม่อมราชวงศ์สิริกิติ์ พระอัครมเหสี เป็น สมเด็จพระราชนีสิริกิติ์ ทรงดำรงพระอิสริยยศ และฐานันดรศักดิ์แห่งพระราชนิวัติราชภิเษก แล้วทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชนานเครื่องขัตติยราชอิสริยภรณ์อันมีเกียรติคุณรุ่งเรืองยิ่งมหาจักรีบรมราชวงศ์ แก่ สมเด็จพระราชนีสิริกิติ์

พระบรมวงศานุวงศ์ สมาชิกรัฐสภา ข้าราชการผู้ใหญ่ และผู้รับเชิญ ได้ทูลเกล้าฯ ถวายของขวัญ และได้รับพระราชนานของที่ระลึกเป็นที่บเงินเล็กๆ บนฝ่าทีบลลักษณ์รย่อพระปรมາภิไயคุกับ

อักษรย่อพระนามสมเด็จพระราชนิลิ祺ริต์

วันเดียวกันนั้น เวลา 16.00 น. เสด็จออกมหาสมาคม ณ พระที่นั่งไพศาลทักษิณ และพระที่นั่งอมรินทรวนิจฉัย ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระบรมวงศานุวงศ์และคุณธรรมทูลกระดองพระบาทถวายชัยมงคลและในคืนนั้นได้พระราชทานเลี้ยงฉลองมงคลราชภิเษกสมรสแก่พระประยูรญาติและข้าราชการบริพารใกล้ชิด เพียง 20 คน โดยมีพระราชนลัษณะที่จะให้เป็นการประหยัด ไม่หรูหรา พุ่มเพือย อันเป็นแบบอย่างดิยิ่งแก่คู่สมรสทั้งหลาย

ในวันรุ่งขึ้น สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพร้อมด้วย สมเด็จพระราชนีได้เสด็จพระราชดำเนินโดยรถไปประทับพักผ่อน ณ วังไกลกังวล หัวหิน เป็นเวลา 5 วัน

ครั้นถึงวันที่ 5 พฤษภาคม พุทธศักราช 2493 สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ได้ทรงประกอบพระราชพิธีบรมราชภิเษก ตามโบราณขัตติยราชประเพณี เฉลิมพระปรมาภิไธยว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้อักษณ์อ่านประกาศพระบรมราชโองการเฉลิมพระอิสริยยศสมเด็จพระราชนี เป็น สมเด็จพระนางเจ้าลิ祺ริต์ พระบรมราชนี

พระราชโอสสพระราชธิดา

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงประกอบพระราชพิธีบรมราชภิเษกแล้ว ได้เสด็จพระราชดำเนินพร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชนี ไปประทับ ณ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

ระยะหนึ่ง เพื่อทรงรักษาสุขภาพตามที่แพทย์แนะนำ

ในระหว่างที่ประทับอยู่ ณ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชนี ได้มีพระประสูติกาลพระราชธิดาพระองค์แรก ณ โรงพยาบาลมงช์ซีล เมืองโลชานน์ เมื่อวันที่ 5 เมษายน พุทธศักราช 2494 มีพระนามว่า สมเด็จพระเจ้าลูกເธอเจ้าฟ้าอุบลรัตนราชกัญญา ลิ祺รัตนนาพรรณดี

ต่อมา เมื่อเดือนธันวาคม พุทธศักราช 2494 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชนี ได้เสด็จนิวัติประเทศไทย ประทับ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุลิต แล้วต่อมาทรงย้ายไปประทับที่พระที่นั่งอัมพรสถาน สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชนี ได้มีพระประสูติกาลพระราชโอรสและพระราชธิดาอีก 3 พระองค์ ตามลำดับ ดังนี้

สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าวชิราลงกรณ บรมจักรยาดิศรัตน์ตติวงศ์ เทเวศร์ธารงสุบริบาล อภิคุณประการ มหิตลาอดุลยเดช ภูมิพลนเรศวรangกร กิตติลมบุรณ์สว่างวงศ์ บรมขัตติยราชกุمار ประสูติ ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน เมื่อวันจันทร์ที่ 28 กรกฎาคม พุทธศักราช 2495 ต่อมาเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พุทธศักราช 2515 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาพระราชนิลิ祺ริต์ เฉลิมพระนามตามที่เจ้ารีบันพระสุพรรณบัฏว่า “สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ลิ祺ริตติยสมบูรณ์ สว่างวงศ์ วรขัตติยราชลัณฑตติวงศ์ มหิตลพงศ์อดุลยเดช จักรีนเรศย์ราชวิสุทธิ์ ลยามกุญแจราชกุمار มุลิกนาม”

สมเด็จพระเจ้าลูกເธอ เจ้าฟ้าลิวินธเรพรัตนสุดา

กิติวัฒนาดุลโลกาภิยศ ประสูติเมื่อวันเสาร์ที่ 2 เมษายน พุทธศักราช 2498 ต่อมาเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2520 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาพระอิสริยยศเป็น “สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณกรรภิยาชาติ สยามบรมราชกุมารี”

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลลักษณ์ อัครราชกุมารี ประสูติเมื่อวันพุธที่ 4 กรกฎาคม พุทธศักราช 2500

พระเกียรติคุณแห่งไพศาล

เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม พุทธศักราช 2499 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ โปรดกระหม่อมแต่งตั้ง สมเด็จพระนางเจ้าลิริกิตติ พระบรมราชินี เป็น สภานายิกาสภากาชาดไทย แทนสมเด็จพระศรีสวรินทิรา บรมราชเทวี พระพันวัลลสาอัยกิยาเจ้า สภานายิกาเดิม ซึ่งเสด็จสวรรคต เมื่อปลายพุทธศักราช 2498

วันที่ 22 ตุลาคม พุทธศักราช 2499 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีพระราชครรภ์ท่าเสด็จออกทรงพระผนวชในพระบ่าวรพุทธศาสนา ตามโบราณราชประเพณี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง สมเด็จพระนางเจ้าลิริกิตติ พระบรมราชินี เป็นผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ทรงปฏิบัติพระราชภารกิจทั้งปวงลุล่วงเรียบร้อย เป็นที่พอใจพระราชนฤทธิ์ เมื่อทรงทราบว่าแล้ว จังทรงพระกรุณาเฉลิมพระอิสริยยศสมเด็จพระนางเจ้าลิริกิตติ พระบรมราชินี เป็น ‘สมเด็จพระนางเจ้าลิริกิตติ พระบรมราชินีนาถ’ มีความหมายว่า ‘พระบรมราชินีผู้เป็นที่พึงของประชาชน’ นับเป็นสมเด็จพระบรมราชินีนาถ พระองค์ที่สอง ต่อจากสมเด็จพระศรีพัชรินทรบรมราชินีนาถ ในพระบาท

สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว นับเป็นเกียรติยศสูงสุดของสตรีในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ตลอดระยะเวลาแห่งการดำรงพระราชนิสิริยศ ‘สมเด็จพระราชนี’ จนถึง ‘สมเด็จพระบรมราชินีนาถ’ ได้ทรงปฏิบัติพระราชภารกิจน้อยใหญ่นานปักการ ทั้งในฐานะ ‘พระผู้เป็นที่พึงของปวงชนชาวไทย’ และในฐานะ ‘คู่บุญคู่พระราชนฤทธิ์’ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเจริญรอยตามเบื้องพระยุค滥บาท ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อความผาสุกของปวงชนชาวไทย และเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศไทย ทรงช่วยแบ่งเบาพระราษฎรภารกิจในการบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่อาณาประชาราษฎร์ ทั้งโดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์เอง ไปทรงเยี่ยมราษฎรในชนบททั่วทุกภูมิภาค แม้ตรากตรำพระภรรกายเนื่องจากการคมนาคมในขณะนั้นยังไม่สะดวก ล步ายเหมือนในปัจจุบันก็ได้ทรงย่อท้อ

พระมหากรุณาธิคุณมิได้แค่ปกเกล้าเฉพาะปวงชนชาวไทย หากแต่ยังแผ่ไปถึงประชาชนของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ชาวกัมพูชา ที่อพยพลี้ภัยเข้ามาเพื่อพระบรมโพธิสมการในแดนไทย แอบจังหวัดตราด จันทบุรี และปราจีนบุรี มีพระราชครรภ์และพระราชบันทึกในประเทศไทย ที่จะทรงบำบัดทุกข์บำรุงสุขผู้คนที่ตกทุกข์ได้ยาก โดยมิได้ทรงเลือกเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์.

จาก บันทึกเฉลิมพระเกียรติ 2547 กรมประชาสัมพันธ์

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ กับการอนุรักษ์ป่า

โครงการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า
ในพื้นที่ร้อยต่อ 5 จังหวัด (ภาคตะวันออก)

ขันเนื่องมาจากพระราชดำริ

“

...ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านทั้งหลายฟัง ถึงป่าคงคิบ
พื้นใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งยังเหลืออยู่ใกล้ๆ กรุงเทพฯ นี้เอง ป่า
แห่งนี้เรียกว่า ป่าร้อยต่อ 5 จังหวัด ของภาคตะวันออก คือ
จังหวัดชลบุรี ยะลา ระยอง และชลบุรี มี
เนื้อที่กว่า 6 แสนไร่ เป็นต้นน้ำลำธารของแม่น้ำบางปะกง
แม่น้ำปราจีนบุรี และแม่น้ำประแสร์ เดิมเคยมีเนื้อที่กว่า 8
แสนไร่ แต่ราช�始เข้าไปตัดไม้จนทำให้ป่าไม้หายไป ประมาณ
2 แสนไร่...

”

พระราชดำรัส สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
พระราชทานแก่คุณบุคคลที่เข้าเฝ้า ถวายชัยมงคล เมื่อในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ณ ศาลาดุสิตวิลัย วันพุธที่ 11 สิงหาคม 2537

ความเป็นมา

พื้นที่ป่าที่มีอาณาเขตครอบคลุมติดต่อกันถึง 5 จังหวัด คือ ฉะเชิงเทรา สารแก้ว ชลบุรี ระยอง และจันทบุรี เป็นพื้นที่ป่าแห่ง ประวัติศาสตร์ อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพันธุ์ไม้และสัตว์ป่านานาชนิด เป็นป่าดงดิบลุ่มต่ำไม่ผลัดใบ ราชภูมิโดยรอบผืนป่าได้อาคัยทำมาหากิน เก็บของป่า และเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารของแม่น้ำหลายสาย เช่น แม่น้ำบางปะกง แม่น้ำจันทบุรี และแม่น้ำประแสร์ ทำให้ราชภูมิ 5 จังหวัดมีน้ำกินน้ำใช้อย่างพอเพียงมาตลอด

ป่าพื้นนี้มีความเป็นมาอย่างนานตั้งแต่สมัยของเรืองอำนาจ ยังคงปรากฏร่องรอยอารยธรรมของอยุธยาเรืองรายในเขตอยุธยา จังหวัด พื้นที่ป่ากว่า 10 ล้านไร่ในเดิมที่ไม่มีโครงสร้าง จนถึงช่วงรัชสมัย ของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 แห่งกรุง รัตนโกสินทร์ มีการปราบกบฏอนุวงศ์ กวาดต้อนผู้คนจากเมืองนคร พนม มาไว้ที่ชลบุรีและฉะเชิงเทรา ตั้งเป็นชุมชน ‘พนมสารคาม’ เนื่องจากถูกกดดันต้อนมาจากนครพนม ป่าแห่งนี้จึงได้ชื่อว่า ป่า พนมสารคาม

ต่อมาในปี พ.ศ. 2510 เป็นช่วงสงครามเวียดนาม เมื่อทหาร อเมริกันเข้ามาใช้ประเทศไทยเป็นแหล่งส่งกำลังลี้ภัยที่プログラムให้ แก่กองกำลังในกัมพูชาและลาว จึงมีการตัดถนนสายยุทธศาสตร์ ผ่านจากลัตทิบไปปักธงชัย เป็นเส้นทางที่ทำให้ป่าแตกเป็นสองส่วน ราชภูมิสามารถบุกเข้าไปทางกลางพื้นที่ทำมาหากินได้สะดวก มีการ ให้ล้มป่าทางชักลากไม้ พื้นที่ป่าลดลงอย่างรวดเร็ว เผพะในบริเวณ ที่รับเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเข้าอย่างมากใน จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่เคยมี

พื้นที่ป่ามากถึง 5 ล้านไร่ ในปี พ.ศ. 2510 เหลือเพียง 6 แสนกว่าไร่ เท่านั้น จนถึงปี พ.ศ. 2530 อัตราการบุกรุกสูงมากจนถึงขั้นวิกฤติ ซึ่งธรรมชาติไม่สามารถรักษาดุลยภาพด้วยตัวเองได้อีกต่อไป ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบ生命数值ทางการเมือง เช่น การเกิดน้ำท่วมใหญ่ในปี พ.ศ. 2526, 2531, 2533 และ 2538 ในพื้นที่จังหวัดปราจีนบุรี และฉะเชิงเทรา นำภัยพิบัติใหญ่หลวงสู่ทรัพย์สินที่อยู่อาศัยและชีวิตของราษฎร์ในพื้นที่ทั้งสองจังหวัด

สาเหตุสำคัญที่ทำให้พื้นที่ป่าผันนี้ลดลงอย่างรวดเร็ว ก็เนื่องมาจากการเกษตรดันดินของอัตราเพิ่มของจำนวนประชากร ทำให้ราษฎร์ในพื้นที่ใกล้เคียง จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังไฟฟ้าเข้ามาทำกินบริเวณป่าผันนี้อย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ การที่รัฐมีนโยบายเพิ่มผลผลิต โดยเฉพาะพืชไร่เพื่อการส่งออก ตลอดจนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานผ่านเข้าไปในพื้นที่ซึ่งมีสภาพป่า โดยเห็นว่าเป็นการพัฒนาประเทศ เกิดแรงจูงใจที่ทำให้มีการลักลอบที่ดินเพิ่มขึ้นเพื่อขยายพื้นที่การเกษตรและธุรกิจที่ดินแม้ว่าในปี พ.ศ. 2525 กองทัพภาคที่ 1 จะประกาศปิดป่าบางส่วนแต่การบุกรุกทำลายป่ากลับมีแนวโน้มทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น

เพื่อแก้ไขปัญหาการบุกรุกทำลายป่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้จัดตั้งกองอำนวยการคุ้นย์พิทักษ์ป่าอยู่ต่อ 5 จังหวัดขึ้นโดยใช้กำลังเจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้และกำลังทหารพวน ร่วมกันตรวจสอบและระงับเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำการทำผิดตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ ต่อมาคณะกรรมการรับผิดชอบตั้งวันที่ 13 ธันวาคม 2531 อนุมัติให้กรมป่าไม้จัดทำโครงการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่าในพื้นที่รอยต่อ

5 จังหวัด ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี ในช่วงปี พ.ศ. 2532-2356

“...พระเจ้าอยู่หัวเป็นน้ำ
นันจะเป็นป่า
ป่าที่ถูกความจงรักภักดีท่องน้ำ
พระเจ้าอยู่หัวสร้างขึ้นเก็บน้ำ
นันจะสร้างป่า...”

พระราชดำริสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พ.ศ. 2535

พระราชดำริ

เมื่อสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงทราบถึงความเสื่อมโทรมของป่าพนสารคาม ซึ่งเป็นป่ารอยต่อ 5 จังหวัดภาคตะวันออก หากไม่รับดำเนินการอนุรักษ์และฟื้นฟู ความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้และสัตว์ป่าจะหมดสิ้นไป จึงทรงรับโครงการอนุรักษ์พื้นฟูทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า ในพื้นที่ป่าอยู่ต่อ 5 จังหวัดภาคตะวันออก ไว้เป็นโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ตั้งแต่วันที่ 12 กรกฎาคม 2536 โดยโครงการนี้น้อมจากโครงการอนุรักษ์พื้นฟูป่าไม้และสัตว์ป่า ตลอดจนแหล่งต้นน้ำแล้ว ยังพัฒนาคุณภาพชีวิตของราษฎร์ที่เคยอาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้อีกด้วย

โครงการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า ในพื้นที่รอยต่อ

5 จังหวัดภาคตะวันออก อันเนื่องมาจากพระราชดำริ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่ดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เนื่องจากการลักษณะดั้งเดิมที่ไม่ทำลายป่าและล่าสัตว์ป่าลดน้อยลง ซึ่งเป็นผลมาจากการป้องกันและปราบปรามอย่างจริงจังของเจ้าหน้าที่ ด้วยความร่วมมือของราษฎรทำให้พื้นที่ป่ารอยต่อ 5 จังหวัดภาคตะวันออก มีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้น เป็นป่าขนาดใหญ่ ผืนเดียวของประเทศไทยที่ยังสมบูรณ์ที่สุด

วันที่ 1 มิถุนายน 2537 สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎรในโครงการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่าในพื้นที่ป่ารอยต่อ 5 จังหวัด (ภาคตะวันออก) อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ที่บ้านเทพประทาน ตำบลคลองตะกร้า กิ่งอำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา โดยทรงมีปฏิสัมพันธ์กับราษฎร ซึ่งขออัญเชิญมาให้ท่านผู้อ่าน ณ ที่นี่

(คุณยปภีบติการป่าไม้ โครงการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่าในพื้นที่ป่ารอยต่อ 5 จังหวัด (ภาคตะวันออก) อันเนื่องมาจากพระราชดำริ กอดเทพปันทึกเลียง)

สมเด็จฯ อัญเชิญมาท่านแทนที่

ชาวบ้าน ผู้นำชุมชน 10 ปี

สมเด็จฯ แล้วที่ที่เข้าอพยพอยู่ก่อน ที่น้ำตก

ชาวบ้าน ก็มีความช่วยเหลืออะไร การเกษตรก็ไม่ดี

เท่าไร ที่แค่ 14 ไร่ รู้สึกว่าทำไม่ค่อยดีเท่าไร บางคนก็ไม่ได้ที่ นัยยะจะครับ

สมเด็จฯ ก็ดีใจที่บอก จะได้อาสาท่านผู้ว่าฯ และทางกองทัพ ฉันจะให้ทางมูลนิธิศิลปาชีพฯ มาช่วยในเรื่องเกี่ยวกับฝึกอาชีพทำมาหากิน

ชาวบ้าน แต่เรื่องไฟฟ้า ถ้าเข้ามาก่อนก็จะดีมาก

สมเด็จฯ และว่าเหตุใดเขายังไม่ให้ไฟฟ้า

ชาวบ้าน อันนี้ผมไม่ทราบ

ผู้ว่าฯ ขณะนี้อยู่ในระหว่างการขยายเขต ยังไม่เสร็จพุทธเจ้าฯ

สมเด็จฯ เหตุที่ต้องพื้นฟูป่านี้ จะบอกให้ตามตรงว่าที่ประเทศไทยนี่ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกับฉันไปนี่ ทุกคนรู้ว่า น้ำน้อยลงทุกที่ ที่นี่พวกราบร้าบทดูว่าทำให้น้ำน้อย เพราะว่าประชาชนเพิ่มขึ้น ใช้น้ำมากขึ้นแต่น้ำมีอยู่เท่าเดิม แล้วยิ่งมีการตัดไม้ทำลายป่า น้ำก็ยิ่งเหือดแห้งลง ไปทุกที่ เพราะว่าป่าไม้ที่เป็นเหตุอย่างหนึ่ง เป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้ฝนตก แล้วยังเก็บน้ำไว้ในดิน ดินเป็นเหมือนว่า น้ำได้ดิน น้ำขาดาลอะไรย่างนี้ เป็นปัจจัยใหญ่มากที่นักวิชาการทั่วโลกได้วิเคราะห์ดูแล้วทำให้มีน้ำฝน ถ้าไม่จัดการแล้วเข้าทุกที่ ที่นี่ทางการพอทราบก็พยายามให้บ้านเมืองของเรามีน้ำเป็นของตัวเอง ถ้าไม่จัดแล้วต่อไปเมืองไทย ซึ่งมีคนเกือบ 60 ล้าน ก็จะต้องซื้อน้ำจากประเทศอื่น ก็เลยคันคัวว่าป่านี้แหล่งน้ำเป็นที่ที่ฝนตกต้องได้ตามฤดูกาล ให้มีฝนบ้าง เพราะ

ต้นไม้นี้จะระเหยความชื้นสูงมากขึ้นไปในอากาศ และในอากาศจะมีเคมีชนิดหนึ่ง เมื่อผสมกับความชื้นแล้วก็จะเป็นผนังกลงมาให้กับแผ่นดิน สาเหตุที่พื้นฟูป่าก็เป็นอย่างนี้ ก็ต้องได้รับความร่วมมือจากพื้นดินประชาชนไม่เงี้นเมืองไทยของเราก็ต้องซื้อน้ำจากประเทศอื่นเข้าซึ่งก็อาจจะเป็นผลกระทบให้ชาวบ้านต้องมีรายจ่ายเพิ่มขึ้นอีกด้วยต้องซื้อน้ำจากต่างประเทศ ฉันก็ขอช่วยว่าจะลองพยายามช่วยเหลือในด้านเอกสาร มูลนิธิ เช่น ฝึกอาชีพ หรือจะมารับหัวหน้าหมู่บ้านไปดูที่พระราชวังสวนจิตรลดา ว่าเป็นคนที่ประเทศไทยมาฝึกอาชีพแล้วก็ล่งตลาด โดยที่ทางมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพเป็นตลาดให้ทำแล้วสัง รายได้ก็จะได้แน่นอน ที่นี่เรื่องที่ดินนี่ก็มีนักวิชาการสมัยใหม่ ที่ว่า 14 ไร นี่จะทำให้ได้ประโยชน์ถ้ามีน้ำก็จะได้ประโยชน์เต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกๆเราก็หวังก้อนอย่างนั้น อย่างให้ทุกคนทราบสาเหตุเท่านั้นว่า ทำไมทางการต้องเอาป่าคืน เรียกว่าพื้นฟูป่า เพราะว่าห่วงเรื่องน้ำลำหรับทุกคน เพราะว่าถ้าเราถางป่าไปหมด น้ำก็จะแล้งเข้าทุกที ใต้ดินที่เคยชุดน้ำได้ก็จะไม่มีน้ำต้นไม้นี้มันเก็บน้ำไว้แล้วเหยียความชื้นไปผสมกับเคมีในอากาศแล้วตกลงมาเป็นผนังพอตกลงมาเป็นผนังตกลงมาแทนที่จะเหือดแห้งก็เก็บน้ำใต้ดินไว้ออกที่เมื่อทางนักวิชาการเรียนรู้แล้วก็ต้องพยายาม ทุกคนก็อธิษฐานว่าขอให้พื้นดินคนไทยเข้าใจว่าบางครั้งมันจำเป็น เดียวนี่

ป่าที่ประเทศไทยเหลือน้อยมาก แต่ละแห่ง อีสานก็แล้งเข้าแล้งเข้า ฝนก็ไม่มีตกเพราะว่าบนท้องฟ้านี้มีเคมีต่างๆ เปลี่ยนเป็นเคมีทะเลราย ไม่มีความชื้น ฝนจะล่าจะแล้งเป็นปีแล้วปีเล่า ก็ด้วยเหตุผลนี้แต่ทุกคนก็มีสิทธิที่แสดงความคิดเห็นแล้วก็ร้องขอมาทางรัฐบาลได้จากหน่วยเอกสารมาร่วมกันช่วยให้ทุกคนมีอาชีพอาชีพจริงๆ ที่ใช้ได้จริงๆ จะต้องวางแผนว่าแต่ละหมู่บ้านใครทำนาได้เท่าไร จะเป็นผู้ทำนา ใครจะทำอาชีพอายุ่ อีน ซึ่งหน่วยต่างๆ จะเข้ามาช่วยสอนอาชีพนั้นๆ และจะต้องดูแลรายได้รายเดือนมากพอที่จะเลี้ยงครอบครัว ถ้ายังนี้แล้วพอใจไหมครับ

ชาวบ้าน สมเด็จฯ

เป็นอย่างนี้พระทังรัฐบาลไม่รู้จะทำอย่างไร เมื่อสักสองสามเดือนผ่านมาแล้วรัฐบาลตกใจมาก เพราะคิดว่าต้องจำกัดน้ำ ไม่เงี้นแล้วน้ำไม่พอ ให้หยุดทำนาปรังให้ทำแต่น้ำปี ที่นี่เราก็หวังว่า ถ้าເដືອພື້ນຸລກພປ່າ เราจะได้จำนวนน้ำเพิ่มมากขึ้นจากการธรรมชาติ โดยที่เราทำขึ้นแล้วธรรมชาติสนใจตอบไม่เป็นทะเลราย ก็มีแต่ความร่วมมือของท่านทั้งหลาย ตอนแรกก็เห็นจะต้องร่วมมือช่วยพนองเงชตรกต้องช่วยกัน และขอความเข้าใจเชิงกันและกันว่าเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะอยากให้มีป่าสวยงาม ไม่ใช้อย่างนั้น แต่ที่นั้นเป็นความจำเป็นจริงๆ ที่ประเทศไทย

ชาวบ้าน

สมเด็จฯ

ชาวบ้าน

พม่าเพื่อนบ้านเรา ประเทศไทย ประเทศไทยพม่า ประชาชน
เขาน้อยกว่าเราแต่น้ำเขามากกว่าเรา เพราะว่าเขารักษา^๑
ป่าไว้เต็มหมดเลยเขาไม่ยอมให้ใครมาตัดป่า เพื่อว่าจะ
ได้มีน้ำให้ดิน จะได้มีฝนตกต้องตามฤดูกาลและเขายัง^๒
โชคดีอีกที่มีทิมละลายจากเทือกเขาทิมาลัยละลายมา
น้ำแข็งละลายเป็นน้ำมาเป็นแม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำสายน
อิริวดี ที่นี่เรานี้ เมื่อคันควาดูเขาว่าที่เรามีน้ำสมบูรณ์^๓
นี่มาจากป่าน้ำฝนเท่านั้นเอง เราไม่ได้น้ำจากเทือกเขา
ทิมาลัยเลย เพราะเรารอยู่ห่างออกจากไปเล็กเข้ามา มีแต่
แม่น้ำโขง ที่นี่แม่น้ำโขงเป็นของหลายประเทศ ญวน
เขาก็จะไม่ยอม ลาวเขาก็ไม่ยอม ไม่ยอมให้เราใช้แม่น้ำ^๔
โขงเกินกว่าที่เราควรใช้ เพราะเกิดส่วนรวมว่าแม่น้ำโขง^๕
เป็นของหลายชาติ ทางการก็เลยเดือดร้อนต้องวางแผน
โครงการอะไรที่จะเลี้ยงประเทศไทย เพราะน้ำนี้ ขาดน้ำทำ
อะไรมิได้ลักษณะคุณลักษณะคุณลักษณะคุณลักษณะ^๖
ว่า ถ้าพื้นที่ น้ำได้ดินจะมากขึ้นใหม่ พอน้ำน้อยอยู่ว่า
แต่การท่าเกษตรกรรมเลย อุตสาหกรรมก็ทำไม่ได้ จะ
หมดอนาคตไป ก็จะลำบากขึ้น

พวกพมย้ายออกมากทางนี้ก็ขาดน้ำ ถ้าน้ำดีก็คงจะอยู่ได้
รับรองว่าจะไปช่วย

ถ้ามีน้ำในอ่างเก็บน้ำอะไรนี่ ก็จะดีขึ้น ถ้ามีอะไรทำการ
เกษตรก็พอยู่ได้ รู้สึกว่าพอได้กินก็อยู่ได้ ไม่เข้าไป
ทำงานกรุงเทพฯ กันมากmany ตอนนี้พวกลูกเด็กเลิก

สมเด็จฯ

ชาวบ้าน

ชาวบ้าน

สมเด็จฯ

ชาวบ้าน

แดงนี่จะไปทำงานในกรุงเทพฯ กันหมด ที่ 14 ไร่ นี่พอก
ทำกินอยู่แล้ว แค่นั้นพอ กินถ้ามีน้ำ นี่น้ำไม่มี แล่งนี่ก็
จะไม่ได้อะไรเลย ลำบากครับ ลำบากมาก

พุดแล้ว พุดถูกด้วยที่แสดงความคิดเห็นของคนฯ เพื่อจะ
ได้เข้าใจซึ้งกันและกันสำหรับคนไทยด้วยกันจะได้เข้าใจ
กัน คุณลำบากนี่ลำบากแน่ เป็นหน้าที่ของรัฐบาลและ
ทางเอกชนที่จะร่วมมือกันช่วยพื้นท้องชาวไทยด้วยกัน ก็
รับรองว่าจะพยายามช่วยจะส่งผู้แทนมาดูสมำเสมอ ก็
จะมาแนะนำว่าที่ 14 ไร่ นี่แล้วอ่างเก็บน้ำจะกราบบังคม
ทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กับทางชลประทาน
นะจะจากตัวแทนนายช่างชลประทาน จะได้มาดูหมู่บ้าน
ของคุณทั้งหลายทุกหมู่บ้าน ว่ามีคนเท่าไร ควรมีน้ำอยู่^๗
ในอ่างเท่าไรใช้ต่อปี ถ้าพูดอย่างนี้คุณคุณลพบัยใจขึ้นใหม่
ลพบัยใจ

ของผมมีอ่างเก็บน้ำจุน้ำได้หกแสนห้าหมื่นลูกบาศก์เมตร
แต่ก็ใช้ทำการเกษตรในหมู่บ้านจะปลูกเป็นไม้ผลยืนต้น
เสียหมด ที่จะทำสำรองช่วงหน้าแล้งไม่มี ผมอยากรึมี
อาชีพเสริมในหมู่บ้านให้ชาวบ้านมีรายได้ อีกอย่างไฟฟ้า
ก็ไม่มี ของผม(บ้าน) สาวเอ็ 3

จดไว้นะจ๊ะ จะไปบอกกับทางรัฐบาล ซึ่งท่านผู้ว่าฯ ก็เป็น
ผู้แทนรัฐบาล คงจะช่วยกันได้

ผมอยากรึให้ชาวบ้านมีอาชีพเสริม จะได้มีรายได้ ไม่อยาก
ให้เข้ากรุงเทพฯ ไม่อยากให้ไปทำมาหากิน ถูกหลอก

	อะไรประเกณี้	จะไปเวลาไหนก็ไปดูได้ (หันไปรับลั่งกับคุณหญิง จรุงจิตต์ฯ แล้วกลับมารับลั่งกลับชาวบ้านต่อ)... มีทอผ้า แกะสลัก ซึ่งแต่ละอย่างที่หาเงินได้ดี โดยที่พื้นของ ประชาชนไม่ต้องขายเองแต่อยากขายเองก็ได้ แต่ถ้า อยากรู้จะให้มอบให้หมูนิธิเป็นตลาดก็ได้ เราช่วยกัน ใน 14 ไร่ ก็จะหาผู้เชี่ยวชาญ (หันมารับลั่งกับคุณสหัสฯ “ใช้ไหม สหัส หาได้”) ทางด้านเลี้ยงสัตว์บ้าง (“สหัส จะแนะนำให้เลี้ยงอะไรมาก”) ที่นี่รับประทานปลากันบ้าง หรือเปล่า
สมเด็จฯ	เข้าไปในกรุงเทพฯ มาๆ เข้าไปແນ່ນທີ່ນັ້ນ ທີ່ນັ້ນກີ່ຂ້າວຍາກ ຫມາກແພງ ສໍາຮັບທຸກຄົນໝາດເລຍ ສໍາຮັບຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປກີ່ ລຳບາກ ເພຣະວ່າອາຫາດກາກິນແພງຂຶ້ນໆ ສູ່ເຮັດວຽກໃຈທີ່ ຈະເຫັນໜຸ່ງບ້ານຂອງເຮົານີ້ດີຂຶ້ນດີກວ່າທຸກອິຍ່ງນີ້ຈະນຳໄປແລ້ງ ໃຫ້ທາງຮູ້ບາລທຣາບດ້ວຍ ຜູ້ວ່າຮາຊກາຮົກຄົງຈະຮາຍງານ ໄປພບນາຍກາ ກົຈະແຈ້ງ ແລ້ວກີ່ໄປກຣາບບັງຄົມທຸລ ທ່ານຂອບ ທາງເຮືອງໃຫ້ນ້ຳຄັນ ທ່ານເກົ່າເກີ່ວກັບກາຮຸດບ່ອເກົບນ້ຳ ອະໄຮຕ່າງໆ ພຣະເຈ້ອຍໆທຸນ່າ່ ຂອງອັນກີ່ຈຳນາຢູ່ແຕ່ອາຊີ່ ຕ່າງໆ ທີ່ນີ້ຄຸນສົນໃຈກາຮໄປຝກອາຊີ່ພທີ່ສ່ວນຈິຕຣລດາໄໝ່ ສະນິຈິຕົມ	ชาวบ້ານ ຮັບປະທານຄັ້ງ ສະນິຈິຕົມ ຜົບປະລາອະໄຮ ชาวบ້ານ ສ່ວນນາກທີ່ນີ້ກີ່ເປັນປລານິລ ປລາຢືສກ ສະນິຈິຕົມ ປລານິລນີ້ກົວ່ອຍ ເປັນປລານໍ້າຈິດ ປລານໍ້າຈິດເດືອນນີ້ດີ່ ຍ່ອະ ທານນີ້ມີບ່ອເລື່ອງປລາໄໝ່ ຍັງໄໝມີ
ชาวบ້ານ		ສະນິຈິຕົມ ປລານິລກົວ່ອຍ ຕ້ວໃຫຍ່ເລື່ອງຈ່າຍ ກຸ່ງນໍ້າຈິດເລື່ອງໄດ້ໄໝ່ ທພມ.ສຸວົງ ຕ້ອງແນ່ນໍ້າເປົກ ສ໋ຫລັບຕ້ອງທຳທີ່ເຊີ່ພາະ ຕ້ອງເຫັນເນັດຕີ ຕ້ອງ ທຳອະໄຮ
ສະນິຈິຕົມ		ສະນິຈິຕົມ ເຮົາພຍາຍານທຳທຸກອິຍ່ງ ເວລານີ້ວິທາກາຮກ້າວໜ້ານຳກ ກົກຄົງຈະໜ່ວຍກັນໄດ້ ໃຫ້ຕັ້ງຕ້ວກັນໄດ້ ແລ້ວເຈີນສ້ວັງບ້ານນີ້ ຮາຊກາໃຫ້ (?)
ສະນິຈິຕົມ		ชาวบ້ານ ອອກເອົງ ສ້ວັງເອົງ ສະນິຈິຕົມ ທີ່ທີ່ປຸກບ້ານໜັກກີ່ຕາຮາງວາ

ชาวบ้าน	400 ตารางวา คันละไร่ บ้านก็เอาของเก่ามาปูลูกที่นี่คุณคงเข้าใจนะครับ ทำไม่ทางการต้องเอา ไม่ได้แกลง คนไทยช่วยกัน คล้ายกับว่าช่วยกันคนละไม้คันนะมือเพื่อเมืองเราระได้ไม่ต้องซื้อน้ำเขากิน ป่าเดียวนี้เหลือน้อยมาก แล้วทุกแห่ง ประชาชนก็จะเข้าใจผิดว่าไอลประชาชนออกเพื่อจะปลูกป่าบ้างตามอะไรอย่างนี้ เกิดนึกอยากมีป่าขึ้นมา แต่หาใช่อย่างนั้นไม่ นักวิชาการทั่วโลกเข้ามาสำรวจบ้านเรา เขาก็ว่าเมืองไทยมีป่าน้ำฝนเท่านั้น ที่เป็นแหล่งน้ำจืดเลย อันนี้แหลกเป็นเหตุให้ทางรัฐบาลต้องห่วงข่าวหายาน้ำเลี้ยงประชาชนให้ได้ทันทีทางเราก็อาสาว่าจะช่วยหมู่บ้านผู้เสียสละออกไปจากป่า จะช่วยกันให้เต็มที่ จะไม่ทิ้ง (หันไปรับลังกับหลายๆ ท่านที่นั่งอยู่ด้านข้าง “ให้ประสานกับจังหวัด กองทัพ ป่าไม้ช่วยกัน.”)
สมเด็จฯ	แล้วคุณมีอะไรจะเล่าอีกให้เหมินดีที่จะรับฟัง ขอให้ท่านช่วยในการเกษตร ในแหล่งน้ำ ไฟฟ้า และอุตสาหกรรมต่างๆ อย่างให้มีตรงนี้ขึ้น ถ้ามีตรงนี้ขึ้นก็รู้สึกจะสบายขึ้น พากราชภูมิทุกหมู่บ้านก็จะไม่เป็นทางให้กัน เมื่อมีที่พิงแล้ว มีที่อาศัยทำมาหากินกัน ถ้ามีโรงงานเกษตรหรือกลิ่กรมต่างๆ ใกล้เคียง ก็คงจะไม่ไปไหน
ชาวบ้าน	อย่างที่หมู่บ้านอีสานแห่งหนึ่ง ชื่อบ้านกุดนาขาม ชัก 5 ปีก็ผิดต่า เดียวันนี้ 10 ปีแล้วนะ รุ่งเรืองมากเดียวันนี้มี
สมเด็จฯ	

ชาวบ้าน	ร้านค้าในนั้นเอง ชาวบ้านทำเอง มีร้านอาหาร คนเข้าไปดูการผึ้งมีการอุดสาหกรรม ร้านอาหารมีคนไปนั่งรับประทาน มีคนไปเที่ยว ไปซื้อผ้าที่ชาวบ้านทอ ไปซื้อผ้าซึ่งอะไรอย่างนี้ ซื้อปลา ซื้อผ้า เป็นแหล่งท่องเที่ยวเจริญ อย่างนั้นจะขอบใหม่แน่นอน
สมเด็จฯ	อย่างนั้นแหลกครับ ถ้าให้ทางราชการมาช่วย ก็จะดีขึ้น ถ้าให้ชาวบ้านช่วยกันเองอย่างนี้ไม่ได้หรอกครับ ลำบากนะ
ชาวบ้าน	(ไม่ชัดเจน พูดเรื่องไฟฟ้า ... พังพオจับความได้ว่า เรื่องมันติดอยู่ที่กรม)
สมเด็จ	กรมอะไร
ชาวบ้าน	การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคพะยะค่ะ

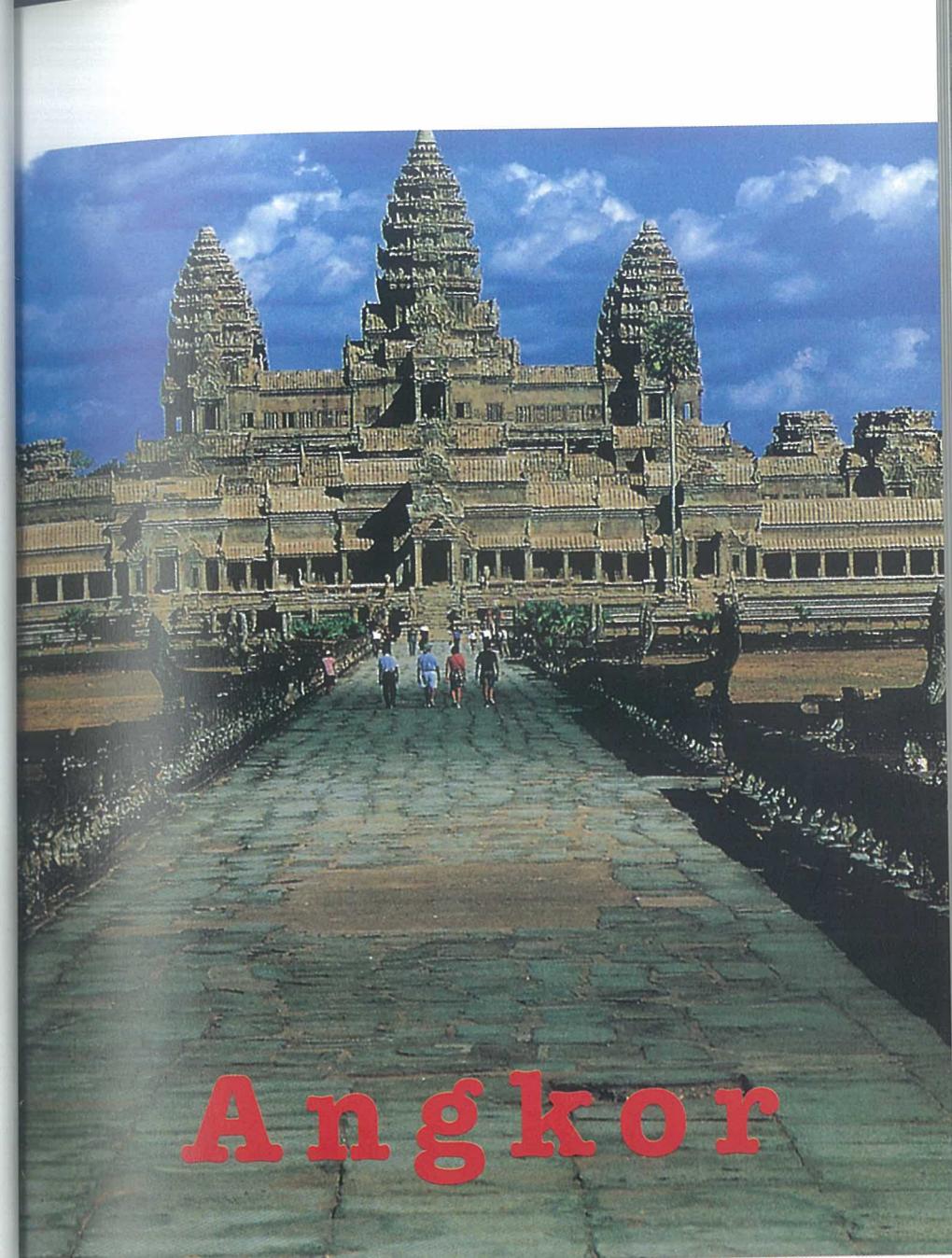
(นับจากนี้เป็นการสนทนาระหว่างชาวบ้านเรื่องไฟฟ้ากับงบประมาณ ซึ่งกตามซื้อต่ำแห่งและสอบถามเรื่องสมุนไพรรักษาไข้มาลาเรีย).

សង្កាត់រៀងម៉ោងភ្នំពេជ្រ

รายการ ‘นานาสาระ’ วันนี้ มีแขกรับเชิญสองท่าน คือ ท่านรองปลัดกระทรวงวัฒนธรรม คุณวีระ ใจนัน พจนรัตน์ และ คุณจารุราฯ มาสนใจ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านโบราณคดี ของ กรมศิลปากร ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ได้เป็นหัวหน้าคณะไปเยือนกัมพูชา เลยก่อยกจะให้ท่านรองปลัดฯ และคุณจารุราฯ เล่าให้ฟังถึงการเดินทาง ครั้งที่แล้วว่าได้ช้มโบราณสถานในกัมพูชาที่ไหนมาบ้าง

จารุราฯ เนื่องจากที่ไปเรามีเวลาเหลืออยู่ เพราะฉะนั้นโบราณสถานที่เรา ชมจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งในเมืองพระนครที่ฝรั่งเรียกว่า ‘អងកោរ’ แต่ จริงๆ แล้วเมืองนี้เป็นเมืองราชธานีของกัมพูชาตั้งแต่สมัยโบราณ ตั้งแต่ประมาณพุทธศตวรรษที่ 15 จนกระทั่งถึง 20 เวลาที่เป็น

34
วิทยุสรัญรุมย์

ราชธานีร่วม 500 ปี ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีโบราณสถานมากมายอยู่ที่นี่ เพราะว่าเป็นเมืองหลวงอยู่นานและปราสาทต่างๆ นั้น จริงๆ แล้วก็คือศาสนสถาน ปราสาทในที่นี่ไม่ได้หมายถึงพระราชวัง แต่หมายถึงอาคารที่มียอดเป็นชั้นๆ ที่สร้างขึ้นเป็นศาสนสถาน เพราะฉะนั้นจึงมีอยู่มาก เพราะกษัตริย์ส่วนใหญ่จะสร้างศาสนสถานขึ้นในราชอาณาจักร

สมัยนี้ไม่ทราบว่านับถือศาสนาอะไรรับ

จรรยา จริงๆ แล้ว ศาสนาในกัมพูชา กับบ้านเราก็ใกล้เคียงกัน คือตั้งแต่สมัยแรกเริ่มประวัติศาสตร์ก็มีทั้งศาสนาพุทธ และศาสนาพระมณฑปคู่กันมา แต่ในสมัยเมืองพระนคร กษัตริย์ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ เพราะอื้อต่อการปกครองด้วย แต่ในเวลาเดียวกัน ศาสนาพุทธก็มีการนับถือกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงพุทธศตวรรษที่ 18 ซึ่งกษัตริย์หันมานับถือพุทธศาสนา พุทธศาสนาจึงแพร่หลายขึ้นมาก ปราสาทที่สร้างขึ้นก็จะเป็นศาสนสถานในพุทธศาสนาเป็นหลัก ในขณะที่ก่อนพุทธศตวรรษที่ 18 มักจะเป็นศาสนสถานในศาสนาพระมณฑป แต่ที่เป็นศาสนสถานในพุทธศาสนา ก็มี แต่มีน้อยกว่าและมีหลักฐานว่าขุนนางเป็นผู้สร้าง พุทธศาสนาในสมัยเมืองพระนครต่างจากพุทธศาสนาที่นับถือกันในปัจจุบัน เพราะไม่ใช่เกรวاث แต่เป็นพุทธมหาayan

ผู้ที่อยู่ในเมืองพระนครหรืออังกอร์เรารู้ว่าขอมใช่หรือเปล่าครับ

จรรยา ใช่ครับ ไทยเรารู้ว่าขอม แต่คนอื่นไม่ได้เรียก คำนี้ปรากฏ

35
วิทยุสรัญรุมย์

ในคิลารีกสูญทัย ในคิลารีของกัมพูชาเรียกอาณาจักรตนเองว่า กัมพูชามาตั้งแต่สมัยเมืองพระนครแล้ว เรื่องนี้คงต้องขอเล่าย้อนลักษณะว่า สมัยประวัติศาสตร์ของกัมพูชาจะแบ่งโดยอาเมืองพระนคร เป็นตัวตั้ง ในช่วงแรกเริ่มเรียกว่า สมัยก่อนเมืองพระนคร แล้วก็เป็น สมัยเมืองพระนคร จากนั้นเป็นสมัยหลังเมืองพระนคร

เมืองพระนครคือเมืองที่รู้จักกันว่า อังкор มีเชื้อว่า ยโสธร บุรี เพราะเหตุว่าผู้สร้างก็คือพระเจ้ายโสธรมันที่ 1 ตั้งแต่ประมาณ พุทธศตวรรษที่ 15 อายุสมัยระหว่างตัวเมืองพระนคร กับอายุสมัย ทางประวัติศาสตร์ที่เราเรียกว่า สมัยเมืองพระนครจะต่างกันเล็กน้อย คือ สมัยเมืองพระนครเริ่มตั้งแต่กลางพุทธศตวรรษที่ 14 เมื่อมีการก่อตั้ง อาณาจักรขึ้น แต่ว่าตอนนั้นเมืองหลวงยังไม่ได้ตั้งอยู่ที่เมืองพระนคร ในปัจจุบัน แต่อยู่ในบริเวณใกล้ๆ กัน เช่นในพื้นที่ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า รอລວຍและที่พนมกุлен

ในปัจจุบันเป็นที่ตั้งของเมืองเลียนราส្ស ไม่ทราบว่า สมัยนั้นมี ภารกามที่เป็นมุสลิมอยู่หรือเปล่าครับ

จรรยา ในประวัติศาสตร์ ระหว่างกัมพูชา กับ จาม จะสู้รบกันมาตลอด เวลา ในสมัยนั้น จาม เป็นอาณาจักรหนึ่ง ตั้งอยู่ในพื้นที่ประเทศไทย เวiy ดนามปัจจุบัน อยู่ติดกันกับอาณาจักรกัมพูชา ตรงนี้ขอซึ้งแจง เกี่ยวกับครัวดและพระครลักษณ์ ด่าวน ครัวดไม่ใช่เมืองแต่เป็นปราสาท เป็นศาสนสถาน ส่วนพระนครหรืออังกอร์นั้น เป็นเมืองซึ่งเป็นราชธานี ของกัมพูชา ครอบคลุมอาณาเขตกว้างขวาง มีโบราณสถานมากมาย ในเมือง ซึ่งกษัตริย์แต่ละองค์ที่ขึ้นครองราชย์ ถ้ามีเวลา ขึ้นครองราชย์

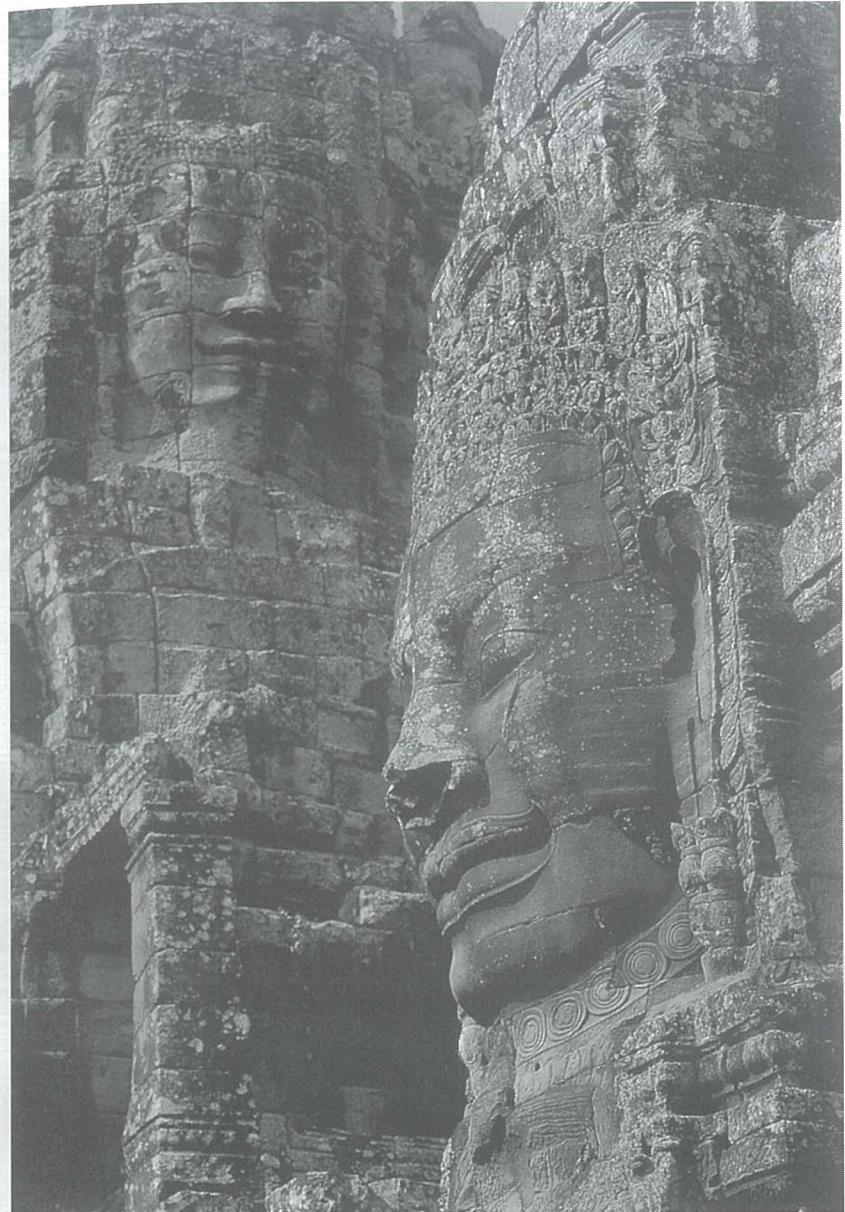
เวลาสั้นๆ ก็ไม่มีเวลาสร้างปราสาท แต่ถ้าครองราชย์ยาวนาน ก็จะ สร้างปราสาททึ่งนั้น ทุกพิริองค์ มีทั้งปราสาทประจำรัชกาล และ ปราสาทที่อุทิศแก่บรรพบุรุษ

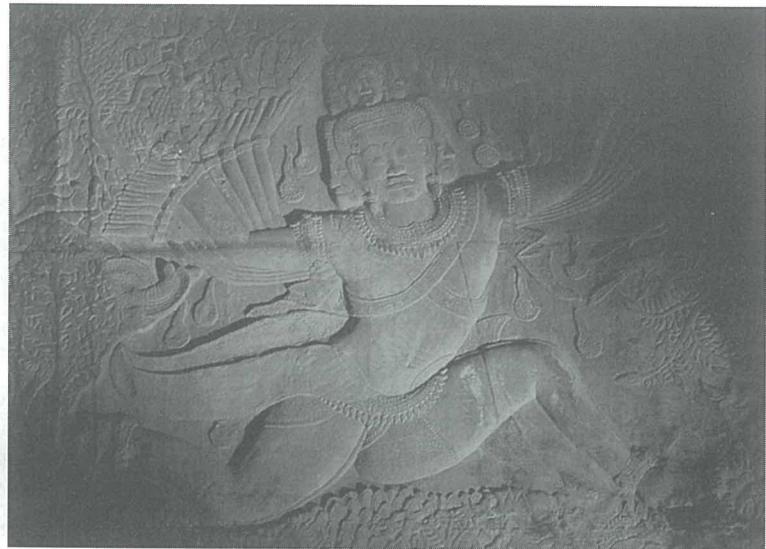
ขอเล่าย้อนลักษณะเพื่อความเข้าใจ คือในพื้นที่ที่เป็นประเทศไทย กัมพูชาปัจจุบันนั้น ประวัติศาสตร์ในระยะแรกเริ่ม ได้มีอาณาจักรเล็กๆ ก่อตั้งขึ้น ก่อนแล้วค่อยๆ วิวัฒนาการมา เมื่ອันกับบ้านเรานะเมืองไทย ก่อนที่จะมีสูญทัย ก็จะมีวัฒนาการของบ้านเมืองมาหลายสมัย เช่น สมัยทวารวดี เป็นต้น ของกัมพูชา ก็ เช่นกัน จดหมายเหตุจีนเรียก อาณาจักรแรกนี้ว่า อาณาจักรฟูนัน มีอายุประมาณพุทธศตวรรษที่ 6-11 แต่หลักฐานที่ชัดเจน เช่น คิลารีกที่พบในพื้นที่ล้วนใหญ่ มีอายุ ราชพุทธศตวรรษที่ 11 ก่อนหน้านั้นเรื่องราวล้วนใหญ่ ได้จากเอกสาร จีน เพราะฉะนั้นเรื่องราวของอาณาจักรสมัยนี้ จึงไม่ค่อยชัดเจนเท่าไร นัก พ coma ถึงพุทธศตวรรษที่ 12 ก็ได้มีอาณาจักรซึ่งจดหมายเหตุจีน เรียกว่า เจนละ ขึ้นมาแทน ในช่วงเวลาหนึ่ง แต่ในแต่ละช่วง ไม่ได้พับในพื้นที่ กัมพูชา และประเทศไทย ไม่มีเส้นแบ่งประเทศไทยอย่างปัจจุบัน จึงมีความ เกี่ยวพันกัน เรียกได้ว่า ร่วมอารยธรรม ร่วมวัฒนธรรมกัน หลักฐาน สมัยเจนละ บางส่วนได้พบในพื้นที่ประเทศไทยอย่างเช่น คิลารีกของ เจ้าชายจิตราลงกรณ์ ซึ่งเมื่อขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์ของเจนละทรง พระนามว่า มหาชนทรรศน์ เรอาพบในแบบแม่น้ำมูล จำนวนหลายหลัก รวมทั้งได้พบที่ ลระแก้วด้วย ช่วงปลายของเจนละ ก็ได้ทำการแตกด้วย เป็น 2 อาณาจักร คือ เจนละบก เจนละน้ำ และเกิดจลาจลวุ่นวายขึ้น ทำให้หมอดำนำจไป จนกระทั่งถือกลางพุทธศตวรรษที่ 14 จึงได้มี กษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งจารึกจากปราสาทลดีก็อกนัมที่จังหวัดลระแก้ว

ระบุพระนามว่าพระเจ้าชัยวรมันที่ 2 เสด็จกลับมาจากการซวาแล้วก็มา
ครองราชย์รวมอาณาจักรขึ้นใหม่ในราชธานีพุทธศตวรรษที่ 14
ช่วงนี้จึงถือเป็นจุดเริ่มต้นของสมัยเมืองพระนคร แต่ว่าขณะนั้นราชธานี
ไม่ได้อยู่ที่เมืองพระนครปัจจุบัน แต่จะอยู่ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพระนครห่างกัน
ไม่ไกลเท่าไหร่นักที่ตำบลรอລวย ซึ่งก็มีปราสาทปรากฏอยู่หลายแห่ง

แล้วที่คุณจารราไปมา มีอะไรน่าประทับใจมากที่สุดครับ

จรราฯ สำหรับฉันเอง ปราสาทต่างๆ ล้วนเป็นที่น่าสนใจ แต่ที่พลาด
ไม่ได้สำหรับผู้สนใจไปเที่ยวชมคือ นครวัด เพราะนครวัดเป็นปราสาท
ที่สวยงามมาก และเป็นลิ่งหศจรรย์ 1 ใน 7 ของโลก ลิ่งหศจรรย์
ต่างๆ เช่นจะแบ่งยุคแตกต่างกันไป มียุคโบราณ ยุคกลาง ยุคปัจจุบัน
ปราสาทนครวัดถูกจัดเป็นลิ่งหศจรรย์ของยุคปัจจุบัน ซึ่งก็มีหศจรรย์
จริงๆ เพราะเป็นปราสาทใหญ่ลร้างด้วยหินทราย มีพื้นที่กว้างใหญ่
มากขนาดของพื้นที่ 1,500 x 1,300 เมตร ล้อมรอบด้วยคูน้ำขนาด
200 เมตร รูปแบบทางสถาปัตยกรรมงดงามได้สัดส่วน แผนผังลงตัว
จริงๆ แล้ว ค่าสนสนานหรือปราสาททั้งหลาຍเปรียบเสมือนการจำลอง
จักรวาล ซึ่งมีเข้าพระสุเมรุคือที่สถิตย์ของเทพเจ้าทั้งหลาຍอยู่ตรงกลาง
อะนั้นพวงปราสาทต่างๆ เราจะลังเกตได้ว่าจะสร้างกันบนเขา หรือไม่
ก็สร้างสูงขึ้นไปบนฐานเป็นชั้นๆ เป็นลัญลักษณ์แทนเข้าพระสุเมร
อย่างปราสาทนครวัด เราเข้าไปจะเห็นได้เลยว่ามันจะเป็นชั้นชั้นไป 3
ชั้น ชั้นบนสุดจะสูงมาก นอกจากแผนผังที่ลงตัว รูปแบบสถาปัตยกรรม
ที่สวยงามแล้ว การตกแต่งประดับประดาโดยการแกะลึก漉ลาย

40
วิทยุสรัญรัมย์

ลงไปในเนื้อทินก์คملึกสวยงามมาก มีทั้งลวดลายใบไม้ดอกไม้ที่เราระบุยกว่าลวดลายพันธุ์พุกษา และลวดลายที่เป็นภาพเล่าเรื่อง เป็นภาพบุคคล เช่นเรื่องรามเกียรติ หรือเรื่องรามายณะของอินเดีย รูปนาง อัปสรซึ่งลักษณะมากกว่า 1,000 องค์ ผนังทุกแห่งลักษณะลวดลายเต็มไปหมด เพราะฉะนั้นครก็ต้องไปชมที่นี่ เพราะเป็นจุดเด่น

นครวัดเองขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกด้วยใช่ไหมครับ จรรยา ในเขตเมืองพระนครที่อยู่ใกล้ๆ เลี่ยมเรียบขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทั้งเมือง

อย่างที่คุณจารยานพูดบอกว่าเป็นความเชื่อทางอินดูใช่ไหมครับ ที่มีเข้าพระสุเมรุ มีคิวลีงค์ ซึ่งปัจจุบันมีการนำพระพุทธรูปไปประดิษฐานไว้แท่น

จรรยา จริงๆ และ นครวัดสร้างโดยพระเจ้าสุริยวรมันที่ 2 ซึ่งนับถือศาสนาอินดู ไว้ชนพนิกาย หมายถึง นิกายที่นับถือพระวิษณุหรือพระนารายณ์เป็นเทพสูงสุด โดยปกติศาสนาอินดูจะมีเทพลำคัญอยู่ 3 องค์ คือพระพรหมเป็นผู้สร้างโลก กษัตริย์ส่วนใหญ่จะนับถือศรีวนิ伽ย คือนับถือพระศิริเป็นใหญ่ แต่พระเจ้าสุริยวรมันที่ 2 นี้ ชัดเจนว่า นับถือไว้ชนพนิกาย เพราะว่าพระนามของพระองค์เมื่อลี้ลับพระชนม์ ปรากฏในจารึกว่าบรรมิวษณุโลก ทั้งนี้เนื่องจากกษัตริย์จะมีพระนามที่เป็นลักษณะเลียนแบบพระนามของเทพเจ้าที่พระองค์นับถือ เพราะฉะนั้นปราสาทหลังนี้สร้างขึ้นในไว้ชนพนิกาย คือนิกายที่นับถือพระวิษณุเป็นเทพสูงสุด เพราะฉะนั้นคิวลีงค์อาจไม่มี จะเป็นรูปเคารพ

41
วิทยุสรัญรัมย์

พระนารายณ์มากกว่า เพราะคิวลิงค์เป็นรูปเคารพที่เป็นลัญญาลักษณ์แห่งองค์พระศิวะ แต่ที่นี่เป็นเรื่องของพระวิชณุ ที่ปราสาทมีภาพของพระเจ้าสุริยรมันที่ 2 และมี Jarvis ประธานໄว้ด้วยว่า บรมวิชณุโลก จึงเชื่อกันว่าสร้างตั้งแต่ครองราชย์อยู่และมีการเพิ่มเติมภายหลัง จึงได้มี Jarvis ประธาน บรมวิชณุโลก ที่เป็นลัญญาเมื่อสิ้นพระชนม์ไปแล้ว

ผู้ประหารได้เรื่องขนาดใหญ่โดยของปราสาทที่กว้าง 1.5×1.3 กิโลเมตร ที่นักสำรวจฝรั่งเศสพบ แสดงว่า สมัยก่อนถูกปักกุดลุมไว้หมด

จรรยา ใช่ค่ะ เนื่องจากเมืองพระนครถูกล้อมทึ่งไปในช่วงศตวรรษที่ 20 หลังจากความเจริญรุ่งเรืองลดลงอย่าง จำกพุทธศตวรรษที่ 18 สมัยพระเจ้าซัยรัมันที่ 7 เป็นช่วงที่รุ่งเรืองมาก หลังจากนั้นก็เริ่มเลื่อมลง ในขณะที่อาณาจักรไทย เช่น สุโขทัย อุฐยา รุ่งเรืองขึ้น จนกระทั่งศตวรรษที่ 20 ก็ที่พระนครไปสร้างเมืองหลวงที่อินหลัยแห่ง เช่น พนมเปญ ละเวก อุดงถาชัย (หรืออุดงมีชัย) และกลับมาอยู่ที่พนมเปญจนถึงปัจจุบัน พนมเปญตั้งอยู่ทางตอนใต้ อยู่ใกล้ปากแม่น้ำโขง ใกล้ทะเล ในขณะที่เมืองพระนคร ในเขตเสียมเรียบหรือเสียมราฐตามที่ไทยเรียก อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของอาณาจักรกัมพูชา

บรรดาศิลปะและกิมຈາກแควรนี้ใช้ใหม่ครับ

จรรยา ปราสาทสร้างด้วยศิลปาราม ศิลปะและส่วนใหญ่จะใช้สร้างส่วนฐาน เพราะศิลปะเป็นพื้นที่เนื้อไม่เรียบเป็นพื้นกรวดทรายที่มี

แร่เหล็กเป็นตัวประسانด้วยการความสูงตามใช้หินรายมีแหล่งหินรายอยู่ที่เขานมกุลน อยู่ห่างจากพระนครไปทางตะวันออกเฉียงเหนือไม่ไกลเท่าไรนัก ยังมีร่องรอยการตัดหินให้เห็น ซึ่งเขาก็ใช้สิ่งนี้ในการตัดหิน ในบ้านเราดูตัวอย่างแหล่งหินได้ที่สีคิวจ.นครราชสีมา อยู่ติดถนนมิตรภาพ

ผมเคยอ่านว่าสาเหตุที่เมืองกรุงร้างเป็นเพาะสังคมใช้ใหม่ครับ เนื่องจากถูกผู้คนสังคมความกดดันผู้คนไปจรรยา เรื่องนั้นก็เป็นสาเหตุหนึ่ง และอาจจะเป็นเพราะว่าเมื่อขึ้นเมืองอ่อนแอลง มีการย้ายไปสร้างเมืองใหม่ ผู้คนก็ย้ายออกไปพอกเวลาผ่านไปเป็นร้อยๆ ปี ต้นไม้ก็มาปกคลุม แต่ก็มีบางช่วงที่เขากลับมาฟื้นฟูเมืองพระนคร ดังที่มีบันทึกของชาวโปรตุเกสเล่าไว้ในราชสมัยอยุธยาตอนต้น ราชป্রาชีพุทธศตวรรษที่ 21 จะเห็นว่าภาพลักษณ์ที่สวยงามที่ระเบียงชั้นล่างทั้ง 4 ด้านนั้น มีด้านหรือสองด้านที่มีฝิมือต่างไป ทำให้รู้ได้ว่ามาเพิ่มเติมภายหลัง เช่นใจว่าคงเป็นช่วงสมัยอยุธยาดังกล่าว

เห็นว่าด้านหนึ่งของนครวัดมีบรรยายลักษณะของคนสยามเข้าແกวนเป็นระยะๆ ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไรครับ

จรรยา เป็นภาพลักษณ์ที่ผนังระยะเบียงชั้นล่าง คือปราสาทนครวัดตั้งอยู่บนฐานเป็นชั้นๆ ระยะชั้นล่างมีภาพลักษณ์ ซึ่งค่อนข้างจะแบบแตกต่างกับที่บายน ซึ่งเป็นปราสาทที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง แต่ก็เป็นภาพลักษณ์ที่สวยงามมาก ภาพเหล่านี้จะเล่าเรื่องต่างๆ มีทั้งภาพพระเจ้า

ลุริยารมันที่ 2 และภาพเล่าเรื่องคติทางศาสนาอินดูอย่างเช่นภาพการกวนเกี้ยนสมุทร หรือภาพเล่าเรื่องมหาเทพของอินเดีย ผนังด้านที่ลักภาพประวัติของพระเจ้าชัยวรมันที่ 2 มีอยู่ตอนหนึ่งแสดงภาพทหารที่เดินแผลอยู่และมีอักษรจารีกว่า “นีคีอเลียมกุ” หรือนีคีอพวงสยาม ทหารเหล่านั้นดูแบ陋ทั้งเลือดผ้าและทรงผม แต่ก็เชื่อกันว่าคงจะเป็นคนไทย ในปัจจุบันตัวอักษรที่เขียนว่าเป็นพวงสยามนั้นหลุดไปแล้ว

อยากรู้ถึงความงามโบราณสถานในประเทศไทยอย่างที่ปราสาทพิมายหรือพนมรุ่งมีความเกี่ยวพันกันอย่างไรครับ

จรรยา โบราณสถานประเก�ปราสาทต่างๆ อย่างที่มีอยู่ในกัมพูชา ปัจจุบันนั้น ส่วนหนึ่งมีอยู่ในประเทศไทยด้วย เพราะพื้นที่ในสมัยนั้นไม่ได้แบ่งแยกดินแดนเป็นประเทศซึ่งทางอีสานใต้มีพื้นที่ติดกับกัมพูชา ในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นในแถบนี้จะมีปราสาทมากมาย ทางตะวันออกของเราแถบสระแก้วก็มีเหมือนกัน ที่ถามเมื่อลักษรเป็นปราสาทที่มีอยู่ในบ้านเรานอกอีสานใต้ นอกจากนั้นยังมีปราสาทที่ลำคัญมากอยู่ในจังหวัดสระแก้ว คือปราสาทสีหอกือกอม เพราะที่นี่พบศิลาจารึกซึ่งเรียกได้ว่าเล่าเรื่องประวัติศาสตร์โบราณของกัมพูชาที่เดียว เพราะในจารึกล่าวถึงกษัตริย์ที่ครองราชย์มาตั้งแต่พระเจ้าชัยวรมันที่ 2 (กลางพุทธศตวรรษที่ 14) จนกระทั่งถึงพระเจ้าอุทัยทิตยารมันที่ 2 (ปลายพุทธศตวรรษที่ 16 ถึง ต้นพุทธศตวรรษที่ 17) ปราสาทนี้มีอยู่ในบ้านเรามีหอยลายสมัย มีอายุต่างๆ กัน ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 13 ในสมัยก่อนพระนคร หลังจากนั้นในสมัยเมืองพระนครก็มีอีกหลายแห่ง

แต่ที่เด่นๆ ที่เราว่าจักกันก็คือปราสาทพิมาย พนมรุ่ง ซึ่งจริงๆ แล้ว ใกล้ๆ พนมรุ่งมีปราสาทอีกแห่งหนึ่งชื่อปราสาทเมืองต่าซึ่งกรมศิลปากรได้บูรณะแล้ว เช่นกัน มีอายุเก่ากว่าพนมรุ่งกับนครวัดเสียอีก เป็นปราสาทขนาดเล็กแต่สวยงาม อย่างจะเชิญชวนว่าถ้าไปเที่ยวทางแถบนี้ ก็อยากระให้ไปชมกัน

น่าเสียดายที่มีสาระต่างๆ อยู่มากmany ผสมกับโอกาสที่มีอยู่ในโลกนี้ ขอบคุณท่านรองปลัดและคุณบรรยายในโอกาสหน้าเรางามีเรื่องสนุกๆ มาเล่าให้ฟัง ฟังอีกนะครับ.

จาก รายการ ‘นานาสาระ’ วันพุธที่ลับดีที่ 6 พฤษภาคม 2547
ออกอากาศทางสถานีวิทยุราษฎร์

9 ข้อ^{ที่คนไทยต้องปรับตัว...}

ในสถานการณ์การค้าระหว่างประเทศปัจจุบัน

ท่ามกลางความเป็นไปของสถานการณ์การเมืองและการค้าระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน และในขณะที่ WTO ซึ่งมีบทบาทสำคัญผลักดันนโยบายการค้าเสรีได้ถูกมองว่าเป็นองค์กรของประเทศไทยกำานาจ กดขี้ประเทศกำลังพัฒนาเพื่อที่จะครอบครองตลาดโลกให้อยู่ในกำมือนั้น คำรามสำคัญที่ผมอยากระขอคิดดังๆ ก็คือ

คนไทยควรเตรียมพร้อมอย่างไรเพื่อรับมือกับกระแสการค้าเสรีที่กำลังคืบคลานเข้ามาอย่างรวดเร็วทุกด้าน

ในฐานะที่ผมเป็นคนไทยคนหนึ่งที่ได้มีโอกาสเห็นสถานการณ์การเจรจาการค้าโลกที่ลับซับซ้อน จึงขอคิดดังๆ ในประเด็นดังกล่าว

ขอให้ถือว่าช่วยกันคิดกันแล้วกัน ผมมี 9 ข้อที่อยากจะเล่นเป็นอาหารสมอง ดังนี้

1. จะต้องรับศึกษาทำความรู้ให้มากๆ ในเรื่องที่สนใจ
สภาพในสังคมในปัจจุบันและในอนาคต เป็นสังคมที่ผู้มีการศึกษา ผู้มีความรู้เฉพาะด้าน หรือหลายด้านเท่านั้นที่จะอยู่ได้ เราจึงต้องเร่งศึกษาทำความรู้ให้มากขึ้นและตลอดเวลา ในจุดนี้ กระทรวงศึกษาธิการอาจจะต้องทบทวนระบบการศึกษาของไทยใหม่ เพื่อให้เยาวชนไทยสามารถเลือกเรียน/ศึกษาในด้านที่ตนเองสนใจและถนัด โดยเฉพาะในด้านที่เป็นศักยภาพต่อการพัฒนาประเทศ การเรียนตามหลักสูตรดังเดิมที่มุ่งให้สมองจำเพื่อตอบข้อสอบและให้ได้คะแนนสูงๆ เพียงอย่างเดียวันนี้ล้าสมัยแล้ว

ในประเทศไทยพัฒนาแล้วแบบทุกประเทศจะลุ่งเริ่มให้เด็กมีการพัฒนาทางสมองอย่างสมบูรณ์แบบโดยการเรียนแบบเล่นและเรียนที่จะสร้างทักษะที่จะทำมากกว่าที่จะเรียนเพื่อจำตำราหรือจุ่งเด็กไปในทางเดียวกันหมด แต่จะปล่อยให้เด็กพัฒนาตามธรรมชาติ และอย่างเชื่อตามความสนใจและความถนัดของแต่ละคน

ความจำเป็นในข้อนี้ก็ เพราะที่ผ่านมา ระบบการศึกษาของไทยนิยมสอนเด็กให้เป็นแค่นักเรียนในห้องเรียน นักท่องจำตำรา จบอุගามจึงกล้ายเป็นนักวิชาการทั่วๆ ไป มากกว่าที่จะเป็นนักปฏิบัติ หรือผู้เชี่ยวชาญแต่การค้าระหว่างประเทศที่นับวันจะเสริมมากขึ้นเรื่อยๆ ต้องการนักปฏิบัติที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้วย ดังนั้นการเตรียมตัวและปรับตัวข้อแรกของคนไทย ก็คือสร้างนักปฏิบัติให้มากขึ้น เมื่อได้

ที่มีการเปิดเสรีคุณเหล่านี้จะได้มีความสามารถที่จะแข่งขันกับต่างชาติได้ ผสมนั่นใจว่าเด็กไทย มีความสามารถไม่ได้ด้อยไปกว่าเด็กชาติอื่นแต่ เด็กไทยถูกจำกัดการพัฒนาของสมองมากไป จนกลายเป็นผู้เลี้ยงเครื่อง ในโลกเสรี

เราควรเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ จากการที่เคยยกย่องคนที่เรียน (ตามหลักสูตร) นานๆ ว่าเป็นปัญญาชน ควรที่จะหันไปมอง นักปฏิบัติที่เรียนสายอาชีพบ้าง ประเทศไทยมีผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ ทุกด้านให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นนักวางแผน นักบริหาร นักบัญชี ช่างเครื่องยนต์ ช่างเย็บ นักคิด นักประดิษฐ์ ขออย่างเดียวให้เป็น มืออาชีพ คือรู้จริงและทำได้จริงๆ เท่านั้น หากเป็นเช่นนี้ได้ เรา ก็ไม่ต้องไปวิตกกับการจะเปิดเสรีหรือไม่ เพราะลิ่งที่เราทำในทางการค้านั้น ไม่ว่าจะเป็นสินค้าหรือบริการ ถือว่ามีคุณค่าสูง เป็นที่ต้องการของตลาดโลก และแม้จะเปิดตลาดเสรี แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพดังกล่าว เรา ก็จะสามารถแข่งขันกับต่างชาติได้อย่างแน่นอน

นอกจากนั้น รัฐก็จะต้องคำนึงถึงการส่งเสริมประชาชนให้ สามารถเข้าถึงความรู้ที่หลากหลายได้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการให้ แนวทางที่เหมาะสมและควบคุมการเผยแพร่ข่าวสารตามลือต่างๆ ทั้ง วิทยุ โทรทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์ให้อยู่ในกรอบที่เหมาะสมกับวัฒนธรรม ไทย และลิ่งที่ผมเห็นว่าสังคมไทยยังขาดมาตรฐานคือองค์ความรู้ที่ สาธารณะจะเข้าถึงได้อย่างเสรี เช่น พิพิธภัณฑ์ และห้องสมุด เรา มีพิพิธภัณฑ์น้อยมาก เพราะเราหลงคิดกันว่าพิพิธภัณฑ์นั้นจะต้องใหญ่ โตระดับชาติ มีของโบราณตั้งโชว์เยอะๆ จะเข้าไปดูกันทีก็ต้องเสีย เงินแพงๆ แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนี้เสมอไปอีกแล้ว ในลิลเป็น

ประเทศที่มีพิพิธภัณฑ์มากที่สุดแห่งหนึ่งในโลก ถ้าจำไม่ผิดมีมาก หลายพันแห่ง แต่ละแห่งอาจจะเป็นเพียงบ้านครรมาที่เจ้าของเป็น ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น เปิดให้คนดูโดยไม่เสียเงินซึ่งสิ่งเหล่านี้ ล้วนเป็นความรู้ที่มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อเยาวชน ยังไม่ถายหรือครับ ที่จะทำเช่นนี้บ้าง ภูมิปัญญาชาวบ้านของไทยนั้นมีมากมายและจะก่อ ประโยชน์ต่อเยาวชนไทยได้อีกมาก

2. ต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ดีในระดับใช้งานได้

ในประเด็นนี้มีความสำคัญมาก ในเมืองประเทศไทยต่างๆ จะเปิด ตลาดการค้าเสรีกันทั่วโลกในไม่ช้า และอินเตอร์เน็ตก็เป็นผู้นำร่วม เปิดเสรีไปแล้ว คนไทยถือเป็นล้วนหนึ่งของตลาดโลกที่ว่านี้ ดังนั้นเพื่อ ที่จะลือสารกับคนต่างชาติ ซึ่งหมายถึงผู้บริโภคและลูกค้า ผู้ประกอบ การไทย รวมทั้งคนไทยทุกคน จะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้สามารถ ใช้การได้ดี เพื่อที่จะได้ประโยชน์จากตลาดเสรีนี้

ผลที่จะเกิดจากตลาดเสรีก็หมายความว่า ธุรกิจและลูกค้า จะวิ่งเข้ามาหาเราถึงในประเทศไทย ซึ่งผู้ประกอบการไทยส่วนใหญ่นั้น เป็นที่ทราบกันว่าไม่ชอบติดต่อค้าขายกับต่างชาตินักแต่จะต้องปรับปรุง ตัวแล้ว เพราะหากลือสารกันไม่รู้เรื่องก็ไม่มีการซื้อขาย ดังนั้นผู้ผลิต อย่างจะเน้นความสำคัญของภาษาสำหรับผู้ประกอบการไทย และ โดยเฉพาะผู้ให้บริการทุกชนิดด้วย ทุกคนถือว่าอยู่ในข่ายหมวด ไม่ว่า จะเป็นคนขับแท็กซี่ แม่ค้าขายของ ช่างทำหม้อ หมอนวดแผนโบราณ นางพญาบาล นักออกแบบ และนักกฎหมาย เป็นต้น ในโลกการค้าเสรี คนเหล่านี้คือผู้ประกอบการด้วย มีฉะนั้น ในวันข้างหน้าเราอาจได้

เห็นคนต่างชาติเข้ามาให้บริการดังกล่าวแทนคนไทย เพราะเหตุผลที่เราพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ หรือไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเพียงพอ อย่ารอให้ถึงวันนั้นเลย รับปรับตัวเลี้ยงตัวเดียวที่นี่ก็ยังไม่สายเกินไป

ดูตัวอย่างประเทศไทยเพื่อนบ้านของเราระหว่างนี้ เช่น ลาว เขมร และเวียดนาม ต่างมุ่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง ประเทศไทยเหล่านี้เคยเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศส เคยพูดภาษาฝรั่งเศสได้ แต่ในปัจจุบันก็หันมาให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังนั้นคนไทยจึงจำเป็นต้องรับข่าวดีให้มากขึ้น มิฉะนั้นจะสูญเสียบ้านมิได้

3. ต้องรู้จักคิดค้นผลิตสินค้าหรือนวัตกรรมใหม่ให้มากขึ้น

การอยู่ในโลกที่การค้ามีความเร็ว หมายถึงความหลากหลายของสินค้าที่มีให้เลือกมากขึ้น และคำว่าสินค้าก็มิได้หมายความว่าเฉพาะแต่สินค้าจับต้องได้ เช่น ข้าวหอมมะลิ ผ้าไหมไทย น้ำตาล ปลาทูน่ากระป๋อง ส่วนประกอบคอมพิวเตอร์ เท่านั้น หากแต่สินค้าในปัจจุบันยังรวมถึง ภูมิปัญญา การคิดค้น หรือภูมิปัญญาท่องเที่ยวที่มีนานาและ รวมทั้งการบริการทุกชนิดด้วย

คนไทยนั้นมีลิปตปัญญาที่มิได้ด้อยไปกว่าชาติอื่นเลยในเรื่องของการคิดค้น แต่เราไม่ได้สนใจความเป็นไปในระดับระหว่างประเทศ รวมทั้งในเรื่องของกฎหมาย หรืออิทธิพลที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งมีพัฒนาการที่รวดเร็วมากทำให้เราเสียโอกาสในสินค้าไปหลายชนิด อย่างเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง หากเปิดเสริมการค้าลิ่งเหล่านี้จะยิ่งมีมากขึ้น นักประดิษฐ์ นักคิดค้นตัวเล็กๆ ตัวอย่างเช่นตามสถาบันราชภัฏ โรงเรียนช่างกลในต่างจังหวัด จะกลายเป็นเป้าหมายที่จะถูกนำไปใช้

คิดค้นขึ้นไปแปลงเป็นลินค้าในตลาดโลกได้ ถึงแม้จะฟังดูน่ากลัว แต่สิ่งที่จำเป็นต้องทำต่อไปก็คือการคิดค้น ผลิตสินค้า หรือนวัตกรรมใหม่ๆ ให้มาก เพื่อรับรู้ตลาดและมีศักยภาพในการซื้อ-ขายสูงมาก ผู้ประกอบการธุรกิจในอนาคตจะหมายถึงนักคิดค้นตัวเล็กๆ และจะเป็นตัวเล่นที่มีบทบาทไม่น้อยเลยทีเดียว

สูตรในการรับมือกับโลกการค้าเสรี ก็คือ คิดค้นอะไรได้ ต้องปกป้องโดยการจดทะเบียน ลิขสิทธิ์ จดลิขสิทธิ์ จดทะเบียนการค้า จดลิ๊งบั๊งชี๊ทางภูมิศาสตร์เอาไว้ก่อน หากไม่แม่ใจว่าจะสามารถขายในเชิงพาณิชย์ได้ ก็อย่าเพิ่งเปิดเผยแพร่สิ่งที่คิดค้นนั้น หารายละเอียด ปรึกษาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่อาจช่วยเหลือได้ และควรหาข้อมูลทั้งจากภาครัฐ นักวิชาการ และภาคเอกชนเพื่อจะได้ข้อมูลที่ดีที่สุด

4. ต้องเน้นคุณภาพให้มาก

ข้อนี้สืบเนื่องต่อมากจากข้อที่แล้ว สิ่งที่ผลิตหรือคิดค้น หรือการให้บริการต่างๆ นั้น จะต้องเน้นคุณภาพเป็นสำคัญ ผสมผสานถึงคุณภาพของสินค้าที่จะต้องแข่งขันในตลาดที่กว้างขันด้วยตัวตัวเอง ที่จะทำให้ลินคันน์ประสบความสำเร็จในตลาดโลก

ประเด็นนี้สำคัญ แผนที่น่วຍ่ำคุณภาพไม่ค่อยเข้าใจ (หรือแก้ไขไม่เข้าใจ) การเน้นคุณภาพนั้นหมายความว่า อย่ามุ่งเรื่องปริมาณมากนัก ยกตัวอย่างให้เห็นชัดในเรื่องไวน์ของประเทศฝรั่งเศส ไวน์ฝรั่งเศสนั้นผลิตอย่างมีคุณภาพ มีการรับรองว่าทุกขั้นตอนได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นเยี่ยมมีองค์ภูมิปัญญาชาวบ้าน (ผู้ผลิต) ที่เป็นวัฒนธรรม

ตกทอดกันมานับพันปี แต่แม้จะมีอายุพันปี แต่การผลิตไวน์ก็ยังคงเน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ เคยปลูกไว้ร่องุ่นเท่าใดก็ผลิตเท่านั้น บางปีผลิตได้เพียงหลักพันขวด ก็แค่นั้น... ซึ่งก็เพราะความที่มีคุณภาพ เช่นนี้เอง ไวน์ฝรั่งเศสจึงดีเป็นลินค้าที่มีคุณค่า หายาก (มีปริมาณจำกัด) และมีราคาสูง

ผู้ผลิตลินค้าไทยจะเข้าใจหรือไม่ว่า ลินค้าที่ดีไม่จำเป็นต้องผลิตให้มากมายป้อนตลาดโลก แต่ผลิตตามกำลังที่จะรักษาคุณภาพ ที่ดีที่เป็นเอกลักษณ์ให้คงที่เอาไว้ เพราะคุณภาพนี้ได้ลายมาเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ได้เปรียบในการแข่งขัน เช่น เรื่อง GI ลองยกตัวอย่างเล่นๆ ชawnan ณ พื้นที่เฉพาะปลูกข้าวหอมมะลิชั้นดี ปีหนึ่ง ผลิตได้ข้าวชั้นดีจำนวนหนึ่งปราก្សว่าขายได้ราคามากในตลาดโลก เพราะขึ้นชื่อว่า ข้าวหอมมะลิที่มาจากการพื้นที่ที่ดีที่สุดของประเทศไทย ถ้าหากมองตรงนี้ บางคนเกิดความคิดว่า ถ้าเช่นนั้นทำไม่ปลูกเยอะๆ ปลูกให้มากๆ ทุกภาคเลย จะได้มีปริมาณมากกลงไปขายตลาดโลกได้มากขึ้น เพราะมองไปในภาคภูมิจะเห็นตัวเลขเงินที่จะได้เป็นเลขหลายหลัก จากพื้นที่เฉพาะก็จะขยายพื้นที่ปลูกข้าวหอมมะลิกันหมดทั่วประเทศ โดยไม่สนใจเรื่องคุณภาพซึ่งมีรายละเอียดมากมาย คิดแต่จะผลิตข้าวหอมมะลิมากมายเพื่อที่จะขายให้ได้ปริมาณมากๆ

แนวคิดนี้ผิดคนด... หากชาวไร่อุ่นในฝรั่งเศสคิดเช่นนี้ ก็คงพากันปลูกไว้ร่องุ่นทั่วประเทศ และส่งออกไวน์ไปทั่วโลกมากกว่านี้ ลิบเทาร้อยเท่าไปนานแล้ว แต่ข้อเท็จจริงก็คือ พื้นที่ปลูกอยู่นี่ก็ยังคงเท่าเดิม ปริมาณการผลิตยังใกล้เคียงกับที่เคยทำกันมาเป็นประเพณี การควบคุมคุณภาพก็ยังคงรักษามาตรฐานเดิมเอาไว้... ไวน์ที่ออกมาน

จึงมีคุณภาพ หายาก และมีราคาสูง ถ้านักธุรกิจไทยเข้าใจตรงนี้ ก็จะต้องเน้นคุณภาพเป็นหลัก ไม่ต้องโลภมาก หวังว่าขี้ขายปริมาณมากเท่าไหร่ ก็จะรายมากขึ้นเท่านั้น

ผลิตอะไรก็ได้ ขอเพียงให้มีคุณภาพสูง และรักษาคุณภาพนั้นไม่ให้ต่ำลงเป็นใช้ได้ สินค้าไทยหลายชนิดไม่ประสบความสำเร็จในตลาดโลก เพราะไม่มีคุณภาพ

5. ต้องเรียนรู้เรื่องการบริหารให้มาก

เนื่องจากต้องค้าขายกับต่างประเทศซึ่งมีการจัดการบริหารที่ดีและเป็นระบบกว่า เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้การบริหารให้มากๆ เพื่อให้ติดต่อกันได้อย่างต่อเนื่อง กัน เป็นที่รู้กันว่าคนไทยนั้นค้าขายไม่เป็น พังดูเป็นเรื่องปกติในอดีตที่ผ่านมา แต่ในโลกปัจจุบันนี้จะปล่อยให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้แล้ว ใครค้าขายไม่เป็น ไม่ประสบความสำเร็จ ความรู้ในเรื่องบริหารเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะธุรกิจในยุคนี้มีความ слับซับซ้อนมาก เกี่ยวข้องกับคน เครื่องมือเครื่องจักร กระบวนการผลิต การออกแบบ การประชาสัมพันธ์ การตลาด การจัดจำหน่าย เป็นต้น รวมทั้งลิ้งแวดล้อม และเทคโนโลยีในยุคนี้ด้วย นักธุรกิจไทยไม่รู้เล็กหรือใหญ่ จึงต้องขวนขวยเรียนรู้เรื่องการบริหารจัดการด้วย หมายความคิดว่าหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ นักเรียนประถมและมัธยมเน้น หากสามารถปรับปรุงได้ก็จะคิดเรื่องแทรกวิชาบริหาร การจัดการ และหลักการประกอบธุรกิจเบื้องต้น ให้เยาวชนได้เรียนรู้เลี้ยงตั้งแต่เด็ก จะเป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับเยาวชนไทยทุกคนไม่ต้องรอให้จบปริญญาถึงจะไปใช้ญี่บลังค์การค้าที่แล้ว

ถึงตอนนั้นวิชาการที่เรียนมาต่อให้ได้เกียรตินิยมก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย หากค้าขายไม่เป็น

รู้จักนั้นแหล่ที่จะต้องส่งเสริมให้เอกชน โดยเฉพาะธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กได้เข้าถึง การเรียนรู้เรื่องการบริการการจัดการโดยไม่เลี่ยงค่าใช้จ่ายหรือเลี้ยงให้น้อยที่สุด

6. ต้องรู้จักการวางแผนและขยายธุรกิจไปในต่างประเทศให้มาก

โลกในยุคนี้เป็นโลกที่มีการไปมาหากันง่ายดาย ไม่ว่าจะเป็น คน สินค้า เงินทุน และความรู้ นักธุรกิจไทยส่วนใหญ่ไม่มีนิสัยที่จะออกไปติดต่อธุรกิจนอกประเทศ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับประเทศไทยเพื่อนบ้าน จะเห็นได้ชัดว่า นักธุรกิจไทยยังคงล้าหลังอยู่มาก ในขณะที่ สิงคโปร์และมาเลเซียไปบุกตลาดต่างประเทศในทุกทวีปไม่เว้นแม้แต่ แอฟริกา นักธุรกิจไทยยังคงพอใจที่จะรอให้ลูกค้าเข้ามายังประเทศไทย แทน ผสมผสานว่าต้องปรับตัวกันใหม่ รู้จักไปบุกตลาดใหม่บ้าง มีหน่วยงานของรัฐหลายแห่ง ที่พร้อมจะสนับสนุนให้เอกชนไทยไปบุกตลาดต่างประเทศ

7. ต้องเป็นชาวพุทธที่ดี

กระแสการค้าเริ่นโลภยังคงไม่เปลี่ยนแปลงหรือลดลง ลิ่งที่ประเทศกำลังพัฒนาพยายามต่อรองก็คือ การค้าที่เป็นธรรมมากขึ้น เพราะรู้สึกว่าประเทศพัฒนาแล้วค้าขายเพื่อกำไรเพียงอย่างเดียว ไม่นึกถึงความยากจนหรือเห็นแก่ประโยชน์ของชาวโลก

ในประเด็นนี้ ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ นักธุรกิจไทยจะต้องใช้ความเป็นชาวพุทธที่ดีมาใส่ในธุรกิจด้วย คุณธรรมทั้งหลาย เช่น ความสุจริต ซื่อตรง และเป็นธรรมจะต้องนำอภิมาใช้ เพราะเป็นเอกลักษณ์ที่เป็นส่วนประกอบการค้าขายไม่ต่างไปจากคุณภาพของสินค้า ผสมเคียงกับลักษณะโภนของผู้รับสินค้า เช่น ทางภูมิศาสตร์ หรือ GI มาแล้ว ลิ่งที่ทำให้ไวน์ฝรั่งเศสมีคุณภาพสูง ก็เพราะผู้ผลิตมีการรักษาคุณภาพทุกขั้นตอน ไม่โลภมาก ซื่อตรงต่ออาชีพของตน ลิ่งที่ทำให้เกิด GI ในทุกวันนี้เป็นเพราะมีผู้ใช้ชื่อเลียนแบบ มีการปลอมแปลงโภนจนมีความจำเป็นต้องหามาตรการปกป้องสินค้าดังเดิม ของแท้

ผลอาจจะเป็นผู้เดียวที่เห็นว่าการจะเข้าใจเรื่อง GI ที่กำลังเป็นปัญหาการเจรจาระดับโลกนี้ จะต้องเข้าใจพัฒนาการและการต่อสู้ของผู้ผลิตไวน์ฝรั่งเศสเลียก่อน ในสิ่งที่เรียกว่า "The Plots 108" ประการที่มี ผสมผสานสิทธิอันชอบธรรมตามธรรมชาติและความจำเป็นที่จะปกป้องภูมิปัญญาดังเดิมของผู้ผลิตไวน์ฝรั่งเศส และผูกกันอย่างแน่นหนา อนาคตของภูมิปัญญาชาวบ้านของไทยที่จะได้ประโยชน์จากการค้าที่ดี เช่นกัน

ผสมผสานว่าการค้าขายไม่ว่าจะในระดับใดก็ตาม หากมีคุณธรรมเหล่านี้ก็จะประสบความสำเร็จที่ยั่งยืนอย่างแน่นอน หากเราเป็นชาวพุทธที่ดี เรื่องเหล่านี้เป็นลิ่งที่ทำได้ง่ายอยู่แล้ว

8. ต้องรู้จักสร้างชุมชนให้เข้มแข็งและพึ่งตัวเองให้ได้

ประเด็นนี้อยากจะฝากบอกคนไทยทุกคนว่า หยุดได้แล้ว หยุด

เลี้ยวเวลาไปตามกระแสวัฒนธรรมแห่งชาติที่เป็นพิษต่อชีวิตและลีสิ่งแวดล้อม หันกลับมาสำรวจตัวเองกันเถิด ทั้งจิตใจและสภาพความเป็นอยู่ เริ่มจากการถามตัวเองเองว่า ในทุกวันนี้สิ่งใดจะเป็นสำหรับชีวิตบ้าง สิ่งใดไม่จำเป็นกับชีวิตบ้าง และเป้าหมายชีวิตของเราควรจะเป็นอย่างไร

ทางออกหนึ่งที่อยากจะเสนอ ก็คือ ‘ทางสายกลาง’ ผสมใช้คำ ‘ทางสายกลาง’ ก็ เพราะเราเป็นชาวพุทธ ทางสายกลางสำหรับเราก็คือ ความพอดีในทุกๆ เรื่อง ตามสภาพและฐานะของตน

เป็นที่น่าลังเกตว่า คนไทยส่วนใหญ่จะไม่ได้พิจารณาเลยว่า สภาพชีวิตในทุกๆ วันนี้ ความพอดีในความต้องการของตนเป็นอย่างไร แต่ดูจะปล่อยใจไปตามกระแสลั่นคุณนิยม จนเสียความสมดุลของชีวิตไปมาก ผสมยกตัวอย่างง่ายๆ และชัดเจนของคน 2-3 ประเภท ที่เป็นเช่นนี้ นักเรียน นักศึกษา เยาวชน มุ่งมั่นที่จะตามกระแสแล ทั้ง จิตใจและร่างกายเป็นไปหมด แต่ตัวไม่ลงกับวัย ประดับร่างกายไม่ลงฐานะ ของใช้ (กระแสเป้า นาฬิกา มือถือ) เกินความจำเป็น และอยู่ในสถานที่ที่ไม่มีประโยชน์และไม่ควรอยู่ แม้จิตใจก็ไม่อยู่ในระดับที่พอดี แต่หมกมุ่นในเรื่องบันเทิง ความสนุก ความมันส์ ความตื่นเต้น เร้าใจ ความเลี่ยง มากกว่าที่จะเรียนหนังสือหาความรู้ และทำตัวตามสภาพแท้จริงของตน

ทำไมเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญ ผสมเห็นว่าหากคนในลั่นคุณ หลงผิดเช่นนี้ กระแสทางเศรษฐกิจและธุรกิจก็จะมีกักษณะฟุ่มเฟือไปตามความต้องการของนายทุนที่พยายามจะปลูกปั่น จนถึงล้างสมอง เยาวชนของชาติให้เป็นผู้ป้อนรายได้เข้ามาในวงจรการบริโภคทาง

เศรษฐกิจและธุรกิจ พฤติกรรมของคนในลั่นคุณหลายอย่างไม่จำเป็นต้องมีด้วยซ้ำไป หากคนไม่เดินรถที่จะมี เช่น การเล่นเกมส์ออนไลน์ การจัดปาร์ตี้ยาอี ยาบ้า การไปนั่งสุมตามสถานบันเทิงของวัยรุ่น เป็นต้น

คนในลั่นคุณไทยตามกระแสลั่นคุณนำมามาเล่นมากจนเกินพอดี คนที่ได้ประโยชน์คือนายทุน ที่ผลักดันกระแสลั่นคุณมายังใหม่ จนคนส่วนหนึ่งหลงผิดเข้ามาเป็นผู้บริโภคที่ถือว่าเป็นเหยื่อ เพราะเป็นผู้ที่ต้องเอารายได้ป้อนเข้ามา โดยผู้บริโภคเหล่านี้ลืม หรือไม่สนใจฐานะเดิมของตนเลย

การสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง เลี้ยงตัวเองได้ดีจึงเป็นทางออกของลั่นคุณไทยที่น่าสนใจที่สุด หมายความว่า หากทุกครอบครัวมีความต้องการที่เหมาะสมกับสภาพของตน จะทำให้กระแสเศรษฐกิจที่ฟุ่มเฟือนั้นกลับมาสู่ความเป็นจริงหากทุกครอบครัวรู้จักการพึ่งตนเอง ในชีวิตประจำวันให้มากเท่าที่จะทำได้ ประเทศไทยจะประยุกต์การรักษาทางเศรษฐกิจได้มาก เช่น ทุกครอบครัวรู้จักการปลูกสวนครัว เลี้ยงลัตัว รู้จักการใช้วัสดุในบ้านให้ได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ รู้จักการประยุกต์ทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งการอนุรักษ์อาหาร ใช้ภูมิปัญญา ท้องถิ่นที่มีอยู่

ผมค่อนข้างจะเห็นด้วยกับนโยบายของรัฐบาลในขณะนี้ว่า ไทยจะไม่เป็นประเทศที่ขอ อีกต่อไปแล้ว ถ้าไม่ขอ ก็ต้องพยายามยืนอยู่บนขาของตัวเองให้ได้ก็ขอให้ช่วยกันเกิดครับ พึ่งตนเองนะดีที่สุด

9. ต้องรับทำทันทีอย่ารอช้า

ข้อสุดท้ายที่ผมอยากระบุก็คือ รับทำทั้ง 8 ข้อที่กล่าวมาแล้วทันที ไม่ต้องรอ FTA หรือ WTO หรืออะไรก็ตามที่ต้องพึงคนอื่น 8 ข้อดังกล่าวเป็นเรื่องของเรารองที่ทำได้เลย และเป็นผลประโยชน์ของคนไทยทุกคน ไม่ว่าผลการเจรจาใน WTO จะเป็นอย่างไร คนไทยควรปรับตัวเลี้ยงตัวต่อตอนนี้ ผสมชีวิตร่วมกับการตลาดโลก การของคนไทยเราที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้คนไทยได้มีโอกาสดีขึ้น เก่งขึ้น มีฐานะดีขึ้น มีชีวิตที่ดีขึ้น ท่านผู้คิดโครงการดีๆ เหล่านั้น ล้วนแต่ห่วงดีกับประเทศไทย อย่างให้ไทยเป็นหนึ่งในโลกที่อยู่รอดในสังคมโลกาภิวัตน์ ดีกว่า คนไทยจึงไม่ควรนิ่งเฉยควรพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นในทุกวันนี้

การค้าระหว่างประเทศเปรียบเสมือนส่วนรวมโลกครั้งที่สาม ที่มีแต่คำว่า ผลประโยชน์ ไม่มีคำว่า เมตตาหรือแม้กระทั่งมิตร ไทยเราเป็นตัวเล่นเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้นในสนามรอบนี้ เราควรภูมิใจที่เราสามารถยืนหยัดต่อสู้ในสนามรอบนี้มาได้จนถึงปัจจุบันนี้

ทั้งหมดนี้ ก็ด้วยความปราณາดี ในฐานะคนไทยคนหนึ่ง ที่ห่วงใยประเทศไทยให้มีอนาคตที่ดีกับทุกคน.

● เล่าสู่กันฟัง

แสตมป์ดวงแรกของโลก

อังกฤษเป็นประเทศแรกที่เริ่มกิจการไปรษณีย์อย่างเป็นระบบ โดยใช้ตราไปรษณียกร หรือแสตมป์แสดงหลักฐานการจ่ายเงินค่าจดหมายและห่อพัสดุล่วงหน้า แสตมป์ชุดแรกของอังกฤษมีราคา 1 เพนนีสีดำ และ 2 เพนนีสีน้ำเงิน ผู้คนทั่วไปต่างถือว่าดีงามและ 1 เพนนีสีดำ เป็นแสตมป์ดวงแรกของโลก

ก่อนมีแสตมป์ 1 เพนนีสีดำ ออกราคาอย่างในปี ค.ศ. 1840 (พ.ศ. 2383) อังกฤษยังไม่มีแสตมป์ใช้ติดจดหมาย จดหมายที่ฝากล่ำซับองรับตราประทับหรือลงลายมือชื่อของบุรุษไปรษณีย์บนซองเป็นหลักฐานก่อนฝากล่ำซับ

บางครั้งผู้ฝากล่ำซับต้องชำระค่าไปรษณีย์ล่วงหน้า บางครั้งให้เก็บเงินจากผู้รับจดหมายปลายทาง ไม่มีมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่แน่นอน

ค่าฝากรส่งจดหมายมักมีราคาแพงมาก คิดตามน้ำหนักบ้าง ตามระยะทางบ้าง ไม่มีอัตรามาตรฐานที่กำหนดแน่นอน ปรากฏว่า ผู้รับปลายทางปฏิเสธรับจดหมายที่ล่วงมาถึงเสมอๆ ทำให้เกิดการ ทะเลาะและวุ่นวายระหว่างผู้รับปลายทางกับบุรุษไปรษณีย์ผู้นำส่ง ถึงกับต้องส่งจดหมายคืนต้นทางบ่อยๆ

เซอร์ โรล์แลนด์ ฮิลล์ (Sir Rowland Hill) และคณะ นักปฏิรูปการไปรษณีย์ในรัชสมัยของสมเด็จพระนางเจ้าวิกตอเรีย ยุค ต้นของอังกฤษ ได้เสนอรัฐบาลถึงวิธีฝากรส่งไปรษณีย์ภัณฑ์สำหรับ ประชาชนคนอังกฤษทั้งประเทศให้ใช้ในอัตราเดียวกันเพื่อให้มีประสิทธิภาพ และค่าฝากรส่งไม่แพง และไม่ต้องใช้บประมาณแผ่นดิน

หลักการมีอยู่ว่า ให้ชำระค่าฝากรส่งไปรษณีย์ล่วงหน้า ด้วย วิธีที่กำหนดไว้ ไม่ว่าส่งจากแห่งหนณ์ใด แต่ให้กำหนดค่าฝากรส่ง ราคานี้เดียวเป็นมาตรฐาน

รัฐสภาอังกฤษลงมติเห็นชอบ โดยออกพระราชบัญญัติ “อัตราไปรษณีย์เพนนีราคาเดียว” (Uniform Penny Postage Act) ในปี ค.ศ. 1839 (พ.ศ. 2382) และเริ่มใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ตั้งแต่วันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 1840 (พ.ศ. 2383) เป็นต้นไป

ในระยะเริ่มแรก ให้ชำระค่าส่งไปรษณีย์เป็นเงินสดให้แก่ ที่ทำการไปรษณีย์ เพราะยังเตรียมตราไปรษณียกรไม่ทัน

เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1840 ไปรษณีย์อังกฤษเริ่มนำ แสตมป์ราคา 1 เพนนีสีดำ และราคา 2 เพนนีสีน้ำเงิน แสดงแก่ ประชาชน และเริ่มให้นำออกใช้ตั้งแต่วันที่ 6 พฤษภาคม ค.ศ. 1840 เป็นต้นไป

สำหรับนักสะสมไปรษณียกรมักถือกันว่า แสตมป์ 1 เพนนีสีดำของอังกฤษที่ออกจำหน่ายในปี ค.ศ. 1840 เป็นแสตมป์ ดวงแรกของโลก แม้ว่าแสตมป์ 2 เพนนีสีน้ำเงินได้นำออกจำหน่าย ในวันเดียวกันก็ตาม

แสตมป์ 1 เพนนีสีดำ พิมพ์ด้วยแม่พิมพ์โลหะแกะลักษณะ มี พระสาทิสลักษณ์ของสมเด็จพระราชินีวิกตอเรียเป็นลัญลักษณ์ของ ประเทศไทย อังกฤษ และภาษาอังกฤษคำว่า “ค่าไปรษณีย์หนึ่งเพนนี” นี่คือแสตมป์ดวงแรกของโลก.

ฯพณฯ นายเหียม พมมະจัน

เอกอัครราชทูต
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
ประจำประเทศไทย

จากการที่สถานีวิทยุสาธารณะฯได้มีโอกาสสัมภาษณ์ฯพณฯ นายเหียม พมมະจัน เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประจำประเทศไทย เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2547 โดย ท่านทูตได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ไทย - ลาว และความเป็นมาของความสัมพันธ์ระหว่างไทย - ลาว ไว้อย่างน่าสนใจ เพราะท่านได้มีมาประจำการที่เมืองไทยเป็นเวลา 6 ปี เป็นธรรมดายอยู่เองที่ท่านต้องการเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย - ลาว แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นจึงได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่ตลอดเวลาที่ดำรงตำแหน่ง

พอกราบว่า ท่านทูตได้มีมาประจำการที่เมืองไทยเป็นเวลา 6 ปีแล้ว สถานีวิทยุสาธารณะฯจึงขอทราบถึงกิจกรรมต่างๆ ที่ท่านทูตได้สนับสนุนมาตลอดระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง และได้สอบถามความเห็นของท่านทูตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ไทย - ลาว ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา

เอกอัครราชทูต กล่าวว่า ในเวลา 2-3 ปีที่ผ่านมาก็มีความสัมพันธ์กันด้วยดีในหลายๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และในช่วงหลังนี้ก็มีการเยือนประเทศทั้งสองฝ่ายมากขึ้น ทั้งในระดับภูมิภาคและระดับประเทศ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ก็เดินทางไปเยือนลาวทุกปี ท่านได้เดินทางไปประชานงานที่สถานทูตจัดขึ้น ถือว่าเป็นลิ่งพิเศษสำหรับความสัมพันธ์ของสองประเทศ นายกรัฐมนตรีของไทยและลาว ก็มีการไปเยือนกันและกันอย่างเป็นทางการ ยังได้มีการประชุมร่วมกันระหว่างคณะกรรมการรัฐมนตรีไทยและลาว เพื่อแก้ปัญหาที่ค้างค้างระหว่างกันให้เรียบร้อย และก็มีการเยือนของท่านรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ ประธานวุฒิสภา และมีความร่วมมือเพื่อช่วยเหลือกัน ความสัมพันธ์ระหว่างกันดีที่สุด มีการเขียนสัญญาของสองประเทศเรื่องความร่วมมือด้านความมั่นคง ระหว่างไทย - ลาว เป็นครั้งแรกอีกด้วย เพื่อการพัฒนาและประเทศให้ทีดีที่สุด

ต่อข้อถามที่ว่า

การประชุมร่วมระหว่างไทย - ลาวมีขึ้นเป็นครั้งแรกใช่หรือไม่

เอกอัครราชทูต การประชุมที่ลังหัดปากเซ ประเทศไทย และ

จังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทยเป็นการประชุมเพื่อซึ่งแลงนโยบายของรัฐบาลแต่ละประเทศ เป็นการเปิดอกคุยกันถึงปัญหาที่เกิดเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินการร่วมกันของทั้งสองฝ่าย และเปลี่ยนแปลงบุคลากรตามแผนนโยบาย มีการตกลงเรื่องเขตเศรษฐกิจการค้า และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตัวอย่างเช่น สินค้าผ่านแดนที่ทำตามนโยบาย แต่ก็ยังมีปัญหากันในทางปฏิบัติ เรื่องเอกสารต่างๆ ทางฝ่ายนโยบายต้องแก้ไข ดังนั้นการประชุมครั้งนี้จึงเป็นการตกลงเพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้

นับว่า เป็นสัญญาณที่ดีของการดำเนินการของ 2 ประเทศไทยท่านทูตเหยี่ยมฯ และท่านทูตรัฐกิจ นานาทัต (เอกอัครราชทูตไทยประจำลพบุรี.ลาว) ได้ร่วมกันทำงานอย่างมากจนเห็นผล ลิ่งที่ประชาชนสนใจอีกอย่างคือประโยชน์ของสะพานมิตรภาพไทย - ลาว ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่มีการใช้มา 10 ปี ผลประโยชน์ที่เกิดมีอะไรบ้างครับ เอกอัครราชทูต สะพานนี้สร้างขึ้นเพื่อแสดงความลัมพันธ์และมิตรภาพของสองประเทศไทย และที่สำคัญยังเป็นครั้งแรกที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถทรงเสด็จเป็นประธานร่วมกับผู้นำประเทศไทยในการเปิดสะพานนี้ ยังเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าอยู่หัวและพระราชนิสัยเสด็จไปเยือนลาว ทำให้ประชาชนเกิดความปลาบปลื้มเป็นอย่างมาก สะพานมิตรภาพไทย - ลาว ยังช่วยผลักดันให้เศรษฐกิจเจริญ เกิดความสะดวกในการขนส่งสินค้าระหว่างกัน สมัยก่อนต้องส่งสินค้าโดยใช้แพ เนื่องจากลาวเป็นประเทศปิด ไม่มีทางออกสู่ทะเล ทำให้ลำบาก แต่ปัจจุบันก็

สามารถส่งสินค้าผ่านสะพานนี้ได้ อีกทั้งยังทำให้เกิดความสะดวกในการเดินทางไปมาหากลุ่มชาติพราชนไทย - ลาว และนักท่องเที่ยว ยังสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้สะดวกสบายมากขึ้น เดินทางจากประเทศไทยไปท่องเที่ยวต่ออย่างลَاวได้สะดวก ยังช่วยพัฒนาเศรษฐกิจ และชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนทั้งสองประเทศ

นอกจากการสร้างสะพานมิตรภาพไทย - ลาวที่หน่องคายแล้ว ลาวยังมีโครงการจะสร้างสะพานเชื่อมระหว่างกันเพิ่มเพื่อกระชับความลัมพันธ์ให้แนบแน่นยิ่งขึ้นอีก เอกอัครราชทูต มีการวางแผนโดยนายกรัฐมนตรีของ 2 ประเทศไทย ที่จะห่วนนะเขตและมุกด้าหาร ในช่วงเวลาที่ไปประชุมร่วมของรัฐมนตรี 2 ประเทศไทย เส้นทางนี้ยังสามารถเชื่อมต่อไปยังประเทศไทย เวียดนามได้ และยังมีโครงการที่จะสร้างอีกที่คือ แขวงบัวแก้ว และเชียงราย และที่ท่าแซะ และนครพนม ก็ทำให้เกิดความลัมพันธ์ที่ดียิ่งขึ้น และยังมีสะพานเชื่อมอีกแห่งก็คือสะพานที่ท่าลี จังหวัดเลย ต้องสร้างให้เสร็จในฤดูฝนนี้

จากคำตอบนี้ พожะเห็นชัดว่า ถ้าเข่นนั้นก็จะมีสะพาน เชื่อมกันระหว่างสองประเทศทำให้เกิดการติดต่อสัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้น สะพานไม่ได้เชื่อมเฉพาะเศรษฐกิจอย่างเดียว แต่ยังเชื่อมมิตรภาพอย่างแท้จริง ลาวเองก็ยังเป็นทางผ่านไปยังทางใต้ของประเทศไทยอีก ทำให้เกิดเส้นทางเชื่อมต่อสะดวกมากด้วย ทำให้ประเทศไทยที่เป็น land lock เป็น land link

ในระหว่างการจัดรายการ มีการเปิดเพลงสองฝ่าย ซึ่งเมื่อเพลงจบ ท่านทูตได้เล่าถึงประวัติเพลงนี้ว่า แต่โดยท่านคำหล้า หน่อแก้ว นักร้องนักแต่งเพลง ล้มยก่อนยังไม่มีละพานเชื่อมหนองคาย - เวียงจันทน์ คนทั้งสองฝ่าย คือคนลาวและคนไทยต้องข้ามเรือเพื่อไปมาหากันทุกวัน และคนที่นั่งอยู่ร้านขายล้มตำอาหารที่ริมฝั่งแม่น้ำโขงก็เห็น และก็คิดว่า คนลาวและคนไทยก็เหมือนพี่น้องกันมีรัตนธรรมอยู่ใกล้กัน ถึงแม้ไม่มีละพานเชื่อมต่อกันก็ยังมีความลัมพันธ์แบบแน่น ท่านคำหล้าแต่งเพลงที่ทำเดื่อ หนองคาย เป็นช่วงที่คนลาวและคนไทยใช้แพข้ามแม่น้ำโขงเพื่อไปมาหากัน บางที่ก็มีแผ่นดินติดต่อกันเช่นแควอุบลราชธานี ปากเซ แต่ชายแดนที่มีน้ำตกกัน ก็เป็นระยะทางที่ยาวมาก

จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า ปัจจุบันมีละพานแล้วมีความสัมภากามากขึ้น ทำให้ไปเที่ยวที่ลาวไม่ว่าจะเป็นที่น้ำตกหลีฟี ตอนพระเพ็งวัดเชียงทองได้สบายขึ้น ก่อนจากลากันไป รายการวิทยุสรัญรุมย์ได้อธิบายท่านทูตผู้ก่อข้อความถึงประชาชนชาวลาว และท่านทูตได้ฝากข้อความไว้อย่างประทับใจว่า

“ข้าพเจ้าขอให้คนไทยและคนลาวก็เป็นเหมือนพี่น้องกัน ขอให้รักและช่วยเหลือกัน ขอให้เข้าใจกัน มีอะไรแก้ไขร่วมกัน เพราะเราทั้ง 2 ประเทศต้องอยู่ร่วมกัน ขอให้สร้างความสุขให้เกิดขึ้นแก่ทุกคน”.

● สัมภาษณ์

ฯพณฯ นายรัฐกิจ มนัสทัต เอกอัครราชทูตไทย ประจำสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

เพื่อให้เห็นภาพความสัมพันธ์ไทย - ลาว ในแง่ของการดำเนินงานของฝ่ายไทยบ้าง จึงขอนำบทลัมภาษณ์ฯพณฯ นายรัฐกิจ มนัสทัต เอกอัครราชทูตไทยประจำสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมาลงพิมพ์ เพื่อให้เห็นชัดเจนว่า ไทย - ลาว เป็นเพื่อนบ้านที่หนีกันไปไหนไม่ได้จริงๆ

ท่านทูตได้เริ่มให้การลัมภาษณ์ถึงลักษณะการแบ่งเขตการปกครองของลาวว่า มีการแบ่งเป็นแขวงเช่นแขวงบัวแก้ว ชัยบุรี และแขวงเวียงจันทน์ซึ่งคนไทยมักจะลับสนใจว่าเป็นที่เดียวกันกับนครหลวงเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางส่วนกัน

ความลัมพันธ์ระหว่างไทยกับลาวนั้นใกล้ชิดกันมากดังนั้น ความผูกพันในระดับแขวงก็ตี จังหวัดก็ตี มีความสำคัญทั้งสิ้น จะเห็น

ได้ว่ามีคุณจากหน่วยงานต่างๆ ของລາວມາເຍື່ອມດູຈານໃນປະເທດໄທຢາກນາຍຫລາຍຄະນະ ທັງທີ່ເປັນໂຄຮງການໃນປະເທດຕຳມັງ ແລະ ໂຄຮງກາຈາກການເອກະພາບດ້ວຍ ດັ່ງເຊັ່ນຄົງນີ້ທີ່ທ່ານຖຸຕະເດີນທາງມາກີ ເປັນການຮ່ວມຄະນະມາກັບຄະນະຂອງເຈົ້າແຂວງ 3 ແຂວງໃນໂຄຮງການ ແລກປ່ລິຍົນປະລົບກາຮົດຂອງເຈົ້າແຂວງໃນ ສປປ.ລາວ ຜຶ່ງໃນການກົດສ່ວນທີ່ຂອງໂຄຮງການນີ້ກີ່ວິເຄາະແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ຜຶ່ງໃນອານັດຕະກິດ ຈະມີສະພານເຊື່ອມຕ່ອກກັບນຸກດາທາຮແລະ ໂຄຮງການນີ້ເປັນໂຄຮງການໃນປະເທດຕຳມັງຂອງສມເດົດປະເທດໄທ ຮັດນະໂສດາ ສຍາມບໍລິສັດກົມາວີ

การที่ความสัมพันธ์ไทย - ลาว แนวโน้มเช่นทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะสัมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งเป็นเจ้าฟ้าพระองค์แรกๆ ที่ได้เข้าไปให้ความช่วยเหลือและร่วมมือกับประเทศไทย ด้วยพระองค์ท่านเอง โดยพระราชทานแนวคิดและความเหลือในด้านต่างๆ ซึ่งคนไทยเองก็ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณในส่วนของคนไทยเองเรียกพระองค์ท่านว่า “แม่หลวง”

นอกเหนือจากโครงการของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ยังมีการแลงช่าว่าโครงการเขียนแผ่นดินอินโดจีน ส่วนหนึ่งในนั้นเป็นการเขียนกลอนเกี่ยวกับประเทศลาวโดยคุณ เนوارตัน พงษ์ไพบูลย์ โดยโครงการเขียนแผ่นดินอินโดจีนซึ่งเป็น โครงการการเขียนเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านนั้นมีจุดเริ่มมาจากส่วน ราชการ เช่น กระทรวงวัฒนธรรม และกระทรวงการต่างประเทศ และท่านอาจารย์ เนوارตัน พงษ์ไพบูลย์ กวีรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นผู้ที่ มีหัวใจรักประเทศไทยเพื่อนบ้านรักประชาชน จึงจะเขียนสะท้อนได้ อย่าง ที่ท่านเนوارตันพูดว่า “ก่อนเก่าฯ เคยกินน้ำร่วมท่า กินปลาร่วมหนอง

หัวยคอลองนา” ซึ่งคำพูดนี้ลือให้เห็นว่า ไทยและลาวนั้นเป็นพี่น้องที่ใกล้ชิดกัน เพราะมีแม่น้ำโขงเป็นตัวเชื่อมให้ไปมาหากสู่กันได้ไม่ว่าจะทางสะพานหรือเรือก็ได้ โครงการนี้นับเป็นโครงการหนึ่งที่มีความต่อเนื่อง เมื่อก่อนนั้นได้มีการลงจิตกรรมเข้าไปคาดภาพประเทศลาวเพื่อลงทะเบียนว่าเราเห็นอย่างไร ศิลปินเห็นอย่างไร เพราะในความล้มพันธ์ระดับประเทศมีอยู่สองระดับ ในระดับรัฐกับรัฐซึ่งปัจจุบันถือว่าได้รับความสำเร็จนาพิงพอใจ โดยเฉพาะการประชุมคณะกรรมการรัฐมนตรีร่วมไทย - ลาว เมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2547 ที่ผ่านมา นี้ แต่ความล้มพันธ์ระดับรัฐกับรัฐจะเป็นจะต้องมีตัวเลริมสำคัญ นั่นก็คือระดับประชาชนกับประชาชน นั่นเอง ในขณะนี้ก็กำลังมีการก่อสร้างสะพานเชื่อมระหว่างจังหวัดมุกดาหารกับสะพานนะเขต ซึ่งในอนาคตอาจจะมีจุดเชื่อมใหม่ๆ เกิดขึ้น เช่น เชียงราย - บ่อแก้ว เลย - ชัยภูมิ และนครพนม - คำม่วน ซึ่งจะมีการหารือระหว่างรัฐบาลไทยและลาว โดยจะเริ่มจากการร่วมมือกันทำโครงการเก่าๆ ที่ค้างอยู่เมื่อ 5-10 ปีที่แล้วมาดำเนินการให้เรียบร้อย แล้วจึงค่อยหารือกันเรื่องใหม่ๆ ว่าจะทำอะไรกันต่อไปบ้าง การที่เราสามารถทำโครงการต่างๆ ได้จริงนี้ทำให้ไทยเราต่างจากเมื่อก่อนที่มีแต่การหารือกันวางแผนโครงการกันแต่ไม่มีการลงมือทำ จนเกิดคำพูดที่ว่า “ไทยมักเว้าแต่บ่เข็ด”

นอกจานี้ ท่านทูตยังได้กล่าวถึงที่มาของความสำเร็จของ
กระทรวงการต่างประเทศในด้านความล้มพันธ์กับลาวในช่วง 2-3 ปี
ที่ผ่านมาซึ่งดีขึ้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และโครงการต่างๆ นั้น
สำเร็จลุล่วงไปอย่างดีเยี่ยมแบบเป็นรูปธรรม ว่าเกิดขึ้นด้วยปัจจัย
หลายประการ ไม่ใช่เกิดจากการผลักดันของคณะทูตที่ประจำอยู่ที่

เวียงจันทน์เพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดจากนโยบายรัฐบาลที่มีความชัดเจนที่จะร่วมมือกับประเทศไทยเพื่อนบ้าน โดยท่านทูตได้กล่าวถึงข้อดีของระบบการปฏิบัติงานแบบซึ่อโวว่า มีความทันสมัย สอดคล้องกับความลัมพันธ์ระหว่างไทยและประเทศไทยเพื่อนบ้านที่เปลี่ยนไป ทำให้ขั้นตอนต่างๆ ในการตัดสินใจลดลง ยังผลให้โครงการต่างๆ สำเร็จได้ง่ายขึ้น เพราะทุกสามารถรายงานตรงเข้าไปได้ อย่างไรก็ดี ลึ่งหนึ่งที่ตามมา ก็คืองานที่มากขึ้น ความรับผิดชอบที่มากขึ้น ท่านทูตได้ยกตัวอย่างความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยกับสปบ.ลาวในเรื่องภาษีซึ่งมีการให้สิทธิพิเศษสินค้า 179 รายการ และยกเว้นภาษีอีก 9 รายการซึ่งในภาคปฏิบัตินั้นก็เกิดการติดขัดบ้างซึ่งเกิดจากความคิดเรื่องการจัดเก็บภาษีที่เปลี่ยนแปลงอย่างมาก โดยนโยบายยกเว้นภาษีกับประเทศไทยเพื่อนบ้านหลายรายการทำให้เกิดความกังวลว่ารายได้ของประเทศไทยจากภาษีจะลดลงหรือไม่ ในเรื่องนี้ ท่านทูตได้กล่าวว่า ในปัจจุบันทุกประเทศมีความรู้พื้นฐานใกล้เคียงกัน การจะทำอะไร ก็ตาม ต้องได้ประโยชน์กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเป็นสำคัญ อย่างไรก็ดี ต้องยอมรับว่ามีหลายโครงการที่ไทยทำกับประเทศไทยเพื่อนบ้าน เราได้ประโยชน์คุ้มค่าแต่เป็นในระยะยาว ท่านได้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า การหารือเรื่องผลประโยชน์เป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยกันทั้งหมด แต่จะต้องมีทางออก มีพัฒนาการที่ดี เพราะประเทศไทยกับประเทศไทยเพื่อนบ้านต้องอยู่ด้วยกัน ย้ายไม่ได้ แต่ทำอย่างไรที่จะอยู่ด้วยกัน ด้วยความสุข อญญาแล้วทุกประเทศที่เกี่ยวข้องมีความเจริญไปด้วยกัน

นอกจากนี้ท่านทูตได้กล่าวถึงโครงการสร้างสะพานเชื่อมระหว่างกันเพื่อให้การขนส่งคมนาคมเชื่อมโยงกันทั้งหมดโดยเปลี่ยน

ลาราจาก Landlock เป็น Landlink รวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรมุนช์ด้วย ดังที่จะเห็นได้จากทุกการศึกษาและทุกดูงานเป็นต้น การที่เราไทยได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้ต่างๆ จากร้านนั้น จะนำไปสู่การพัฒนาที่เร็วขึ้นไม่เพียงแต่ไทยและลาวเท่านั้นทุกๆ ประเทศในกลุ่มอาเซียนต้องร่วมพัฒนาไปด้วยกันเพื่อความเป็นปึกแผ่น ของประชาคมอาเซียน เพื่อให้เป็นที่เข้มแข็งและเป็นที่ยอมรับ มีบทบาทในสังคมโลก โดยเริ่มจากการพัฒนาภารกุณประเทศไทยอาเซียนใหม่ให้เท่าเทียมกับอาเซียนเก่า ซึ่งการร่วมมือกับประเทศไทยเพื่อนบ้านเพื่อที่จะพัฒนาไปด้วยกันก็เป็นสิ่งที่รัฐบาลไทยในปัจจุบันให้ความจริงใจ และความสำคัญอย่างเต็มที่.

คดีโบราณ

คดีไอล์ดัวนลักษณะ

เมื่อปี ร.ศ. 122 (พ.ศ. 2446) ได้มีคดีพิสูจน์ข้อหาเกิด
ขึ้นที่เมืองอุบลราชธานี เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ.
๒๔๔๖ จับกุมนายชัยพงษ์ บ้านอยู่ตำบล
ในเมือง ได้พร้อมของกลางที่ขโมยไป คือกระทะใบใหญ่ที่นางใช้หยอด
ขนมผัดบัวขายในงานอกร้านท่งครีมเมือง

ໄວ້ເຊື່ອທັນແຂນດ້ວນແລ້ວຂໍ້ອສກອກທັງສອງຂ້າງມາແຕ່ກຳນົດປົກລົງເລີຍງແບ່ງວ່າກະທະຂອງກລາງເປັນຂອງຕນ ຄ້າຂໍໂມຍມາຈະເຂົາໄປໄດ້ຍ່າງໄວໃນເມື່ອແຂນດ້ວນຍ່າງນີ້ ມີກີ່ໄມ້ມີຈະລັບ ອຳແດນລົກຈຳໄດ້ວ່າເປັນກະທະຂອງຕນເພຣະໃຫ້ອູ້ຖຸກວັນແລະເພີ່ງຫຍາຍ ຈຶ່ງໄປແຈ້ງກຳນັນເຮືອງຈຶ່ງຕ້ອງຄືໂຮງຄື່ງຄາລ ເພຣະຕ່າງຝ່າຍຕ່າງກົງຢືນຍ້ອຍ່າງມີເຫດມື້ຜລ

เมื่อถึงกำหนดวันพิจารณาคดี พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงสรรพประลิทธีประสังค์ ข้าหลวงต่างพระองค์สำเร็จราชการ มณฑลอีสาน ทรงเห็นว่าเป็นคดีแปลกประหลาด จึงเสด็จไปที่ศาลร่วมกับคณะตุลาการ

เมื่อเริ่มพิจารณาคดี ทั้งโจทก์และจำเลยต่างก็อ้างเหตุผลให้น่าเชื่อว่าตัวเองเป็นเจ้าของกระทบ ทำให้ตุลาการต่างก็ตัดสินใจไม่ถูก เลือดังในกรรมฯ สรรพประลิทธิ์ฯ นั่งฟังโดยไม่ซักถาม มองหาลู่ทางที่จะตัดสินคดีนี้ แล้วก็ทรงสรุปคำตัดสินดื้อๆ ว่า

“จริงของนายเชียงทัน สมข้อต่อสู้ ให้เชียงทันเอกสารที่
ใบนี้ก็ลับคืนไป เพราะว่าเป็นกระยะของเขา”

○ กำแดงลี เมื่อได้ยินรับสั่ง ก็หน้าเลีย เพราะเป็นกระเทชของตน
จริงๆ แต่เมื่อรับสั่ง เช่นนั้น ก็ไม่รู้จะทัดทานอย่างไร

คณฑุลากการเห็นการกระทำของໄอีเชียงทันคล่องแคล่ว
รวดเร็วต่างตกตะลึง แต่เล็ดจิกرمฯ ทรงพระลรவลแล้วรับสั่งว่า

“เอ้ายังก่อนอีเชียงทัน กลับมาหนีก่อน ชั้นแรกแกต่อสู้
ว่าแขนด้วนไม่มีมือจับ เอาไปไม่ได้ บัดนี้ประกว่าเห็นชัดแกตลาการ

และคนทั้งปวงแล้วว่า แกเอกสาระทะใบนั้นไปได้ด้วยวิธีอย่างไร”

ไอ้เชียงทันยกแขนด้วยทั้งสองข้างขึ้นประคองกระทะ และก้มหัวเอกสาระทะวางลงกลางศาล เงยหน้าขึ้นมาสารภาพแต่โดยดี จึงมีรับสั่งให้ตุลาการตัดสินเอาไอ้เชียงทันเข้าตະรงค คืนกระทะให้ จำแดงลีไป

คดีนักนายปล้าหญิง

จำแดงคำใหญ่ ได้ชื่อว่าเป็นนักนายหญิงที่โด่งดังที่สุดของ เมืองอุบลฯ ฝีมือฉกาจบรรจุนักทั้งในเชิงซกและเชิงปล้า อย่าว่าแต่ นักนายหญิงด้วยกันเลย แม้แต่ผู้ชายก็เคยถูกคำแดงคำใหญ่ต่อยคร่า คาดหัวทีมาแล้วหลายต่อหลายรายจนเข้าด้วยกันไปตามๆ กัน

แต่แล้ววันหนึ่งหลังงานบุญบั้งไฟประจำปี จำแดงคำใหญ่กับ พาร่างอันแข็งแกร่งขึ้นร้องขอความยุติธรรมต่อศาล กล่าวหาว่า ทิดใบ หนุ่มนักเชิงบังไฟได้ปลุกปล้าทำนาเจ้าจับต้องของสงวน และยังบังอาจข่มขืนจนลามารยาห์ ความโกรธขึ้นให้ศาลมำตัวทิดใบมาลงโทษด้วย

เมื่อศาลให้เจ้าหน้าที่ไปตามทิดใบมาแก้ข้อกล่าวหา ทิดใบกับ ปฏิเสธทุกข้อหา ทั้งสองจึงเกิดการโต้เถียงกันล้นศาล เพราะเหตุเกิด ในที่มีเดลับดา ต่างคนต่างก็ไม่มีพยานมายืนยัน ตุลาการจึงลังเลไม่อาจ หาเหตุผลไดมาตัดสินคดีได้

เรื่องนี้ทรงทราบถึงพระราชกรณีย์ของพระบรมวงศ์เธอ กรม หลวงสรรสิทธิ์ประสูติ ข้าหลวงต่างพระองค์สำเร็จราชการมณฑล อีสานซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือว่าทรงมีกุศลlobay ใช้วิธีแปลกๆ ในการ ตัดสินคดีที่ยากต่อการพิสูจน์มาแล้ว ดังเช่นคดี ‘ไอ้ด่วนลักษณะ’

พระบรมวงศ์เธอ กรมหลวงสรรสิทธิ์ประสูติ

เล็ดจในกรมาฯ ได้เล็จไปศาล เมื่อันั่งฟังการพิจารณาคดีอยู่ครู่หนึ่ง จึงรับสั่งให้ตุลาการแจ้งกับโจทก์และจำเลยว่า วันนี้หมดเวลาของศาล แล้วให้กลับไปก่อน และนัดคุ่ความมาพร้อมกันอีกในวันรุ่งขึ้น ทำเอา คำแดงคำใหญ่สักผิดหวังที่จะเอากิตาไปเข้าคุกเรวๆ สมใจไม่สำเร็จ

เมื่อคำแดงคำใหญ่ออกจากห้องพิจารณาคดีไป เล็ดจในกรมาฯ รับสั่งให้ทิดใบตามคำแดงคำใหญ่ไปให้ทัน และทรงอนุญาตให้ทิดใบ กอดปล้ำได้ตามใจชอบ ทำเอากิตาไปยืนเชื้อเพระถูกฟ้องข้อหา ปลุกปล้ำอยู่หยกๆ ไม่กล้าทำตามรับสั่ง เล็ดจในกรมาฯ จึงสำทบอีกว่า “ไม่ต้องลังเล ข้าลั่งแกแล้ว ไปทำตามนั้น”

ทิดใบแน่ใจว่าหยุดไม่ผิดแน่ จึงรับวิ่งตามคำแดงคำใหญ่คู่หริไปทันตรงบันไดศาลพอดี พอกิ่งไม้รอช้า โดยเข้าปล้ำทันที เพราะ มั่นใจในไฟเขียวที่ได้มา

คำแดงคำใหญ่ถูกคู่หริโจนตีแบบสายฟ้าแลบก็ตกใจ คิดว่า ทิดใบคงโกรธที่มาฟ้องศาลจึงตามมาแก้แค้น และเมื่อเหลียวมอง รอบด้านก็เห็นผู้คนยืนดูอยู่มากมาย คำแดงคำใหญ่เกรงว่าตนจะเสีย เหลี่ยมที่ตัวเองเป็นนักหมายมีชื่อ จึงหีดลุ๊ดโดยไม่ยอมให้เพลี้ยงพล้ำแก่ ทิดใบได้ ฝ่ายที่โดนเหวี่ยงจนลงไปนอนหงายกับพื้นจึงเป็นทิดใบ ส่วน คำแดงคำใหญ่ได้แสดงศักดิ์ศรีนักหมายปล้ำมีฝีมือ โดยได้ขึ้นคร่อม ทับร่างทิดใบไว้

เล็ดจในกรมาฯ เห็นเช่นนั้น จึงมีรับสั่งให้เจ้าหน้าที่ศาล ไปห้ามไว้ แล้วนำตัวทั้งโจทก์กับจำเลยกลับมาเข้าห้องพิจารณาคดี อีกครั้ง รับสั่งให้ตุลาการบันทึกเหตุการณ์ที่เห็นเมื่อครู่ไว้เป็นหลัก ฐานในการพิจารณาคดี จากนั้นก็มีการดำเนินรัฐวิสาหกิจ

“ให้ยกฟ้องโจทก์เลีย เพราะเหตุมาร้องต่อศาลว่า ทิดใบกอด กฎหมายขึ้นลุ๊ดกลังไม่ได้ แต่ตามข้อพิสูจน์เห็นว่า ทิดใบลุ๊ดกลังคำแดง คำใหญ่ไม่ได้ ต้องล้มหายไปหลายครั้ง ประจักษ์ต่อหน้าตุลาการ เช่นนี้อยู่แล้ว หากโจทก์ซึ่งเป็นหยงไม่ยินยอมเป็นใจด้วย จำเลยจะ ทำสำเร็จได้อย่างไร จึงฟังข้อกล่าวหาของโจทก์ไม่ขึ้น ให้ปล่อยทิดใบ จำเลยพ้นข้อหาไป...”

เบื้องหลังเรื่องนี้ เจ้าหน้าที่ศาลได้ปฏิດตามมารายงาน เล็ดจในกรมาฯ ภายหลังว่า ความจริงทิดใบกับคำแดงคำใหญ่ก็มี อะไรๆ กันอยู่ แต่เมื่อคืนก่อน ทิดใบไปคุว่าอาสาวื่นมัควงไปงาน บุญบั้งไฟ คำแดงคำใหญ่เห็นเข้าเลยทำให้ทันอนไม่หลับตลอดคืน

พอรุ่งเช้าก็มาฟ้องศาล หวังจะเอากิตาไปเข้าคุกให้เข็ด แต่มา เจอ ‘ทีเด็ด’ เล็ดจในกรมาฯ สรรพลิทธิ์ประสก เลยทำเอาร้าวแดง คำใหญ่เป็นฝ่ายเข็ดเลียเอง.

จากเครือข่ายที่ขาดวิญญาณ ...ถึง... บุณการที่ขาดการรู้เหตุผล

ช่วงหลังๆ ขณะที่มีการประชุมสัมมนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับการพัฒนาลังค์ม เรามักนำเอาคำว่า “เครือข่าย” มากล่าวข้างกันเสมอๆ หลังจากได้ดูกราฟแสดงช่วงที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนำประเด็นดังกล่าวมาอ้างกันบ่อยๆ หลังจากติดตามผลการทำงานในลังค์มและนำมารวิเคราะห์ค้นหาความจริงครั้งใด ดูเหมือนจะลงทะเบียนให้เห็นว่า มีการพูดตามฝรั่งมากกว่า

ความจริงในลังค์มไทย ซึ่งเป็นพื้นฐานของเราเอง หากคนไม่มีมีความต้องการกลับไปค้นหาความจริงจากอดีตให้ถึงรากฐาน ล้วนเหล่านี้ มีอยู่แล้วในลังค์มไทยอย่างเป็นธรรมชาติ

หากหันกลับไปสู่คอก่อนที่ใหม่ลังค์มที่นั่นย่อมมีเครือข่ายอย่างเป็นธรรมชาติ หากแต่ละคนซึ่งเกิดในท้องถิ่นยังจำได้ ย่อมรู้ว่า รากฐานของเครือข่ายคือความลัมพันธ์ทางจิตใจของคนในลังค์มไทย

เราปล่อยให้จิตใจคนท้องถิ่นถูกวัตถุและเงินทำลาย หากนำมาพูดตามอย่างคนอื่น โดยที่คิดว่า เขาเจริญกว่าเรา หรือไม่ก็อ่านตำราที่เขาเขียนไว้ ลิ้งซึ่งนำมาปฏิบัติคงอยู่บนแผ่นกระดาษ

แม้จะมีการติดต่อถึงกัน ส่วนใหญ่มักใช้วัตถุเป็นสื่อ เช่น จดหมายบ้าง โทรศัพท์บ้าง และการประชุมบ้าง ซึ่งล้วนเป็นลิ้งสมมติแต่ไม่อาจเข้าถึงจิตใจได้อย่างลึกซึ้ง เมื่อมีการนัดพบกัน จึงทำให้ขาดจิตใจ ซึ่งในยุคนี้เรามักนำเอาคำว่า “เอื้ออาทร” มาใช้เป็นเครื่องมือหากินกับคนที่ด้อยโอกาสลงกรณ์ ดังจะเห็นได้จากการโฆษณาลินค้าไม่ว่าจะเป็นการขายรถยนต์เอาไปใช้ทำแท็กซี่ หรือขายบ้านจัดสรรแบบเอ่าเปลือกนอกมาล้อตาล้อใจ ซึ่งแท้จริงแล้ว มักอ้างคำว่า “โครงการเอื้ออาทร” หากมองให้ลึกคือ โฆษณาขายของ คนที่ด้อยต่อการหยั่งรู้ความจริงย่อมอยากได้ประโยชน์เพื่อตัวเอง จึงวิ่งเข้าไปตกเป็นเหยื่อ ในช่วงนี้มักเห็นได้เสมอๆ

ส่วนการแก้ปัญหาระบบที่ในสภาพปัจจุบันนับได้ว่า ทำได้ยาก หากหวังพึ่งผลจากการจัดการศึกษา เพื่อให้คนรู้เท่าทันกระแส ดังกล่าว เราจะต้องพยายามในบรรยายการจัดการศึกษา ก็มีการนำอิทธิพลการเปลี่ยนแปลงทางวัตถุเข้าไปบรรจุ และสร้างกระแสครอบงำให้หลงเชื่อได้อย่างลึกซึ้ง

อายุผู้เขียนนับว่าหวานพอสมควรนอกจากนั้นยังสามารถรักษาธรรมชาติซึ่งอยู่ในใจตนเองไว้ได้อย่างมั่นคง โดยไม่มีมิตัว แม้

จะเติบโตขึ้นมาถึงระดับสูง ตนก็ยังมีนิสัยหวานกลับไปสู่อดีต และจำ
หลายลึกลอยอย่างได้เกือบหมด

หวานกลับไปนึกถึงสมัยที่ตนยังเป็นเด็ก ได้เห็นญาติผู้ใหญ่ไป
ซื้อที่ปลูกบ้านอยู่ใกล้เคียงกันหลายคน มีการไปมาหาสู่พูดคุยแล้ว
เปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างเป็นธรรมชาติ หรืออีกนัยหนึ่งอาจพูดได้
ว่า มีการประชุมซึ่งใช้น้ำใจเป็นพื้นฐาน โดยไม่ต้องไปคิดเช่าโรงเรน
จัดประชุมสัมมนาเป็นพิธีการ แต่ในใจของการหยั่งรู้ได้ถึงความจริง
ซึ่งอยู่ในใจตนเอง

นอกจากสิ่งดังกล่าว ในสมัยนั้นยังได้เห็นความจริงว่า บ้าน
ไหนประกอบอาหารการกินอะไรก็ตาม มักมีการแบ่งปันไปให้บ้านอื่น
เมื่อฝ่ายได้รับรับไปแล้ว ก็จัดการถ่ายลงภาชนะประจำบ้าน หลังจาก
นั้นก็ล้างซ้ำให้สะอาด แล้วใส่อาหารซึ่งครอบครัวตันทำในวันนั้น
กลับคืนมาให้อีกด้วย จนกระทั่งกล่าวได้ว่า วันไหน ครอบครัวไหน
ทำกับข้าวอะไรก็ินมักรู้ถึงกันหมด

หลังจากกระแสแสวงหาความชำนาญ นำเข้ามาครอบจำเจิตใจคน
ท้องถิ่น ทำให้หลงอยู่กับความสบายนากขึ้นจนเคยตัว ก็เริ่มเห็นแก่ตัว
ซึ่งเรื่องนี้คราวที่สนใจหวานกลับไปคิดทบทวนคันหาข้อมูลความจริงใจ
ตัวเองย่อมทำให้มั่นคงอยู่ได้ เพราะมีธรรมชาติซึ่งสนใจรู้ความจริง
จากใจตนเองอยู่เสมอในช่วงชีวิตที่ดำเนินมาแล้ว

ดังนั้นมีคนเหล่านี้ออกไปทำงานในด้านการจัดการ ไม่ว่า
จะเป็นในสถาบันการศึกษา ในระบบราชการ หรือธุรกิจเอกชน
จะเป็นคนมีน้ำใจ แม้เรื่องซึ่งตนเกี่ยวข้องโดยตรง มักมีความคิด
อยากรู้เพื่อนรับทราบ เพื่อวันหน้าอาจมีเรื่องที่ต้องพึงพาซึ่งกันและกัน

จะได้ไม่ต้องมาประชุมหรือพูดช้าให้เสียเวลาไปโดยใช่เหตุ

สิ่งที่กล่าวมาแล้ว ช่วงหลังๆ ค่อยๆ หายไป อย่างที่คน
แต่ก่อนเคยประภไว้ว่า เงินและวัตถุเข้าที่ไหน ทำให้กลุ่มคนซึ่งเคย
ร่วมมือกันดี จำต้องแตกกันที่นั่น นอกจากนั้นยังพบการวิจารณ์ว่า
คนไทยส่วนใหญ่ขาดการประสานงาน แต่มักประสานงานมากกว่า

จึงสรุปได้ว่า เข้าที่ประชุมสัมมนาครั้งใด หลังจากรับฟัง
ผู้กล่าวขำเรื่องความสำคัญของการสร้างเครือข่าย ทำให้สุดจะเอื่อม
ระอา แต่ความรู้สึกนี้หากมองในด้านดี ย่อมทำให้รู้ว่า ของจริงมีอยู่
แล้วในใจตัวเอง หากเราไม่เป็นคนลืมตัว เพราะการดำเนินชีวิตบน
ความปรบماท ทำให้หลงอยู่กับความสบายนอกสบายนั้น ย่อมเป็นคน
รู้ตัวอยู่เสมอ

จึงกล่าวได้ว่า ของจริงเป็นสิ่งมีอยู่แล้วในใจเราเอง จึงไม่ต้อง¹
ไปแสวงหาจากที่ไหนให้ตกเป็นเหยื่อคนอื่นไปโดยใช่เหตุ ทำให้ชีวิต
ขาดการรู้คุณค่า ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

อีกเรื่องหนึ่งคือ “บูรณาการ” ซึ่งช่วงหลังๆ มักมีการนำมา
กล่าวถึงกันในที่ต่างๆ อย่างกว้างขวาง

ผู้เขียนได้ลังเลและติดตามเรื่องนี้มาเมื่อไม่กี่ปีนี้เอง ที่มีการ
ลั่นการจากด้านบนลงมาสู่ด้านล่างในระบบการจัดการศึกษา ให้พัฒนา
เยาวชนเพื่อคิดแบบบูรณาการ ทำให้สงสัยว่า คนลั่นการก็คงไม่อาจ
หยั่งรู้ความจริงเรื่องนี้

เนื่องจากบูรณาการเป็นธรรมชาติซึ่งมีอยู่แล้วในใจแต่ละคน
หากมีจิตใจอิสระและเปิดกว้าง ไม่ว่ามุ่งพิจารณาสิ่งใด มักไม่มีกรอบ
ไว้ล้อมตัวเองทำให้สามารถลีบส่วนรวมเรื่องไปสู่เรื่องอื่นอย่างมีเหตุผล

ได้หมด

คนลักษณะนี้มักจะถูกผู้ที่จิตใจคับแคบซึ่งมองเห็นแต่ละลิ่งแต่ละอย่างแบบแยกกัน โดยไม่อาจรู้เหตุผลที่เชื่อมโยงกันได้ หากรับฟังคนพูดที่มีจิตใจอิสระและเปิดกว้าง พูดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะอดคิดไม่ได้ว่ามีการพูดออกเรื่อง เพราะตนไม่อาจหวนกลับมาดูตัวเอง จึงขาดการรู้ความจริงจากใจอันเป็นศูนย์รวมของเหตุและผลที่ควรจะดำเนินชีวิตอย่างไรให้แก่ทุกคน

ผู้เขียนเคยได้ยินคำปราราภในเชิงวิจารณ์มาแต่อดีตอันยาวนานพอสมควรแล้วว่า คนในสังคมไทยส่วนใหญ่มักคิดแบบตัวโครงตัวมัน หรือคิดแบบเอกสาร บางคนก็กล่าวว่า คิดแบบแยกส่วน

เพราะฉะนั้นความเห็นแก่ตัวของคนส่วนใหญ่ในสังคมไทย จึงมีมานานแล้ว จนกระทั่งท่อนความคิดแบบตัวโครงตัวมันของมาให้เห็นได้ชัดเจน ส่วนคนที่มีรากฐานเป็นบูรณาการจริง หลังจากรับฟัง บางคนพูดเรื่องอะไรก็ตาม ทำให้สะท้อนภาพซึ่งมีธรรมะแทรกอยู่ในนั้นได้ ร่วมกับการที่คุณในสังคมส่วนใหญ่มีการคิดแบบตัวโครงตัวมัน นานเข้า จึงคิดลังการให้สอนบูรณาการ ซึ่งจริงๆ แล้วผู้ลังการเองก็รู้ได้ไม่ถึง จึงใช้วิธีลังให้คุณมีบูรณาการ

อยู่มานั่นนึงได้ทราบประการซักชวนคนไปฟังรัฐมนตรีท่านหนึ่งปะลูกสถาเรื่องการบริหารและจัดการอย่างมีบูรณาการหลังจากรับฟังแล้วทำให้รู้สึกเบื้องต้นที่จะไปนั่งทรมานฟังคนซึ่งมองด้านตรงข้ามแล้วนำมาพูด แต่ก็มีสิ่งตือญือกด้านหนึ่ง เพราะทำให้มีโอกาสฝึกฝนการเอาชนะใจตนเอง ไม่ เช่นนั้นคงไม่มีโอกาสสรุปได้ว่า ในสภาพที่เป็นความจริงของสังคมปัจจุบัน มีคนกลุ่มใหญ่คิดอะไรเมื่อสังคมเดือดร้อน

ทำให้รู้ที่มาที่ไปได้อย่างลึกซึ้ง ยิ่งในช่วงหลังๆ มีการนำเอาร้าย่อภาษาต่างชาติเข้ามาใช้ด้วย ณ จุดนี้ หากมองเห็นได้ลึกซึ้ง ย่อมรู้ว่า ความหมายของบูรณาการกำลังได้รับการนำมาใช้อ้าง เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของผู้มีอำนาจ ซึ่งยังติดอัตตาอย่างแรง

หลังจากนำตัวย่อภาษาต่างชาติมาใช้จึงได้ติดตามพฤติกรรม การปฏิบัติและการพูดเรื่องนี้หลายครั้งหลายหน จนในที่สุดทำให้มีโอกาสรู้ความจริงชัดเจนยิ่งขึ้นว่าคนที่มีนิสัยนิยมวัตถุและธุรกิจการค้า กำลังมองความหมายของ “บูรณาการ” อย่างปัจจุบันวัตถุ จึงกล้ายึดเป็นการปฏิบัติที่ใช้การลั่นการและใช้อำนาจบีบบังคับ อีกทั้งใช้อามิสล่อใจ ทำให้เกิดภาวะร่วบอำนาจชัดเจนยิ่งขึ้น

จากตัวอย่างทั้งสองเรื่อง นับเป็นแบบอย่างของอิทธิพลผลกระทบจากเงินและวัตถุ ทำให้ความคิดคนแตกแยกกันปราภูชัดอยู่ทั่วไปในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะเมื่อความคิดคนถูกหล่อหยอด้วยอิทธิพลวัตถุ ย่อมขาดคุณธรรม มีผลทำให้คนในสังคมเกิดกดดันทางใจและเดือดร้อนอย่างทั่วถึง นับว่าเป็นอันตรายต่อชาติบ้านเมืองอย่างยิ่ง

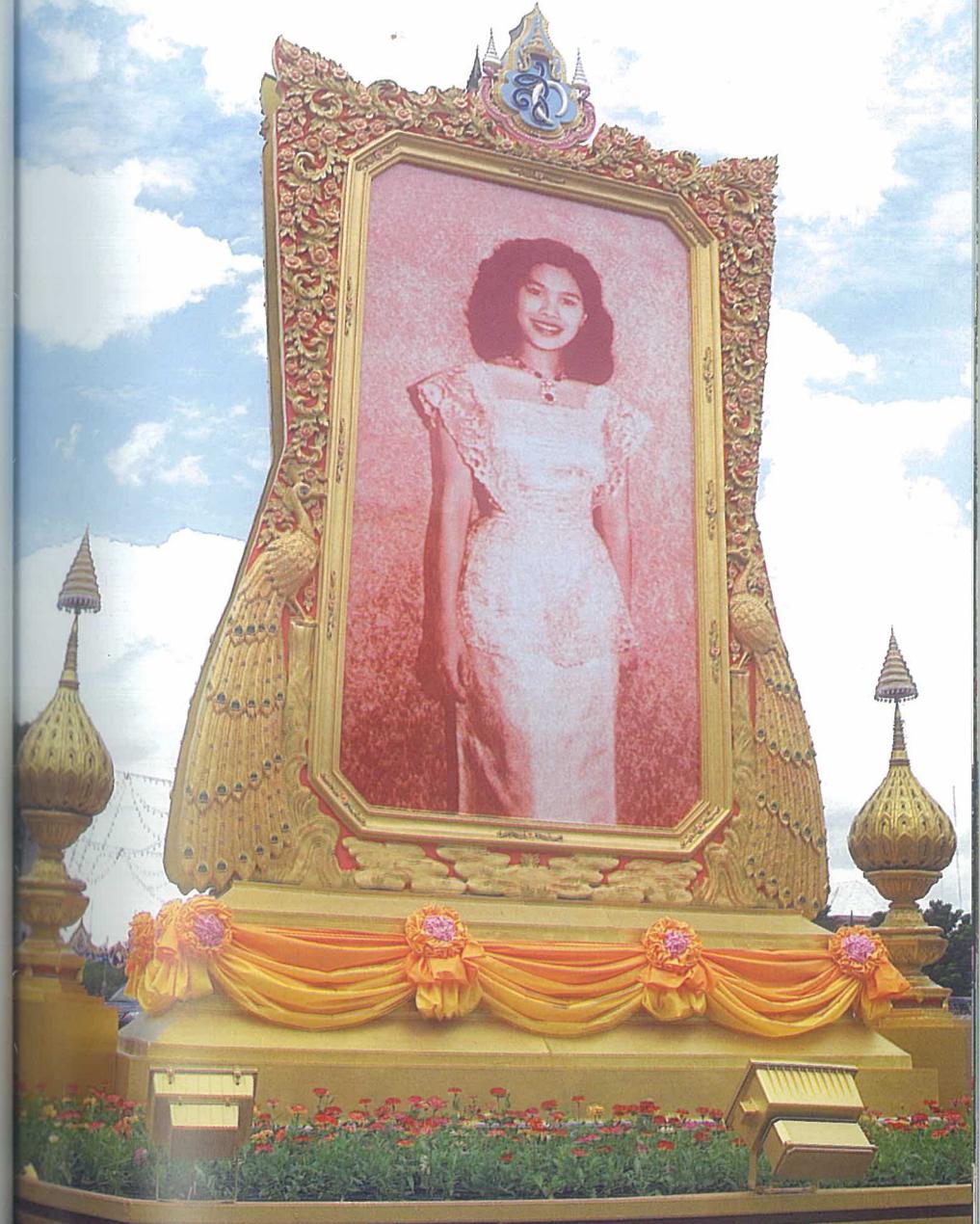
ซึ่งคนที่รู้ได้ น่าจะเตรียมตัวเตรียมใจรับสถานการณ์ ซึ่งทำให้เกิดความรุนแรงยิ่งขึ้นเป็นลำดับ มากกว่าที่จะเกิดความทุกข์หนักจนถึงที่สุด

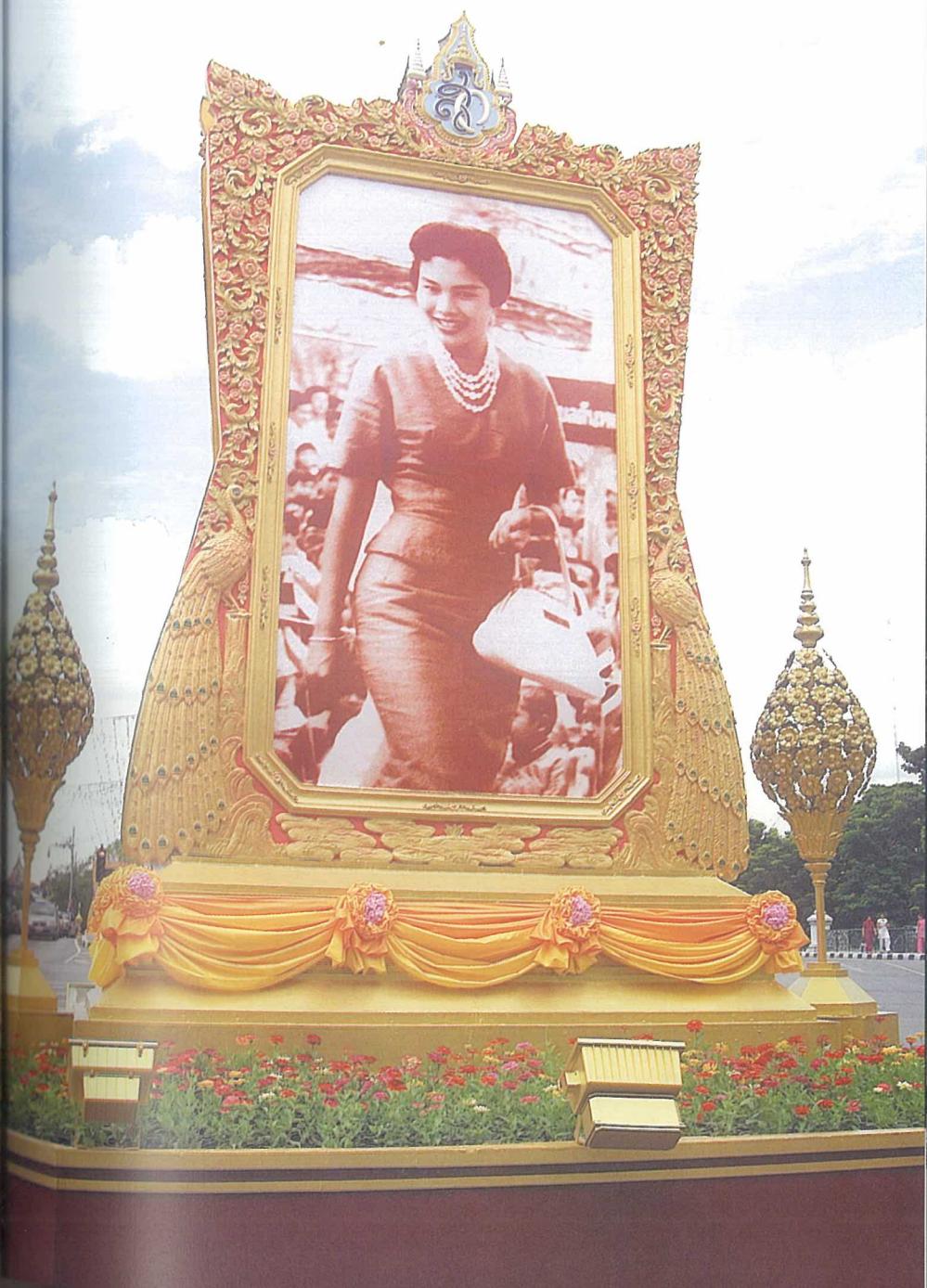
ส่วนการปรับปรุงผู้มีอิทธิพลเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมอย่างยิ่ง หากผู้มีอำนาจไม่เลิมตัว ควรหวนกลับมาปรับอิทธิพล ซึ่งอยู่ในใจตนเองก่อนอื่น ดังเช่นที่คุณยุคก่อนเคยกล่าวไว้ว่า เลือตัวร้ายที่สุดและปรบยกที่สุดคือตัวที่อยู่ในใจตนเอง.

ภาพชุดหุ้มเนลิมพระชนมพระราช
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ

ภาพโดย : นายกอบนุญ กัญจนพันธุ์

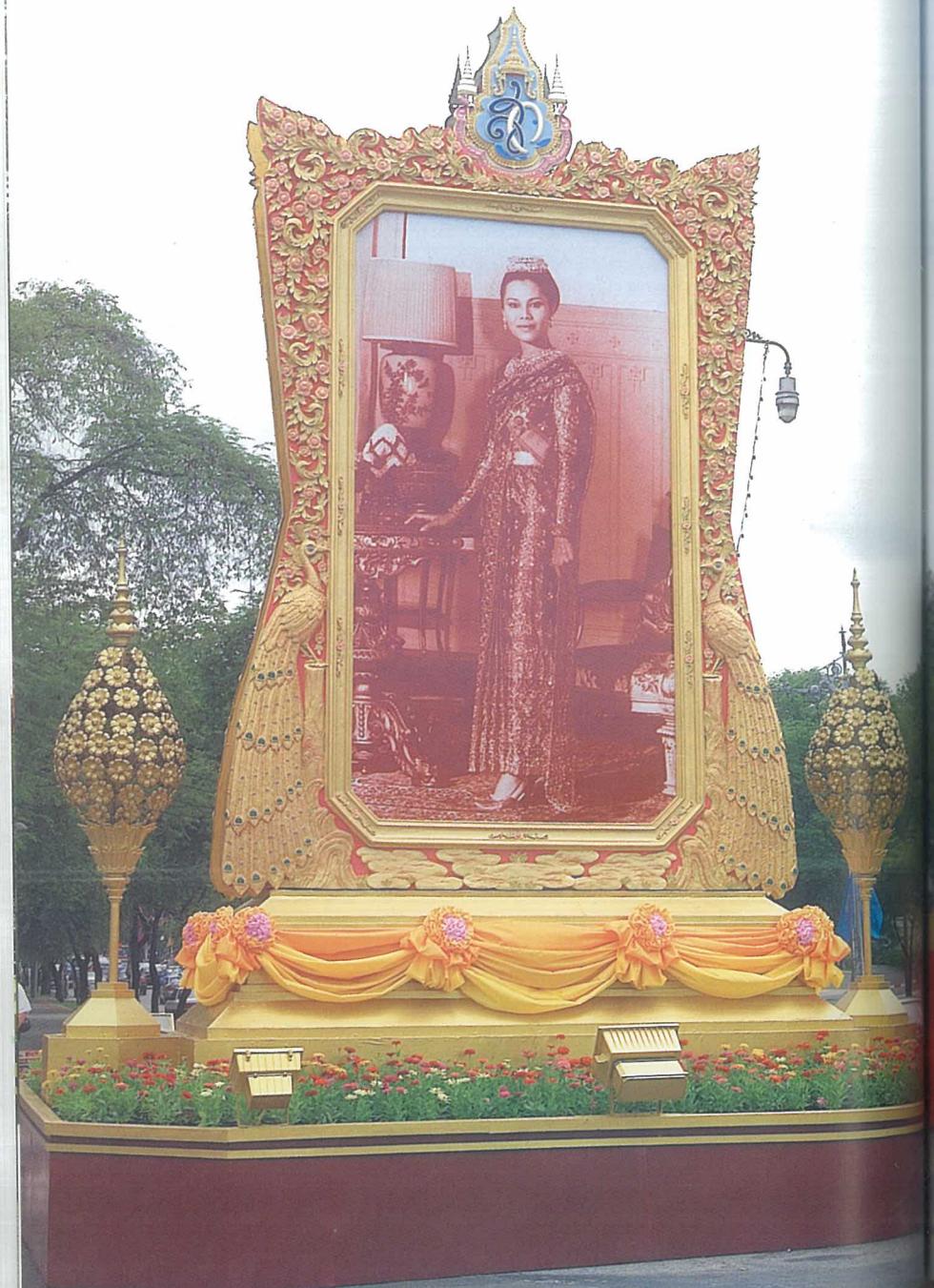

88
วิทัยสรายุธรรม

89
วิทัยสรายุธรรม

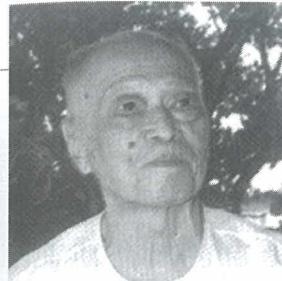
92

วิทยุสรานุรักษ์

93

วิทยุสรานุรักษ์

คำประกาศเกียรติคุณ
นายกรุณา กุศลสาสัย
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

นายกรุณา กุศลสาสัย ปัจจุบันอายุ 83 ปี เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2463 ที่จังหวัดนครสวรรค์ บรรพบุรุษมีเชื้อสายจีน เป็นเด็กกำพร้ามาแต่เด็ก และบวชเป็นสามเณรเมื่ออายุ 13 ปี ในโครงการ ‘พระภิกษุสามเณรใจสิงห์’ ของพระโภගนาถ แล้วติดตามพระโภගนาถ ไปศึกษาที่สาธารณรัฐอินเดีย ได้เรียนรู้ภาษาอินดี้ ภาษาลันอกฤต และภาษาอังกฤษจนเขียน方言 สอบภาษาอินดี้ได้ที่ 1 ของ สาธารณรัฐอินเดีย ได้รับทุนการศึกษาจากสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอเจ้าฟ้าบริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนราธิราษฎร์วรวิโนดม เมื่ออายุเพียง 18 ปี

กรุณา กุศลสาสัย เริ่มงานเขียนตั้งแต่ยังเป็นสามเณรอยู่ในประเทศไทยเดียว ใช้นามปากกา ‘สามเณรไทยในสารนาถ’ เขียนบทความลงใน ‘ธรรมจักษุ’ ‘พุทธศาสตร์’ และ ‘ประชาชาติ’ เมื่อเกิดสกandal โตกครั้งที่ 2 กรุณา กุศลสาสัย ถูกจับเป็นเหยื่อสังหารม แพชญ

นายกรุณา กุศลลักษย

กับความอดอยาดseenสาหัสจนต้องลีกจากสามเณร เมื่อสองคราม
ลงบได้ตัดสินใจกลับประเทศไทยเพราคิดถึงบ้านเกิด ความรู้และ
ประสบการณ์ที่ได้รับจากสารานรรูขันเดียทำให้ กรุณา กุศลลักษย^๑
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาอย่างยิ่งจนเป็นพื้นฐานสำคัญให้
สามารถแปลงตัว成การชั้นเอกของขันเดียคือ มหาการพยพุทธวิช
ซึ่งเป็นวรรณคดีสันสกฤตพุทธประวัติฝ่ายมหายานที่มีชื่อเสียงของอัศว
โภษร่วมกับนางเรืองอุไร กุศลลักษย และมหาการพยพุทธ มหาการพยพุทธ
ยังคงเป็นที่รักในใจของขันเดีย นอกจากนั้น ยังสร้างสรรค์วรรณกรรม ที่ทรง
คุณค่าอีกมากในระหว่างที่ถูกคุมขังด้วยข้อหาทางการเมือง เช่นบท
ความสั้นๆ เกี่ยวกับวรรณคดี วัฒนธรรมขันเดีย ทั้งได้แปลงแต่ง
วรรณคดีชั้นเยี่ยมของขันเดียจำนวนมาก ที่สำคัญได้แก่ คีตัญชลี
พบถินขันเดีย ชีวประวัติของข้าพเจ้า และ แคนกีกษาฯฯ ล้วน สารคดี
เรื่องเด่นของ กรุณา กุศลลักษย คือ อัชชีวประวัติ เรื่อง ชีวิตที่เลือกไม่ได้
ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงบันทึกชีวิตของผู้เชี่ยวหนานั้น แต่เป็นอนุสรณ์ของการ
ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า อันยังประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งปวง

ผลงานสร้างสรรค์ของ กรุณา กุศลลักษย จึงมีคุณค่าทาง
ปัญญาและบรรณญาที่มีชั้นเชิงทางวรรณคดี นับเป็นผู้เชี่ยวชาญใน
การใช้ภาษาไทยอย่างยิ่งทั้งที่เรียนง่ายและวิจิตรอัลการ ตลอดระยะเวลา
กว่า 60 ปี

นายกรุณา กุศลลักษย จึงได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็น
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณคดี พุทธศักราช 2546

นายกรุณา กุศลลักษย เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2463
ที่ตำบลแควใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ เป็นบุตรคนที่ 2
ในจำนวนพี่น้อง 2 คน ของนายเจ้ง และนางเกียง โค้ตระกูล บิดามี
อาชีพล่องเรือค้าขาย นายกรุณา กุศลลักษย สมรสกับศาสตราจารย์พิเศษ
เรืองอุไร กุศลลักษย (สกุลเดิม หิญชีระนันทน์) มีบุตรชาย 1 คน และ
หญิง 1 คน

ประวัติชีวิต และการศึกษา

นายกรุณา กุศลลักษย เดิมชื่อ กิมยง โค้ตระกูล เริ่มเข้าเรียน
ระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดตะแบก อำเภอเมือง จังหวัดนคร
สวรรค์ ช่วงนั้นครอบครัวต้องประสบปัญหาอย่างหนักด้วยเหตุที่บิดา
ถูกจำคุก เนื่องจากใช้ธนบัตรปลอมโดยไม่รู้ 马拉ดาป่วยเป็นวัณโรค
กรุณาภักพล่าวด้วยอยู่ในความอุปการะของน้า หลังจากที่แม่เลี้ยงชีวิต
ป้าญาติข้างมาตราของพ่อไปอยู่กรุงเทพฯ โดยให้เป็นลูกศิษย์วัด อาศัย
อยู่กับหลวงลุงที่วัดตรีทศเทพ ให้เรียนหนังสือต่อที่โรงเรียนดำเนิน
ศึกษา เมื่อหลวงลุงลาสิกขา กรุณาได้กลับไปอยู่กับป้าและเรียนต่อ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่โรงเรียนพญาไทวิทยาการ อยู่ได้ประมาณ 1
ปี บิดาที่ยังถูกคุมขังอยู่เลี้ยงชีวิตลง น้าจึงรับกรุณาไปอยู่นครสวรรค์
แต่ไม่นานน้าก็เลี้ยงชีวิตอย่างกระทันหัน น้าเขยจึงพากรุณาไปอาศัย
รับใช้อยู่กับครอบครัวพ่อค้าในตลาดปากน้ำโพ ได้เรียนต่อชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนประจำถนนนครสวรรค์ ขณะเรียนอยู่

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุณาจำต้องอ่านจากบ้านพ่อค้าไปภาคร้ายกับพี่สาว ซึ่งอยู่กับป้าญาติข้างบ้าน และได้ตัดสินใจว่าเป็นสามเณรในโครงการ ‘พระภิกษุสามเณรใจลิงห์’ ของพระโลกนาถ (Salvatore Cioffi ภิกษุชาวอเมริกันเชื้อสายอิตาเลียน) เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา พระโลกนาถได้เปลี่ยนชื่อเด็กชายกิมลง เป็นกรุณานิเวศน์เอง

สามเณรกรุณาได้ติดตามพระโลกนาถไปศึกษาที่สาธารณรัฐอินเดีย ระหว่างพำนักอยู่ในประเทศพม่า พระเณรจากเมืองไทยที่ติดตามพระโลกนาถก็แยกย้ายกันไป สามเณรกรุณากับพระเณรอีกกว่า 10 รูป สมัครใจเดินทางไปกับพระโลกนาถถึงสาธารณรัฐอินเดียที่เมืองอัปเปิร์ราแคนดี้อกเข้าทิมายล์ เนื่องจากสภาพอากาศบริเวณนั้นหนาวจัดมาก คงจะของสามเณรกรุณางึงจำต้องเดินทางกลับประเทศไทยเหลือแต่สามเณรกรุณารชีงป่วยหนักต้องพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลต่อมาได้รับอุปถัมภ์จากสมาคมมหาโพธิให้ได้ศึกษาเช่นเดียวกับพระวิกษุสามเณรชาวลิงหพ คือ ศึกษาภาษาอินดี ภาษาอังกฤษ ภาษาบาลี และภาษาสันสกฤต โดยเฉพาะภาษาอินดี ได้เรียนกับพระวิกษุชาวอินเดียผู้มีชื่อเสียงในการเขียนภาษาอินดีเป็นพิเศษ จนสามารถสอบได้ที่หนึ่งของสาธารณรัฐอินเดีย สามารถเขียนบทความลงตีพิมพ์ในวรรณภาษาอินดีได้ และยังเขียนข่าวและบทความการเคลื่อนไหวของพระพุทธศาสนาในอินเดียและประเทศไทยอีกด้วย สำมาประเทศไทยลงพิมพ์ในวรรณธรรมลักษณะ และ ประชาชาติ ด้วยนามปากกา ‘สามเณรไทยในสารนาถ’ อีกด้วย

พ.ศ. 2482 สามเณรกรุณาได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์ ศานตินิเกตัน ในแคว้นเบงกอลตะวันตก ศึกษาการตวิทยาการ

ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาและวรรณคดีไทยเป็นอย่างมาก
จนลอบได้อนุปริญญา ในระหว่างนี้ได้รับทุนการศึกษาจากสมเด็จ
พระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าบริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนครสวรรค์
วรพินิต และยังทำหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวของศาสตราจารย์ตัน
หยุน-ฉาน ผู้อำนวยการคณะจีนศึกษาของมหาวิทยาลัย ทำให้สามารถเข้า
กรุณามีโอกาสลังสรรค์เลวนากับบุคคลชั้นนำของอินเดีย ได้เรียนรู้
สิ่งต่างๆ อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของอินเดีย ซึ่งมีอายุยาวนาน
หลายพันปี

เมื่อเกิดสังคրามโลกครั้งที่ 2 และสังคرامมหาເອົ້າຢູ່ນຸ່ມພາ
ปลาย พ.ศ. 2484 ทำให้ไทยต้องยอมลงนามในสัญญาว่าມຽນຮັກ
ກับญี่ปุ่นประการสังคրามกับฝ่ายพันธมิตรคืออังกฤษและสหສະໝັກເມົວໃຈ¹
ใน พ.ศ. 2485 เป็นเหตุให้สามເນັດຮູ່ມາຄູງຈັບພ້ອມກັບນາຍເພື່ອ²
ຫຣີທັກໜ່າ (ຄືລປິນແໜ່ງຊາຕີ ສາຂາທັກນີ້ລົມ ພຸທອຄກຣາຊ 2528) ທີ່
ຕຶກຂາຍູ້ໃນມາຮວັດຍາລ້າຍເດືອກກັນ ເພຣະຂະນະນັ້ນອີນເດີຍເປັນອານານີຄມ
ຂອງອັງກຸນ ສາມແນຮກຮູ່ມາຕ້ອງເພື່ອຢັກບັນຄວາມອດຍາກແລ້ນສາທ່ລ
ຈຶ່ງຕັດສິນໃຈລາສິກຂາຮະຫວ່າງທີ່ຄູກກັກກັນໃນສູານະເໜລຍສົງຄວາມ ทำให້
ຕ້ອງຢູ່ຕິການເຮັດວຽກແລ້ວມາດີລວກພົບເປັນເວລານານີ້ 4 ປີ ກັບ 5 ເດືອນເຄື່ອງ

หลังส่งคราม กรุณาได้รับอิสรภาพ ปฏิเสธการซักสวนให้กลับไปศึกษาต่อและตัดสินใจเดินทางกลับประเทศไทย ด้วยความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากสาธารณรัฐอินเดีย ทำให้กรุณาได้ทำงานที่อาชermวัฒนธรรมไทย-การต ทำหน้าที่สอนภาษาล้านถกต ภาษาอินดีให้แก่คนไทยและสอนภาษาไทยให้แก่ชาวอินเดีย พร้อมกับเป็นเลขานุการล้วนตัวฝ่ายไทยของบันทิตตรมุน่าล ศรoma ผู้อำนวยการ

อาศรมฯ จึงมีโอกาสติดต่อกับประชุมชั้นนำของไทย เช่น พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณาโวทยากร (กรมหมื่นราชธิป พงศ์ประพันธ์) พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าธานินท์ (กรมหมื่นพิทยลักษณ์มุนีกุล) และพระยาอนุมานราชธน เป็นต้น ต่อมาก็ได้ งานประจำในสถานกงสุลอินเดีย ทำหน้าที่ล่ามและประชาสัมพันธ์ กรุณาทำงานได้เพียง 2 เดือน ก็ถูกเกณฑ์ทหารเป็นเวลา 2 ปี แต่ยังคงทำงานที่อาศรมวัฒนธรรมไทย-การต ะ และที่สถานกงสุลอินเดีย ซึ่งต่อมาเลื่อนสถานะเป็นสถานเอกอัครราชทูต กรุณารับเชิญเป็น อาจารย์พิเศษของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมีโอกาสร่วม คณะกรรมการไปกับพระพิมลธรรม เพื่อร่วมงานลังคายนาพระไตรปิฎก ครั้งที่ 6 ที่นครย่างกุ้ง ประเทศไทย

ต่อมกรุณารับเชิญให้ลาออกจากสถานทูตอินเดียและเข้าทำงาน แปลนข่าวต่างประเทศให้หนังสือพิมพ์รายวันเสถียรภาพของ นายลังช์ พธโนทัย คนสนิทของ จอมพล ป.พิบูลสงคราม จึงทำให้เข้าไปมีส่วน ในการปฏิบัติภารกิจลับโดยการเปิดสมัชชาไมตรีไทย-จีน คือ ร่วมเดินทางไปสาธารณรัฐประชาชนจีนกับคณะทูตใต้ดินในปลาย พ.ศ. 2498 และเป็นเลขานุการของคณะไปเจรจาข่ายข้าวให้แก่จีน อีกครั้งใน พ.ศ. 2500

ครั้นจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ปฏิวัติ กรุณากลับมาเนื้อหามี การกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์และกระทำความผิดต่อความมั่นคง ของรัฐทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร ถูกคุมขังเช่นเดียวกับ นักคิดนักเขียนอีกจำนวนมาก ในระหว่างที่ถูกขังนานถึง 8 ปีนั้น กรุณารับเชิญลังคายนาพระไตรปิฎก ครั้งที่ 2 ที่ลังคายนา จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งประสบผลสำเร็จอย่างดีเยี่ยม

คิตาภูษลี ของ รพินทรนาถ สุกุร พบลินอินเดีย ของยาหะลาล เนห์รู ชีวประวัติของข้าพเจ้า และ แด่นักศึกษา ของ มหาตมะ คานธี การตวิทยา และ วากะคานธี เป็นต้น

เมื่อได้รับอิสรภาพ กรุณากลับไปทำงานหนังสือพิมพ์ราย สปดาห์ กรุงเทพฯ วิจารณ์ กับนายลังช์ พธโนทัย โดยทำหน้าที่ หัวหน้าข่าวต่างประเทศ และได้รับเชิญเป็นผู้บรรยายพิเศษในสถาบัน การศึกษาต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยมหิดลและ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นต้น และได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการ การประชุมอาศรมแปซิฟิก (The Pacific Asrama) ครั้งที่ 2 ที่ ลังหัดเชียงใหม่ ซึ่งประสบผลสำเร็จอย่างดีเยี่ยม

กรุณา กุศลลักษณ์ ได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างต่อเนื่องด้วย ความวิริยะอุตสาหะทั้งงานสารคดีและงานแปลแต่งจากภาษาอินดี ภาษาลันกากูตและภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยตั้งแต่อายุ 18 ปีจนถึง ปัจจุบัน นับเป็นปูชนียบุคคล ผู้มีคุณูปการอย่างใหญ่หลวงต่อวง วรรณกรรมและผู้อ่านไทย โดยเฉพาะการถ่ายทอดการตวิทยาให้ ชาวไทยได้ศึกษาอย่างลุ่มลึกและกว้างขวาง ด้วยการใช้ล้านวนและการใช้ภาษาที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่อย่างมีคุณค่าตามนบวรรณคิลป์ไทย ที่มีคุณค่ายิ่งมาเป็นเวลานานกว่า 60 ปี อาทิ

1. **บันทิดเนห์รูที่ข้าพเจ้ารู้จัก**
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2490
2. **มหาภาพพุทธจริต**
แปลจาก Buddha Carita โดย อัศวโมหะ
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2493

3. เหมือนหนึ่งกันที่จากรัง
แปลจาก The Golden Boat, Stories from Tagore,
Mashi and Other Stories ของ รพินทรนาถ สุกุร
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2507
4. Buddhism in Thailand พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2508
5. ภารตะวิทยา พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2510
6. ชีวประวัติของข้าพเจ้า
แปลจากดัชนับภาษาอินดี Sanskipta Atmakatha
by Mahatma Gandhi พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2512
7. พระพุทธศาสนาในชีวิตและความคิดคำนึงของชาว
อินเดีย แปลจาก Buddhism in Indian Life and
Thought by Prof. Satkari Mukerjee
8. มหาตมะ คานธี
แปลจาก Gandhiji : The Story of His Life
9. พระคุณที่อินเดียมีต่อไทย
แปลจากปักษ์ทางธรรมของ พุทธาสภิกขุ
เรื่อง India's Benevolence to Thailand
10. คิตาภูษลี แปลจาก Gitanjali ของ รพินทรนาถ สุกุร
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2512
11. ท่านอาจารย์เสรียรโถกเศกับภารตะวิทยา
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2513
12. พบลินอินเดีย แปลจาก The Discovery of India
ของย瓦หะลาล เนห์รู พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2515
13. นอกฟ้าแดนไทย : ไปปฏิบัติภารกิจลับที่ปักกิ่ง
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2518
14. แด่นักศึกษา
แปลจาก To Students ของมหาตมะ คานธี
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2520
15. วาทะคานธี
แปลจาก A Thought for the Day ของ มหาตมะ คานธี
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2520
16. Review of Notes on Miscellaneous Knowledges
17. Review of To Phya Anuman : Correspondence
between H.R.H. Prince Damrong Rajanubhab and
Phya Anumanrajdhon
18. โลกทั้งสองพี่น้องกัน
แปลจาก All Men are Brothers ของมหาตมะ คานธี
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2523
19. Review of Hinduism in Thai Life
20. Review of Three Somdej
21. ข้าพเจ้าทดลองความจริง
แปลจาก An Autobiography or the Story of My
Experiments with Truth ของ มหาตมะ คานธี
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2525
22. มหาภาพย์มหาภารตะหรือมหาภารตยุทธ
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2525

23. บทสั้นเขยบพิมพ์กรรมและอนุศาสน์ ของ jawaharlal Nehru แปลจาก Extracts from the Will and Testament of Jawaharlal Nehru ของ jawaharlal Nehru พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2528
24. ชีวิตที่เลือกไม่ได้ พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2529 และแปลเป็นภาษาอังกฤษในชื่อ Life without a Choice พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2534
25. พระพุทธเจ้าในทศนะสามรัตนบุรุษของอินเดีย พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2529
26. อุมตาวาจาของมหาตมะ คานธี แปลจาก Saying of Mahatma Gandhi and Gandhi Diary by Gandhi Book Centre พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2529
27. เมฆทูต แปลจาก Meghadutam ของ กalistha พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2529
28. อโศกมหาราช ธรรมมิกราชาผู้ยิ่งใหญ่ของชาวพุทธ หรือ อโศกมหาราชและข้อเขียนคนละเรื่องเดียวกัน พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2532
29. อินเดียสมัยพุทธกาลและภาษาล้านสกุตและภาษาบาลี พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2533
30. พุทธาสรालิกหรือท่านพุทธทาสในความทรงจำของผม พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2534
31. อินเดียอนุทวีปที่น่าทึ่ง พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2534
32. พุทธาสรालิก พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2534
33. วันวันที่ผ่านไป พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2536
34. พระมหาณ พุทธ อินดู แปลจาก Brahmanism, Buddhism and Hinduism พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2536
35. กุญแจสู่สุขภาพ แปลจาก Key to Health ของ มหาตมะ คานธี พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2536
36. คำคมบ่มชีวิต พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2536
37. อารามณ์ขันของมหาตมะ คานธี พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2536
38. วัฒนธรรมลัมพันธ์ไทย - อินเดีย พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2543
39. คณฑูตใต้ดินสูปักษิ่ง พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2545

รางวัลและเกียรติคุณที่ได้รับ

พ.ศ. 2534 ชีวประวัติของข้าพเจ้า ได้รับรางวัลเกียรติคุณ ประเภทหนังสือแปลดีเด่น ประจำปี 2524 ของสำนักงานคณะกรรมการ

ส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ และในฐานะผู้แปลได้รับ
โลเกียร์ติคุณของ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี เมื่อ
วันที่ 11 กันยายน 2525

พ.ศ. 2526 ได้รับประกาศเกียรติคุณและรางวัลประดิษฐา
กรรมทองเหลืองเจ้าแม่สรีสวัติ จากองค์การเผยแพร่ภาษาอินเดีย ของ
สาธารณรัฐอินเดีย ในการมีส่วนช่วยเผยแพร่ภาษาอินเดียให้ประสบผล
สำเร็จเป็นอย่างดี

พ.ศ. 2530 ชีวิตที่เลือกไม่ได้ ได้รับรางวัลชมเชย ประเภท
หนังสือสารคดี จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือของคณะกรรมการ
แห่งชาติ ว่าด้วยการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชา
ชาติ ในการประกวดหนังสือเนื่องในงานลับปาಠหนังสือแห่งชาติ
ครั้งที่ 16 และได้รับเลือกให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2538 ได้รับรางวัลครีบูรพา จากกองทุนครีบูรพา
ในวันนักเขียน วันที่ 5 พฤษภาคม 2538

พ.ศ. 2539 ได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติด้านการแต่ง
หนังสือทางพุทธศาสนา รางวัลเสาเสมาธรรมจักรทองคำและเกียรติ
บัตรจากสมเด็จพระภูมิพลอดุลยเดช สมเด็จพระลังภราษฎร สมกлемหาลังษ-

ปรินายก
ได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นผู้มีผลงาน
ดีเด่นทางด้าน วัฒนธรรม สาขาวรรณคิลป์ (แปล สารคดี ความเรียง)
ประจำปี 2539 จากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
กระทรวงศึกษาธิการ

ได้รับปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
สาขาวิชาภาษาไทย ประจำปี 2539 จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ. 2541 ได้รับปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ สาขาวิชาภาษาไทย ประจำปี 2541 จากมหาวิทยาลัยศิลปากร
ได้รับปริญญาคิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ ประจำปี 2541 จากมหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ. 2542 ได้รับยกย่องเป็นศิษย์เก่าดีเด่นที่ทำคุณ
ประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ และช่วยเหลือโรงเรียนนครสวรรค์
ประจำปี 2542

พ.ศ. 2544 ได้รับรางวัลนราธิป ประจำปี 2544 จาก
สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ในฐานะนักเขียนผู้สร้างสรรค์ผลงาน
อันทรงคุณค่าแก่วงวรรณกรรมไทยมาเป็นเวลายาวนานต่อเนื่องและ
เป็นที่นิยมยกย่องอย่างกว้างขวาง.

7 SOCIAL SINS

- Politics without principle
- Pleasure without conscience
- Wealth without work
- Knowledge without character
- Commerce without morality
- Science without humanity
- Worship without sacrifice

Gandhi

บاج 7 ประการ ในทัศนะของคานธี

- เล่นการเมืองโดยไม่มีหลักการ
- หาความสุขสำราญใจโดยไม่ยั่งคิด
- ร่าวยิ่งเป็นอกนิษฐ์โดยไม่ต้องทำงาน
- มีความรู้มหาศาลแต่ความประพฤติไม่ดี
- ค้าขายโดยไม่มีหลักศีลธรรม
- วิทยาศาสตร์เดิศถ้าแต่ไม่มีธรรมแห่งมนุษย์
- บุชาสูงสุดแต่ไม่มีความเดียสลด

เรื่องอุไร ຖุศักดิ์ แปลเป็นไทย

มุกดาหาร - สะหวันนะเขต บ้านพี่เมืองน้อง

ทุกบรรทัดที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้ ดัดแปลงมาจาก
บทลั่มภาชนะ นายกิตติศักดิ์ กล่อมจิตต์ กงสุลประจำสถานกงสุลใหญ่
ณ สะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว)
โดย นายกิตติรัตน์ กุลตั้งวัฒนา ออาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย
รามคำแหง สาขาวิชบริการและมิตรภาพ เกียรติ จังหวัดอำนาจเจริญ
เพื่อประกอบงานวิจัยระดับปริญญาโท เรื่อง “นโยบายความสัมพันธ์
ระหว่างประเทศไทยและรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ต่อ
สปป.ลาว : ศึกษากรณีมุกดาหาร - แขวงสะหวันนะเขต”

นโยบายของรัฐบาลชุดนี้มีความชัดเจนว่าให้ความสำคัญกับ
ประเทศเพื่อนบ้าน แม้ว่า ในบางคราว เราเคยทะเลาะเพื่อนบ้านไปบ้าง
มองแต่ประเทศไทยตัว เช่น ประเทศไทยตอบเมริกา ญี่ปุ่น เพราะเป็น

มหาอำนาจทางเศรษฐกิจ ประกอบกับปัจจุบันมีระบบเศรษฐกิจระบบใหม่เรียกว่า Economic Block ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของประเทศต่างๆ เช่น สหภาพยุโรป (European Union - EU) กลุ่มอเมริกาเหนือ (North American Free Trade Area - NAFTA) บางกลุ่มเศรษฐกิจพัฒนาไปไกลจนถึงขั้นใช้เงินสกุลเดียวทั่วโลก เช่น EU เริ่มใช้เงินยูโร การจับจ่ายจำหน่ายสินค้าบริการต่างๆ ก็เคลื่อนไหวอยู่ในกลุ่มของเข้า

จากการที่เกิดกลุ่มเศรษฐกิจเหล่านี้ หากย้อนพิจารณาถึงประเทศไทยซึ่งมีพิลเมืองเพียง 60 กว่าล้านคน อาจจะดูน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับพิลเมืองของสหราชอาณาจักร ไทยจึงจำเป็นที่จะต้องปรับยุทธศาสตร์เพื่อสร้างความเข้มแข็ง และอำนวยความสะดวกต่อรองให้กับตนเอง โดยเริ่มจากการตั้งกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน (Association of Southeast Asian Nations - ASEAN) มีวัตถุประสงค์เบื้องต้นว่าด้วยการต่อต้านการขยายของลัทธิอุดมการณ์ (คอมมิวนิสต์) ต่อมา เมื่อโลกเปลี่ยนไป เริ่มมีสังคมเศรษฐกิจ และมีการรวมกลุ่มในอาเซียนถึง 10 ประเทศ โดยรวมลาว กัมพูชา เวียดนาม และพม่า เข้ามาด้วย ซึ่งเห็นได้ชัดว่า เป็นการให้ความสำคัญต่อประเทศไทยเพื่อบ้าน เพราะประเทศไทยที่ติดกันมีรัฐของпромแคนหรือเขตแคนกัน การพูดคุยกันได้ง่าย และยังเป็นการเพิ่มขนาดตลาดหรือเพิ่มอำนาจการต่อรองประเทศไทยเพื่อบ้านกัน ไม่สามารถย้ายหนีจากกันไปได้เหมือนบ้านจัดสรร ดังนั้น ควรหันหน้ามาร่วมมือมาพัฒนาด้วยกัน พม่า ลาว กัมพูชา กำลังพัฒนาประเทศให้พ้นจากความยากจน ประเทศไทยเพื่อบ้านอื่นที่มีเขตแดนชิดเรา คงมีแต่มาเลเซียเท่านั้นที่หลุดพ้นจากความยากจน

นโยบายเชิงรุกที่กล่าวมาข้างต้นนี้คือ เราคาครุจงมือกัน ให้พั้นจากความยากจน อายุร่วมน้อยให้เดินตามกันทันบางกิจยังดี เพื่อผลประโยชน์ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยรวม

นโยบายข้างต้น ต้องมีคุณกลางนำไปปฏิบัติ ในฐานะผู้รับนโยบายรัฐบาลซึ่งประจำการอยู่ที่สะหวันนะเขต สามารถมีส่วนช่วยเหลือคนที่จะมาลงทุนหรือประกอบกิจการในสปป.ลาว โดยเฉพาะที่สะหวันนะเขตได้อย่างมาก ซึ่งนโยบายการลงทุนในลาวมีมานานแล้ว ในลักษณะไม่เป็นทางการ แต่ยังมีการโถกกันบ้าง สปป.ลาวใช้เวลาพัฒนาประเทศจากปี 2518-2547 เป็นเวลาเพียง 20 กว่าปี จึงเป็นธรรมด้าที่ระบบการจัดการต่างๆ มีอุปสรรค โดยในทางปฏิบัติ สปป.ลาว มีคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเหมือน BOI ของไทย มีหน้าที่กำกับดูแล กลั่นกรองการลงทุนทั้งประเทศ เมื่อปี 2546 สปป.ลาว มีการเปลี่ยนแปลงการลงทุนใหม่ ให้อำนาจกับท้องถิ่นเพิ่มขึ้น คือ แขวงมีอำนาจพิจารณาการลงทุนจากต่างชาติ ซึ่งมีการลงทุนไม่เกิน 2 ล้านเหรียญสหราชอาณาจักร

สะหวันนะเขตยังเป็นจังหวัดรองรับ East-West Corridors เชื่อมเส้นทางหมายเลข 9 ที่สะพานข้ามแม่น้ำโขง จะแล้วเสร็จในปี 2549 โดยมีการเสนอรัฐบาลในการตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ ซึ่งว่าด้วยเขตเศรษฐกิจพิเศษสะหวัน - เชน เป็นนิคมอุตสาหกรรมที่เป็นรูปธรรมพุดได้ว่า มีความเป็นระบบมากขึ้น ลิ่งที่อยากให้เกิดขึ้นคือ การอำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือ ให้คำแนะนำ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อให้การลงทุนไปตามระบบและให้การคุ้มครอง ปัจจุบัน นักลงทุนไทยเข้ามาลงทุนในลาวมากขึ้น ไทยต้องการให้มีการลงทุน

แบบบั้งยืนและเป็นผลประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่ายล้วนใหญ่จะเป็นการลงทุนประเพณีงานแปรรูปเพื่อรับนิเวศน์ หรือในนิคมอุตสาหกรรมในด้านต่างๆ ซึ่งลาวพร้อมที่จะรับพิจารณาให้การสนับสนุนในเรื่องของการครอบครองที่ดิน ต้องเข้าใจก่อนว่า ใน สปป.ลาวที่ดินล้วนใหญ่เป็นของรัฐ ไม่สามารถทุนต้องมีเงื่อนไข เช่น ระยะเวลาเช่า ภาษี การยกเว้นภาษีนำเข้าลินค้าประเภทเครื่องจักร หรือวัตถุดูบต่างๆ คล้ายๆ กับต่างชาติที่มาลงทุนในไทย

ถ้าพูดถึงความก้าวหน้าของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับ สปป.ลาว เปรียบเทียบกับรัฐบาลที่ผ่านมาว่าต่างกันมากน้อยเพียงใด ต้องบอกว่า ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับลาวนี้ถือว่าดีที่สุด อยู่ในช่วงขาขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ หรือการเมือง การท่องเที่ยว สปป.ลาวเป็นประเทศที่ถูกล็อกไว้ (landlock) ไม่มีทางออกทะเล เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ที่ดีก็นำไปสู่การแลกเปลี่ยนไม่ว่าจะเป็นเรื่องของลินค้า การลงทุน ส่วนนโยบายของรัฐบาลชุดปัจจุบันก็ต้องยุ่งแล้ว ไม่ควรปรับหรือเปลี่ยน ความร่วมมือที่มีอยู่แล้ว ต้องช่วยกันพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างทางพื้นฐาน สาธารณูปโภค คุณภาพชีวิต ทรัพยากรมูนชูย์ สาธารณสุข

แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่มีปัญหาเลย ยังมีปัญหาอยู่บ้าง ในฐานะผู้นำนโยบายของรัฐบาลไปปฏิบัติในแต่ละความสัมพันธ์ไทยกับลาว โดยเฉพาะมุกด้าหารากับสหกรณ์เขต เพาะปลูกความสัมพันธ์ไทยกับลาวมีหลายช่อง มีความสัมพันธ์กันมานานนับร้อยปี ไทยกับลาวเป็นญาติกัน แยกกันไม่ออ ก เป็น “บ้านพี่เมืองน้อง” ไม่ใช่ว่าใครเป็นพี่ครับเป็นน้อง แต่ความหมายคำนี้หมายถึง “ญาติ” ไทยกับลาวเป็นญาติ

กันมานานที่สุด ความผูกพันไม่มีวันหาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็แล้วแต่ ฉะนั้น ในเรื่องความสัมพันธ์ไทยลาวที่เคยมีมาจะมีจุดเปลี่ยนในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา เป็นความจำเป็นของแต่ละฝ่ายที่เลือกไม่ได้ ไม่มีใครผิดใครถูก ลาวไม่ได้ผิดในวิธีที่ลาวจะเลือก ไทยก็ไม่ผิดในวิธีที่ไทยเลือก และก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมารือพื้นอีกด้วย เมื่อมានถึงความสัมพันธ์ยุคใหม่เมื่อปี 2537 ที่มีการสร้างสะพานมิตรภาพไทย - ลาว ที่หนองคายและเวียงจันทน์ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จเป็นประธานเปิดสะพาน ทั้งที่พระองค์ท่านไม่เคยเสด็จเยือนต่างประเทศเลยเป็นเวลา 40 ปี หลังจากนั้นมีการแลกเปลี่ยนเยี่ยมเยือน หรือเยี่ยมยามกันในระดับรัฐบาลหรือราชวงศ์ โดยสมเด็จพระเทพฯ ทรงราชสุลดาฯ เสด็จเยือนลาวทุกปี และยังมีการร่วมมือกันในโครงการพระราชดำริหลายโครงการที่เป็นการพัฒนา เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของพื้นท้องประชาชนลาวให้ดีขึ้น

ปัญหาความสัมพันธ์ไทยลาวแบ่งได้เป็น 3 ภาค คือ ภาครัฐบาล ภาคประชาชน และภาคธุรกิจ บางครั้งบางคราว ความสัมพันธ์ไทยลาว เกิดเป็นประเด็นขึ้นมาจากการท่องเที่ยว ก็มาจากเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ส่วนมหาชนไม่มีปัญหา แก้กันด้วยความเข้าใจ สำหรับสหกรณ์เขต คงไม่มีอะไร สำคัญตั้งแต่เชียงรายลงมา ในความเห็นส่วนตัว เห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างมุกด้าหารากับสหกรณ์เขต มีความใกล้ชิดกันมากกว่าจุดอื่นๆ สาเหตุหนึ่งเป็น เพราะว่า จังหวัดและแขวงอยู่ติดกันทั้งคู่ ไม่ว่าจะเป็นเมืองหรือเทศบาล ผู้คนเห็นหน้ากันมานับลิบปี จะพูดไปก็เหมือนญาติกันเลย แต่ดูอย่างเชียงรายกับบ่อแก้ว ตัวอ่อนก็อยู่ใกล้กันมาก พอมันใกล้ อะรุ ก็

จากลง ทางนครพนมกับท่าแซก้า่ก์เมืองมุกดาหาร แต่ความใกล้ชิดระหว่างมุกดาหารกับสะหวันนะเขตมากกว่า

ในบางครั้งการทำธุรกิจระหว่างกันก็ประสบปัญหา การทำธุรกิจระหว่างอำเภอึงกับแขวงบ่ออิคำไช ประสบปัญหานี้ เมืองกัน คือ ตัวจังหวัดหนองคายอยู่ไกลกันกว่า 136 กิโลเมตร เวลาไม่ปัญหาก็แก้ไขลำบาก ใช้เวลานาน ทั้งนี้ ประเด็นปัญหาเหล่านี้ มีการแก้ไข โดยคณะกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยบริเวณชายแดนร่วมกันระหว่างไทยกับลาว ก็ให้อำนาจท้องถิ่นเพิ่มขึ้นพอสมควร หรือบางที่การแก้ปัญหานี้ไม่ทันการ เกิดจากปัญหางของระเบียงวินัย เช่น การที่ข้าราชการจะเดินทางออกนอกประเทศต้องอนุญาตจากปลัดกระทรวงก่อน ท้องถิ่นได้รับอนุญาตจากรัฐบาลให้หน้นาเข้ามาพูดจา กันมากขึ้น นำไปสู่ความเข้าใจกันมากขึ้น มีอะไรคุยกันอย่างมุกดาหารกับสะหวันนะเขต ก็มีคณะกรรมการประสานงานกันหลายๆ ด้าน มีการไปมาหาสู่กันในหลายๆ หน่วยงาน ที่อื่นๆ ก็คงจะดำเนินการในลักษณะเดียวกัน ที่ผ่านมาเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หลายๆ คนไม่เคยรู้ว่าในแต่ละฝ่ายฝ่ายนี้เป็นยังไง ตัวนี้ต้องเร่งปรับปรุง กงสุลไทยเมื่อ กับตัวเชื่อมให้การส่งเสริมให้มีการไปมาหาสู่กันอย่างญี่ปุ่น ไม่ต้องทำเป็นเอกสาร

ส่วนประเด็นที่เกี่ยวกับปฏิญญาพุกามนั้น ความเป็นจริงก็คือว่าเพื่อนบ้านของเรายังไม่เดินเข้ามาใกล้เท่าที่ควร ยังเดินอยู่ห่างๆ จึงเป็นอุปสรรคในการพัฒนาร่วมกัน ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ผลประโยชน์ของไทยฝ่ายเดียว หากเพื่อนบ้านอยู่ไม่ได้ เราอยู่ไม่ได้ เราจำเป็นต้องอยู่ด้วยกัน ที่ผ่านมาพอเมื่อปัญหาก็ปิดพร้อมเดิน ไม่พูดกัน แต่เวลานี้ หมุด

สมัยแล้ว โครงการปฏิญญาพุกามเกิดขึ้นตอนที่โรค SARS ระบาด และมีการประชุมกันของผู้นำของประเทศไทยมีการระบาด ณ จังหวะหนึ่งท่านนายทักษิณฯ ก็ได้พูดกับนายกฯ ของลาว นายกฯ กัมพูชา และผู้แทนของพม่า ว่าเราจะเป็นไปได้ในการเชื่อมโยงกันอย่างไร พม่า ไทย ลาว ติดกัน ไทย ลาว กัมพูชา ก็ติดกัน สิ่งที่จะเชื่อมหากันก็คือ เส้นทางที่จะลากไปทางกัน ถ้ามองในแง่ของเศรษฐกิจก็คือ การค้า การลงทุน ช่วยเหลือระหว่างกัน การท่องเที่ยวที่จะตามมา นี้คือ จุดเริ่มต้นของ Economic Corporation Strategy ก็มีการเตรียมการประชุมที่เวียงจันทน์ 1 ครั้ง กรุงเทพฯ 1 ครั้ง ก่อนที่จะประชุมกันที่พุกาม หลักๆ ก็คือว่าทำยังไงจะเชื่อมโยงทั้งภูมิภาคสตร์ ทั้งกิจกรรมที่ทำร่วมกันในอนาคต คงมีการขยายรวมเวียดนามด้วย เพราะทางด้านซีกตะวันตกเข้าย้าย มีการเชื่อมกับເອເຊຍໃຕ้แล้วไปเชื่อมกับกลุ่มอินเดีย บังคลาเทศ ฯลฯ ก็จะมีรายละเอียดปลีกย่อยค่อนข้างเยอะ ที่เดียว เช่น โครงการพัฒนาสาธารณูปโภค การผลิต หรือส่งเสริมสินค้าเกษตร การทำกิจกรรมร่วมกันเป็นพื้นฐานของนโยบายนี้

ถ้าจะถามว่า คิดอย่างไรกับโครงการที่ไทยให้เงินกู้เป็นบาท เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ไทย ก็ขอตอบว่าเป็นเรื่องปกติที่ต้องพึงกระทำ ที่ผ่านมาเราเป็นประเทศผู้รับ mata ตลอด ปัจจุบันเราผ่านพ้นในจุดนั้นมาแล้วในขณะที่เรามีการพัฒนาขึ้นมาก เปรียบเป็นบ้านเราเป็นตึก 4 ชั้น ส่วนของเพื่อนบ้านยังเป็นตึก 1 ชั้น การที่เราจะทำให้เพื่อนบ้านเป็นตึก 4 ชั้นเท่ากัน ไม่ว่าจะอาเจียนมาจากไหน การใช้วิธีการแบบเงินกู้เป็นสกุลเงินบาท (Baht loan) ก็เป็นทางออกทางหนึ่ง เราเป็นประเทศผู้ให้แล้ว (Graduate)

สำหรับประเด็นที่จังหวัดมุกดาหารและสะหวันนะเขตได้มีการลงนามเป็นเมืองคู่แฝด เริ่มมาจากการที่เมื่อประมวลสอยปีที่ผ่านมาได้มีการพูดคุยกันเนื่องจากโครงการเส้นทางหมายเลข 9 จากราชไปเวียดนามก็มีการพูดคุยกันถึงการเชื่อมจากไทย ลาว เวียดนามท่านกงสุลใหญ่ท่านที่แล้ว (พิชณุ จันทน์วิทัณ) ได้พบกับเจ้าแขวงผู้ว่าฯ มุกดาหาร และผู้ว่าฯ กวางตุ้ย เพื่อให้มีความร่วมมือใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น ความร่วมมือนี้ควรมีกรอบรองรับ ในครั้งนั้น เรากล่าวกันถึงเรื่องเมืองแฝด 3 คือ มุกดาหาร สะหวันนะเขต กวางตุ้ย เมื่อคุยกันเลร์ล ต่างคนก็ต่างกลับไปเล่นอรัญประเทศของตน รัฐบาลของไทย ลาวไม่ชัดข้อง จะมีก็แต่ทางานอยที่ยังไม่พิจารณา พอเวลาผ่านไป ก็เสียดาย เลยมาคุยกันว่า ระหว่างมุกดาหารกับสะหวันนะเขต มาเป็นเมืองแฝด 2 กันก่อนใหม่ ถ้าเมืองกวางตุ้ยพร้อมเมื่อไหร่ ก็จะผนวกเข้ามาเป็นเมืองแฝด 3 ถ้าเปรียบเทียบกับเมืองแฝดอื่นๆ เช่น กรุงเทพฯ กับ Los Angeles ก็ไม่เห็นมีอะไรเลย มุกดาหารกับสะหวันนะเขตจึงเป็นเมืองคู่แฝด เพื่อจะนำไปสู่การขยายโอกาสต่างๆ เพราะฝั่งหนึ่งเป็นประเทศไทย อีกฝั่งหนึ่งเป็นประเทศไทย การร่วมมือต่างๆ ก็ยังเป็นการร่วมมือระหว่างประเทศไทยอยู่ดี แต่ตอนนี้เรากำลังจะเป็นการร่วมมือกันในระดับท้องถิ่น แม้ว่าจะเป็นระดับประเทศแต่ก็มีอะไรรองรับในระดับท้องถิ่น ที่จะสามารถร่วมกันพัฒนาต่อไปได้ ในที่สุด ก็ได้มีการลงนามเป็นเมืองคู่แฝด เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2547 โดยมีฯพณฯ นายกรัฐมนตรีไทย - ลาว ผู้ว่าราชการจังหวัด และเจ้าแขวงเป็นลักษณะ จะมีการประชุมครม. ของไทยและลาวย่างไม่เป็นทางการที่เมืองปากเซ แขวงจำปาสัก ที่จังหวัดอุบราชธานีเป็น

ครั้งแรก และเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2547 ท่านนายกฯ ไทย และท่านนายกฯ ลาว ได้ร่วมกันวางศิลาฤกษ์ลงพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่สองที่มุกดาหาร และสะหวันนะเขต

เดียวนี้ คนไทยและคนไทยข้ามไปมาหาสู่กันทุกวัน ตามว่าไปไหน คนมุกตตอบว่าไปสะหวัน ตามคนสะหวันตอบว่าไปมุก ไม่เห็นบอกว่าไปไทย ไปลาว ทำเหมือนกับว่าไปอีกบ้านหนึ่งยังไงจังเลย.

ชาเขียว

ผลิตภัณฑ์จากชาเขียวเติบโตอย่างโดดเด่นแบบก้าวกระโดดทั้งในตลาดโลกและในประเทศไทย จากปัจจัยความสนใจในเรื่องของสุขภาพตลาดเครื่องดื่มและตลาดลินค้าอุปโภคบริโภค หันมาใช้ชาเขียวเป็นจุดขายและเป็นส่วนประกอบ ซึ่งแนวโน้มดังกล่าวยังจะเติบโตไปได้อีกไกลในอนาคต

และที่น่าจับตามองได้แก่ ลินค้าอุปโภคบริโภคจากชาเขียวซึ่งกำลังมาแรงคาดว่าจะมีแนวโน้มขยายตัวในเกณฑ์สูงและสร้างมูลค่าอย่างมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นตลาดเครื่องสำอาง และตลาดอาหารเสริมสุขภาพจากชาเขียว ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่ากระแสและความนิยมชาเขียวจะยังอยู่ในตลาดผลิตภัณฑ์ต่างๆ ไปอีกหลายปี

ตลาดชาเขียวแบ่งออกได้เป็น 2 ตลาดอย่างชัดเจน¹ ได้แก่

1. เครื่องดื่มชาเขียว ชาเป็นเครื่องดื่มที่คนทั่วโลกดื่มมากเป็นอันดับสองรองจากน้ำ ตลาดเครื่องดื่มชาเขียวแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

- **เครื่องดื่มร้อน** ชาที่นิยมดื่มในปัจจุบันอาจแบ่งได้เป็น 3 ชนิดใหญ่ๆ คือ ชาจีน ชาเขียว และชาฟรั่ง แต่ละชนิดจะต่างกัน 从根本上กรรมวิธีการผลิต แต่ชาที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพมากที่สุดคือ ชาเขียว (Green Tea) ซึ่งเป็นชาที่ไม่ผ่านการทำให้ไม่สูญเสียองค์ประกอบที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพไปในระหว่างการทำให้ไม่สูญเสียองค์ประกอบ ชาเขียวสำหรับเครื่องดื่มร้อนมีทั้งลักษณะเป็นใบชาแท้ๆ ใบชาผง สำหรับชงดื่ม และใบชาผงบรรจุในถุงสำหรับชงดื่ม

- **เครื่องดื่มเย็นหรือเครื่องดื่มสำเร็จรูป** ความนิยมเครื่องดื่มสำเร็จรูป (Ready to Drink Beverage) เริ่มมีมากขึ้นทั้งในรูปของชาเขียวและเครื่องดื่มที่มีล้วนผสมของชาเขียว เน้นจำหน่ายในตลาดเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ มีทั้งในรูปขวด กระป๋อง และกล่องกระดาษ (Tetrapacks) ตลาดชาเขียวในลักษณะนี้มีแนวโน้มเติบโตในลักษณะก้าวกระโดด เนื่องจากผู้บริโภคเน้นความสะดวกสบายในการบริโภค

2. ผลิตภัณฑ์อุปโภคบริโภคที่ใช้ชาเขียวเป็นวัตถุดิบ (Value Added Products) ปัจจุบันมีผลิตภัณฑ์หลายประเภทที่ใช้ชาเขียวเป็นส่วนผสม เพื่ออาศัยสรรพคุณชาเขียวที่เป็นที่ยอมรับมาเป็นจุดขาย ในส่วนของการใช้ชาเขียวในการแต่งกลิ่นเด็ก ขนมหวาน และบิสกิตนานาชนิด แต่ผลิตภัณฑ์เหล่านี้เพิ่งจะได้รับความนิยมใน

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมเครื่องสำอางเพรีเมี่ยมคุณค่าของชาเยียวการใช้ชาเยียวในอุตสาหกรรมเครื่องสำอางเพรีเมี่ยมคุณค่าต่อต้านอนุมูลอิสระ และลดอันตรายจากแสงแดด ลดการเกิดริ้วรอย ใช้เป็นสารยืดอายุการเก็บรักษาเครื่องสำอางบางประเภท เช่น ครีมกันแดด ครีมบำรุงผิว ครีมรองพื้น ยาสีฟัน ผลิตภัณฑ์แต่งผม เป็นต้น

ผลิตภัณฑ์เหล่านี้จะจำหน่ายให้กับผู้บริโภคที่ต้องการสินค้าที่อิงธรรมชาติ มากกว่าการใช้วัตถุกันเลือดที่เป็นวัตถุลังเคราะห์ การใช้ชาเยียวในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ เช่น อุตสาหกรรมอาหารเสริมสุขภาพและยาเริ่มมีมากขึ้น มีการจำหน่ายชาเยียวอัดเม็ดบรรจุแคปซูล และเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ ส่งผลต่อเนื่องให้เกิดอุตสาหกรรมการสกัดสารจากชาเยียว (Extractives Industry) คาดหมายกันว่าอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพจากชาเยียนี้จะมีอัตราการขยายตัวอย่างรวดเร็วกว่าอุตสาหกรรมชาเยียวประเภทอื่นๆ และจะสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับชาเยียวได้อย่างมาก

ชาเยียวในไทย...เครื่องดื่มสำเร็จรูปมาแรง

ชาเยียวจัดเป็นเครื่องดื่มสุขภาพที่กระตุนตลาดชาพร้อมดื่มในประเทศไทย โดยเฉพาะช่วงครึ่งหลังปี 2545 ตลาดผลิตภัณฑ์ชาเยียว มีการขยายตัวกว่า 1 เท่าตัว จากเดิมมีเพียงผลิตภัณฑ์ชาแต่งกลิ่นผลไม้โดยเฉพาะชารสมานาเวท่านั้นที่ครองตลาดอยู่ ก่อนปี 2545 ชาเยียว มีส่วนแบ่งตลาดเพียง 5-6% ของตลาดเครื่องดื่มประเภทชาพร้อมดื่ม จำกัดอยู่ในผู้บริโภคอาหารญี่ปุ่นเท่านั้น

แต่ในปี 2545 ส่วนแบ่งตลาดชาเยียวเพิ่ม 25% ของตลาด

เครื่องดื่มประเภทชาพร้อมดื่มทั้งหมด โดยมีมูลค่าตลาดประมาณ 550 ล้านบาท และคาดว่าในปี 2547 มูลค่าของตลาดชาเยียวจะขยายตัวเพิ่มเป็น 1,500 ล้านบาท² ปัจจุบันนอกจากผู้ลงทุนรายใหม่ที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจร้านอาหารญี่ปุ่นที่เริ่มผลิตชาเยียวอุปกรณ์ปั๊กแล้ว ผู้ผลิตน้ำผลไม้ต่างหันมาผลิตชาพร้อมดื่มเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าด้วย ทำให้การแข่งขันในตลาดชาพร้อมดื่มเป็นไปอย่างดุเดือดมากยิ่งขึ้น เครื่องดื่มประเภทอัดก๊ازหรือน้ำอัดลมมีแนวโน้มขยายตัวชะลอลง เพราะผู้บริโภคหันมานิยมเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพมากยิ่งขึ้น

การขยายฐานผู้บริโภคชาพร้อมดื่มในประเทศไทย ผู้ประกอบการคาดว่ายังมีโอกาสขยายตัวได้อีกมาก โดยการส่งเสริมการจำหน่ายเพื่อสร้างการรับรู้ของผู้บริโภค โดยเฉพาะคุณประโยชน์ที่ได้จากการบริโภคชาซึ่งเป็นเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพ รวมทั้งกลยุทธ์การรุกขยายช่องทางการจัดจำหน่ายในชูเปอร์มาร์เก็ต และร้านค้ารายย่อย การเพิ่มผลิตภัณฑ์เพื่อตอบสนองความต้องการลูกค้าเฉพาะกลุ่ม เช่น ชาเยียวไม่ใส่น้ำตาลสำหรับกลุ่มที่ต้องการควบคุมน้ำหนักและรักษาสุขภาพ ชาเยียวน้ำผึ้งสมน้ำว� เป็นต้น และมีการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ เพื่อมุ่งตอบสนองความหลากหลายของผู้บริโภค เช่น รูปแบบของ เป็นต้น

ตลาดชาเยียวในลักษณะเครื่องดื่มร้อนในประเทศไทย จัดได้ว่าเป็นตลาดที่เติบโตอย่างเรียบๆ แต่มีแนวโน้มการเติบโตต่อเนื่องจากรายงานของ Euromonitor Plc. ในปี 2546³ สำรวจตลาดเครื่องดื่มร้อนในไทยพบว่า ตลาดชาในลักษณะเครื่องดื่มร้อนมีแนวโน้ม

เติบโตประมาณ 4.6% มีปริมาณยอดจำหน่ายประมาณ 1,965 ตัน คาดว่าอัตราการขยายตัวของตลาดชาในลักษณะนี้อยู่ในเกณฑ์สูง เช่นเดียวกับตลาดชาสำเร็จรูป โดยชาสำเร็จรูปมีกลุ่มเป้าหมายคือ คนรุ่นใหม่และกลุ่มวัยรุ่น ขณะที่ตลาดชาในลักษณะเครื่องดื่มร้อนมีกลุ่มเป้าหมายคือ กลุ่มผู้ใหญ่ อายุร่วม 25-50 ปี ในช่วงปี 2547-2550 นั้น ตลาดชาเขียวและชาอื่นๆ ในลักษณะเครื่องดื่มร้อนนั้นจะมีการเติบโตเฉลี่ย 6% และ 5.8% ต่อปี ตามลำดับ

การนำเข้าชาเขียวของไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง ปี 2546 มีการนำเข้า 370.29 ตัน มูลค่า 32.78 ล้านบาท⁴ ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมาอัตราการขยายตัวในแต่ละปี ของทั้งปริมาณและมูลค่า การนำเข้าเฉลี่ย 1.6% และ 12.2% ตามลำดับ สัดส่วนการนำเข้าชาเขียวของไทยคิดเป็น 33.5% ของมูลค่าการนำเข้าทั้งหมด

ในช่วงระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา มีผู้ประกอบการเริ่มนำเข้าชาเขียวที่มีคุณภาพสูง และราคาแพงมากขึ้น ทำให้การขยายตัวของมูลค่าการนำเข้าชาเขียวสูงกว่าปริมาณการนำเข้าแหล่งนำเข้าชาเขียวที่สำคัญคือ จีน ซึ่งมีสัดส่วน 74.6% ของมูลค่าการนำเข้าชาเขียวทั้งหมด รองลงมาคือ ญี่ปุ่น 18.0% ได้หัวน้ำ 2.5% และครีลิงก้า 1%

ชาเขียวที่นำเข้ามี 2 ลักษณะคือ ชาเขียวสำหรับป้อนตลาดเครื่องดื่มซึ่งเป็นชาเขียวคุณภาพดี ราคายูไนเก้นท์สูง แหล่งนำเข้าหลักคือ ญี่ปุ่น มีสัดส่วน 59.2% ของมูลค่าการนำเข้าชาเขียวเพื่อตลาดเครื่องดื่ม และชาเขียวสำหรับป้อนตลาดทั่วไป โดยใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตลินค้าอุปโภคบริโภคต่างๆ ชาเขียวประเภทนี้ แหล่งนำเข้าหลักคือ จีน ซึ่งมีสัดส่วน 84.8% ของมูลค่าการนำเข้าชาเขียว

ประเทศไทย

ไทยมีการส่งออกชาเขียวไปจำหน่ายยังต่างประเทศด้วย เช่นกัน แม้ว่าจะยังไม่มากนัก โดยในปี 2546 มีปริมาณการส่งออก 38,195 กิโลกรัม มูลค่า 8.02 ล้านบาท⁵ ซึ่งในช่วงระยะ 5 ปีที่ผ่านมาอัตราการขยายตัวในแต่ละปีของทั้งปริมาณและมูลค่าการส่งออกเฉลี่ย 34.4% และ 6.5% ตามลำดับ การส่งออกชาเขียวเพื่อป้อนตลาดเครื่องดื่มนั้นตลาดหลักคือ ในจีเรีย ซึ่งมีสัดส่วน 43.9% รองลงมาคือ สหรัฐฯ 14.1% และสิวิลเซอร์แลนด์ 6.9% ส่วนการส่งออกชาเขียวสำหรับใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตลินค้าอุปโภคบริโภคต่างๆ ตลาดส่งออกหลักของไทยคือ เนเธอร์แลนด์ ซึ่งมีสัดส่วนตลาด 25.0% รองลงมาคือ ญี่ปุ่น 17.8% ได้หัวน้ำและฝรั่งเศส 11.9% เท่ากัน ทั้งสองประเทศ และสหรัฐฯ 11.3% นอกจากนี้ ผลิตภัณฑ์ชาเขียวที่มีแนวโน้มว่าจะสามารถส่งออกได้ดี คือชาเขียวพร้อมดื่ม ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ประกอบการบางรายเริ่มมีแผนการเจาะขยายตลาดต่างประเทศ โดยเฉพาะในตลาดแอบเชย เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น

ปัจจัยอนาคตกำหนดตลาดชา

- ความล้มเหลวของปริมาณการผลิตและความต้องการบริโภคชา โดยในช่วงระยะไม่กี่ปีที่ผ่านมา ราคาใบชาในประเทศนี้ลดลงเนื่องจากผลผลิตมากกว่าความต้องการของตลาด อย่างไรก็ตามจำนวนประชากรของโลกที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และจำนวนประชากรที่นิยมดื่มชา มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เช่นกันโดยเฉพาะในประเทศที่เป็นแหล่ง

ผลิตชาที่สำคัญ คือ จีน อินเดีย และอินโดนีเซีย ซึ่งส่งผลให้ปริมาณชาที่ส่งออกมามากน่าอย่างในตลาดโลกลดลง เนื่องจากมีการบริโภคชาภายในประเทศกันอย่างแพร่หลายมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งทำให้คาดว่ารา飮าใบชาในอนาคตจะมีแนวโน้มสูงขึ้น

2. แนวโน้มการดำเนินชีวิตที่เอื้อให้มีการบริโภคชาเพิ่มขึ้น โดยในโลกตะวันตกนั้นมีแนวโน้มของการดำเนินชีวิตที่ผ่อนคลาย คือ แนวโน้มความต้องการความสะดวกสบายและความหรูหรา (Convenience and Luxury) และแนวโน้มความห่วงใยในเรื่องสุขภาพหรือความต้องการกินดีอยู่ดี (Wellness) ซึ่งแนวโน้มแรกนั้นทำให้เกิดร้านจำหน่ายชาโดยเฉพาะ (Specialty Tea Shops) ส่วนแนวโน้มที่สองนั้นเป็นผลมาจากการแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเครียด ซึ่งช่วงเวลาในการดื่มชาบ้านจะเป็นช่วงที่ผ่อนคลาย และยังเป็นเครื่องดื่มที่มีคุณค่า ทำให้ความนิยมในการดื่มชาบ้านเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ที่เริ่มทำงานหรืออายุระหว่าง 20-30 ปี มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคจากการดื่มกาแฟและน้ำอัดลมมาเป็นการดื่มชาทดแทน

ชาเขียวในตลาดโลก

ชาแบ่งได้เป็น 3 ชนิด⁷ คือ ชาดำ ชาเขียว และชาอู่หลง (Oolong) ข้อแตกต่างคือ ขั้นตอนการผลิต ชาดำจะผ่านการหมักอย่างสมบูรณ์ (Completely Fermented) ภายหลังจากการเก็บเกี่ยว และผึ่งลม ชาอู่หลงนั้นผ่านการหมักเพียงบางส่วน (Partially Fermented) ส่วนชาเขียวไม่ได้ผ่านการหมักหลังการเก็บเกี่ยว แต่จะนำไปปั่นในน้ำทันที ทำให้มีกลิ่นและคุณสมบัติเฉพาะตัวรวมถึง

สรรพคุณ ที่มีต่อสุขภาพ

ชาเขียวจะทำใบชาให้แห้งที่อุณหภูมิสูงอย่างรวดเร็ว ใบชาแห้ง คงลีเชียและมีคุณภาพเช่นเดียวกับใบชาสด เมื่อชงน้ำร้อนจะได้น้ำชาลีเชียหรือเหลืองอมเขียว ไม่มีกลิ่น มีรสชาติกราฟชาจีน นิยมแต่งกลิ่นด้วยพีซหอม เช่น มะลิ บัวหลวง

ปัจจุบันโลกมีการผลิตชาประมาณ 2.6 พันล้านกิโลกรัม⁸ แยกเป็นชาดำ 76% ของปริมาณการผลิตชาทั้งหมด ชาเขียว 23% และชาอู่หลงเพียง 4% เพราะการบริโภคชาทำมีมากกว่าชาเขียว โดยเฉพาะชาวตะวันตกในสมัยแรกๆ เห็นว่าชาเขียวเป็นชาที่มีลีซิดไม่ชวนบริโภค

แหล่งผลิตชาที่สำคัญคือ อินเดีย มีผลผลิต 30% จีน 22% เคนยาและครีลังกา 10% อินโดนีเซีย 6% ตุรกี 4% และญี่ปุ่น 3% ชนิดและคุณภาพของชาในโลกมีมากมาย จากปัจจัยความแตกต่างเรื่อง สภาพภูมิอากาศ ดิน ฤดูกาล และกรรมวิธีการผลิต ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญทำให้ชาที่ผลิตได้จากแหล่งต่างๆ ของโลกนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก

ปัจจุบันความนิยมบริโภคชาเขียวมีเพิ่มขึ้น ทำให้มีแนวโน้มว่าปริมาณการผลิตชาเขียวจะมากขึ้น โดยมีรายงานการวิจัยหลายแห่งที่นำเสนอว่าชาเขียวมีประโยชน์ต่อสุขภาพ เช่น Japanese Society of Food Science and Technology, Tufts University, Harvard University และ The National Cancer Institute ยืนยันว่าชาเขียวเป็นเครื่องดื่มที่มีราคาไม่แพง แต่มีประโยชน์อย่างมากต่อร่างกาย โดยสารสำคัญในชาเขียวช่วยป้องกันโรคหัวใจ ช่วยลดคอเลสเตอรอล และความดันโลหิต มี

สรรพคุณเป็นสารต้านอนุมูลอิสระ และช่วยป้องกันการแข็งตัวของหลอดเลือด ลดความเสี่ยงของการเป็นมะเร็ง และกระตุ้นการสร้างตัวของเม็ดเลือดขาว เพิ่มภูมิต้านทานแก่ร่างกาย เป็นต้น

ใบชาเขียวมีสารอาหารพอกป्रอตีน น้ำตาลเล็กน้อย และมีวิตามินอีสูง แต่มีรายงานว่าวิตามินเอและวิตามินอีที่มีอยู่ในใบชาจะสูญเสียไปเกือบหมดถ้าใช้ระยะเวลาในการซั่นจนเกินไป ปริมาณของแคลเซียม เหล็ก และวิตามินซีจะสูญเสียไปประมาณครึ่งหนึ่ง รายงานจากประเทศญี่ปุ่นระบุว่า ถ้าสามารถรับประทานใบชาเขียวแห้ง 6 กรัมต่อวัน จะทำให้ร่างกายได้รับวิตามินอี และวิตามินเอถึง 50% และ 20% ของปริมาณที่ร่างกายต้องการในแต่ละวันตามลำดับ

ชาเขียวที่ไม่มีปฏิกริยาการหมักจะเป็นชาที่มีปริมาณของสารกระตุ้นสุขภาพอันทรงพลังที่ชื่อ โพลีฟินอล ซึ่งจะมีสารที่เรียกว่าคาเทชิน ซึ่งมีสรรพคุณพิเศษในการต่อสู้กับเชื้อโรค และยังเป็นสารแอนติออกซิเดนซ์ช่วยป้องกันไม่ให้อาหารบูดเสีย ช่วยยับยั้งการเติบโตของเซลล์มะเร็ง ปริมาณของคาเทชินในใบชาขึ้นอยู่กับกระบวนการผลิตชาเป็นสำคัญ กล่าวคือในชาเขียวมีคาเทชินประมาณ 15-30% ของน้ำหนักใบชาแห้ง (ขึ้นอยู่กับเทคนิคในการผลิต) ในขณะที่ชาอีนา มีเพียง 3-10% เท่านั้น

สำหรับแหล่งผลิตชาเขียวที่สำคัญคือ ญี่ปุ่น โดยปริมาณการผลิตชาเขียวของญี่ปุ่นนั้นประมาณ 90,000 ตันต่อปี ซึ่งญี่ปุ่นครองตลาดชาเขียวถึง 20% ของปริมาณชาเขียวที่ผลิตได้ทั่วโลก โดยชาเขียวที่ผลิตในญี่ปุ่นนั้นถือว่าเป็นชาเขียวที่มีคุณภาพเยี่ยมรองลงมา

คือ จีน เกาหลีใต้ และอินโดนีเซีย อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันแหล่งผลิตชาเขียวที่นำจับตามองคือ มองซูวิกตอรี่ในอสเตรเลีย ซึ่งมีการลงทุนผลิตชาเขียวตามแบบญี่ปุ่น

ชาที่ผลิตได้นั้นเฉลี่ย 56% จะบริโภคในประเทศที่มีการผลิตชา โดยเฉพาะจีนบริโภคชาที่ผลิตได้ 66% อินเดียบริโภค 77% อย่างไรก็ตาม ศรีลังกาเป็นประเทศที่ผลิตชาเพื่อมีการส่งออกโดยมีสัดส่วนถึง 94% ของการผลิตชาทั้งหมด.

อ้างอิง

1. Angela Monks, *Market Alternatives for Japanese Green Tea*. RiRDC Publication No.00/169, November 2000
2. Christian Walker. *The World Tea Market*.
3. ประมาณการมูลค่าตลาดโดยกลุ่มโอเอชี
4. Euromonitor Plc., *Hot Drinks in Thailand*. Apr. 2003.
5. กรมศุลกากร. สถิติการนำเข้าและส่งออก
6. กรมศุลกากร. สถิติการนำเข้าและส่งออก
7. Christian Walker. *The World Tea Market*.
8. Tea Industry Forum. *World of Tea*.

ไฟฟ้าจาก “ภาคอ้อย” วัสดุเหลือใช้จากการเกษตร สู่ความมั่นคงระบบพลังงานชาติ

ภาคอ้อย...เป็นวัสดุเหลือใช้จากการทำการเกษตรที่มีอยู่หลายพื้นที่ของไทย โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อ้อยนอกจากจะนำมาแปรรูปเป็นน้ำตาลแล้ว ในอนาคตยังสามารถนำมาแปรรูปเป็นพลังงานได้ จากเดิมที่บางคนเห็นว่าเป็น “ขยะ” แต่ปัจจุบันกากอ้อยถูกนำมาใช้เป็นพลังงานหมุนเวียน หรือ Renewable เพื่อทดแทนพลังงานที่ใช้แล้วหมดไป

จากการศึกษาวิจัยของกองทุนอนุรักษ์พลังงานและพลังงานทดแทน สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ (สพช.) พบว่า ภาคอ้อย เป็นสิ่งที่สามารถนำมาใช้เป็นเชื้อเพลิงผลิตไฟฟ้าในเชิงพาณิชย์ได้ และมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นพลังงานหมุนเวียน Renewable ได้ดีที่สุด โดยสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ถึง 2,500

เมกะวัตต์ต่อปี รองลงมาคือ ขี้เลื่อย และแกลบ ปัจจุบันมีบริษัทที่ผลิตไฟฟ้าจากกากอ้อยถึง 19 แห่ง จากบริษัทที่ผลิตไฟฟ้าพลังงานหมุนเวียน Renewable ทั้งหมด 30 แห่ง

เพื่อให้การนำ kakao ใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การแปรสภาพชีวมวล (Biomass) มาเป็นพลังงานทดแทน จึงต้องมีการวิจัยเพื่อให้รู้จักการจัดการกับปัญหาเหล่านี้ อาทิ ผลกระทบที่จะเกิดกับสิ่งแวดล้อมนั้นมีอะไรบ้าง วิธีแก้ไขอย่างไรหรือทำอย่างไรจะส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด เนื่องจากเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จะต้องก่อให้เกิดดุลยภาพจากการพัฒนา และเพื่อให้การใช้พลังงานทดแทนของไทยมีศักยภาพมากที่สุด

น.ส.ดารานี แจ้งห้ายกุล นักศึกษาปริญญาโทชั้นปีที่ 2 บัณฑิตวิทยาลัยร่วมด้านพลังงานและสิ่งแวดล้อม หรือ JGSEE เจ้าของผลงานวิจัย เรื่อง “การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมของการผลิตกระแสไฟฟ้าจากภาคอ้อย กรณีศึกษาในประเทศไทย” กล่าวว่า งานวิจัยนี้สามารถบอกถึงหนึ่งให้กับลังค์ได้ว่า การใช้พลังงานนั้นถ้าเราคิดถึงสิ่งแวดล้อม ก็จำเป็นต้องปรับการใช้พลังงานไฟฟ้าจากเดิมที่ผลิตจากถ่านหิน ก๊าซ และน้ำมัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหันมาใช้พลังงานที่ผลิตได้จากธรรมชาติ เช่น ภาคอ้อย ที่ถือว่าเป็นของเหลือใช้จากโรงงานน้ำตาล เป็นการนำขยะมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างฉลาด ช่วยลดปัญหาขยะจากของเหลือใช้ และพลังงานที่ได้ก็ไม่ก่อให้เกิดมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมด้วย

งานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เรายังหันมาใช้วัตถุที่มาจาก

ธรรมชาติมาเป็นเชือเพิงในการผลิตกระแสไฟฟ้า และวัสดุจากกาล
อ้อมนั้นความมีความชื้นแค่ไหนจะจะเหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อให้มี
ปริมาณกําจัดการบอนมนอนออกไซด์ที่ถูกปล่อยออกมานำดลงเป็น
การช่วยลดผลกระทบภาวะลงได้

ขั้นตอนแรกเข้าไปเก็บข้อมูลที่มีความเชื่อมโยงกับระบบการ
ผลิตกระแสไฟฟ้าทั้งหมด (line power plan) ของโรงงานน้ำตาล
ราชสีมา กลุ่มน้ำตาลวังนาย ซึ่งถือเป็นโรงงานน้ำตาลขนาดใหญ่
แห่งหนึ่ง มีโรงไฟฟ้าที่ผลิตจากการอ้อย อันเป็นผลจากการแปรรูป¹
น้ำตาล เพื่อดูว่าในแต่ละวันมีการนำกากอ้อยไปผลิตกระแสไฟฟ้า
เท่าไหร่ ได้ปริมาณกระแสไฟฟ้าออกมานเท่าไหร่ รวมถึงปริมาณไอน้ำ
และกําชที่เกิดขึ้นหลังการเผาไหม้ มีกําชอะไรบ้างที่จะไปส่งผลกระทบ
ต่อสิ่งแวดล้อม อีกที กําชชัลเฟอร์ไดออกไซด์และกําชในไตรเจน-
ไดออกไซด์ ซึ่งถือเป็นกําชที่ส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมค่อนข้างมาก
เพื่อหาวิธีแก้ไข หรือให้มีผลกระทบน้อยที่สุด และในการปล่อยกําช
ควรบอนไดออกไซด์ออกมานในแต่ละครั้งมีปริมาณกี่ตันต่อการผลิต
กระแสไฟฟ้า 1 เมกะวัตต์ นำไปเปรียบเทียบกับโรงไฟฟ้าที่มีอยู่ใน
ปัจจุบันว่า ในการผลิตกระแสไฟฟ้าออกมาน 1 เมกะวัตต์ มีกําชที่ถูก
ปล่อยออกมานปริมาณเท่าไหร่ เมื่อได้ค่าทั้งหมดแล้ว นำมาเปรียบเทียบ
กับกระแสไฟฟ้า 1 เมกะวัตต์ ก็จะสามารถบอกได้ว่า การผลิตกระแส
ไฟฟ้าของโรงไฟฟ้าที่ทำจากกากอ้อยนั้น มีประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อม
แค่ไหน

ผลการวิจัยพบว่า โรงงานน้ำตาลส่วนใหญ่จะมีเครื่องผลิต
กระแสไฟฟ้า โดยใช้กากอ้อยมาเป็นวัตถุดิบในการเผาเพื่อนำความ

ร้อนไปหันมุกกังหันผลิตกระแสไฟฟ้าใช้ภายในโรงงาน แต่ปัจจุบันคือ²
การอ้อยส่วนใหญ่จะมีความชื้นค่อนข้างมากอยู่แล้ว ที่ผ่านมาโรงงาน
ไม่ได้ทำให้แห้งก่อน ทำให้การเผาไหม้ไม่สมบูรณ์อาจก่อให้เกิดกําช
ควรบอนมนออกไซด์ ที่จะเป็นอันตรายต่อร่างกายหากสูดดมเข้าไป

หลังจากมีการศึกษาวิจัย ลิ่งที่เกิดขึ้นกับโรงงานน้ำตาล
ดังกล่าว คือ การสร้างระบบที่จะนำไอน้ำที่ได้จากการเผาไหม้ ที่มี
ความร้อนสูงถึง 200 องศา กลับมาใช้อบลดความชื้นให้กับกากอ้อย
ที่จะนำไปผลิตกระแสไฟฟ้า ซึ่งทำให้กากอ้อยเหล่านั้นมีการ
เผาไหม้ดีขึ้น และผลิตกระแสไฟฟ้าได้มากขึ้นกว่าเดิม

นอกจากความเด่นของการผลิตไฟฟ้าจากกากอ้อยใน
แรงของการนำของเหลวจากการวนการผลิตกลับมาใช้ประโยชน์แล้ว
วิธีการผลิตไฟฟ้าแบบนี้จะทำให้เกิดกําชชัลเฟอร์ไดออกไซด์และกําช
ในไตรเจนไดออกไซด์ซึ่งเป็นกําชพิษต่อสิ่งแวดล้อมในปริมาณน้อย
เมื่อเทียบกับโรงไฟฟ้าที่ผลิตจากถ่านหิน กําช หรือน้ำมันที่มีอยู่ใน
ประเทศไทย

ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งที่ได้รับ ยังทำให้โรงงานผลิตน้ำตาล
มีรายได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตกระแสไฟฟ้าขายให้กับชุมชนหรือบริเวณ
ใกล้เคียง และคาดหวังว่าหากในอนาคตมีการณรงค์ให้นำมาใช้กาก
อ้อยรวมถึงชีมวลอื่นๆ ใน การผลิตกระแสไฟฟ้าทดแทนมากขึ้น ก็จะ
ทำให้ค่าไฟฟ้าในประเทศไทยถูกลงได้ รวมถึงความมั่นคงของระบบการ
ผลิตไฟฟ้าที่จะเป็นต้องผูกขาดกับ EGAT เพียงหนึ่งเดียวอีกต่อไป
เท่านั้น

ดังนั้น หากประเทศไทยสามารถพัฒนาในเรื่องของเทคโนโลยี

กับชีวมวล (Biomass) ให้ใช้กับโรงไฟฟ้าได้แล้ว จะช่วยให้การผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงานชีวมวลของไทยมีศักยภาพมากยิ่งขึ้น และยังเป็นการรู้จักนำ “ของเหลือใช้” มาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างชาญฉลาด ที่สำคัญยังเป็นการช่วยลด “吁ะ” ที่กำลังเป็นปัญหาของย่านเมืองอยุธยาขณะนี้ได้อีกด้วย.

● เล่า สู่ กัน พั่ง

ภัยจากแมลงสาบ

อันตรายร้ายจากแมลงสาบพบว่า คนในกรุงเทพฯ เป็นโรคภูมิแพ้แมลงสาบสูงถึง 77.5% และเด็กที่ป่วยเป็นโรคหิดมีสาเหตุจากแมลงสาบถึง 49.3% โดยเฉพาะในช่วงหน้าฝนที่มีน้ำขัง เราควรต้องหมั่นถูทำความสะอาดบ้าน ดูแลให้ถูกสุขลักษณะ เพราะน้ำหวานเพียงหยดเดียว แมลงสาบก็อยู่ได้เป็นปี

นอกจากแมลงสาบจะส่งกลิ่นเหม็นแล้ว ยังเป็นพาหนะนำโรคอีกด้วย เช่น เชื้อไวรัสตับอับเล็บ เชื้อแบคทีเรียจำพวกไข้ไทฟอยด์ และโรคอาหารเป็นพิษ เมื่อแมลงสาบออกหากินในเวลากลางคืน หรือในที่มีด นุ่มนวลแมลงสาบและเมือก็จะติดอยู่ตามเส้นทางที่แมลงสาบเดินผ่าน เช่น ตามที่นั่งโถล้อม หรือบนเบื้องกับผู้กล้ายืนสารก่อภูมิแพ้ทำให้เกิดโรคภูมิแพ้ เช่น โรคเยื่อบุจมูกอักเสบ เยื่อบุตาอักเสบ โรคหิด โรคผื่นแพ้ของผิวน้ำ เช่น ผื่นคัน ลมพิษ

สำหรับแมลงสาบซึ่งพบได้ทั่วโลกในปัจจุบันนั้นมีอยู่ประมาณ 3,500 ชนิด โดยพันธุ์ที่พบบ่อยมี 4 พันธุ์ ได้แก่

1. แมลงสาบพันธุ์อเมริกา ตัวสีน้ำตาล มีขนาดใหญ่ ลำตัวยาว 10-45 มิลลิเมตร ปีกกว้าง บินได้
2. แมลงสาบพันธุ์อเมริกัน คล้ายพันธุ์อเมริกัน แต่ขนาดเล็กกว่า มีแถบสีเหลืองอยู่บนแผ่นหลัง บินได้
3. แมลงสาบพันธุ์เยอรมัน ลำตัวยาวประมาณ 10-15 มิลลิเมตร มีแถบสีดำสองแถบอยู่บนแผ่นหลัง บินได้
4. แมลงสาบพันธุ์ตะวันออก ซึ่งมีขนาดเล็ก สีน้ำตาลเข้ม จนเกือบดำ ปีกless บินไม่ได้ แต่วิ่งได้เร็ว.

● ปก ณ กะ : Ben

วันนี้ขอเขียนถึง ‘ยิ่ง’

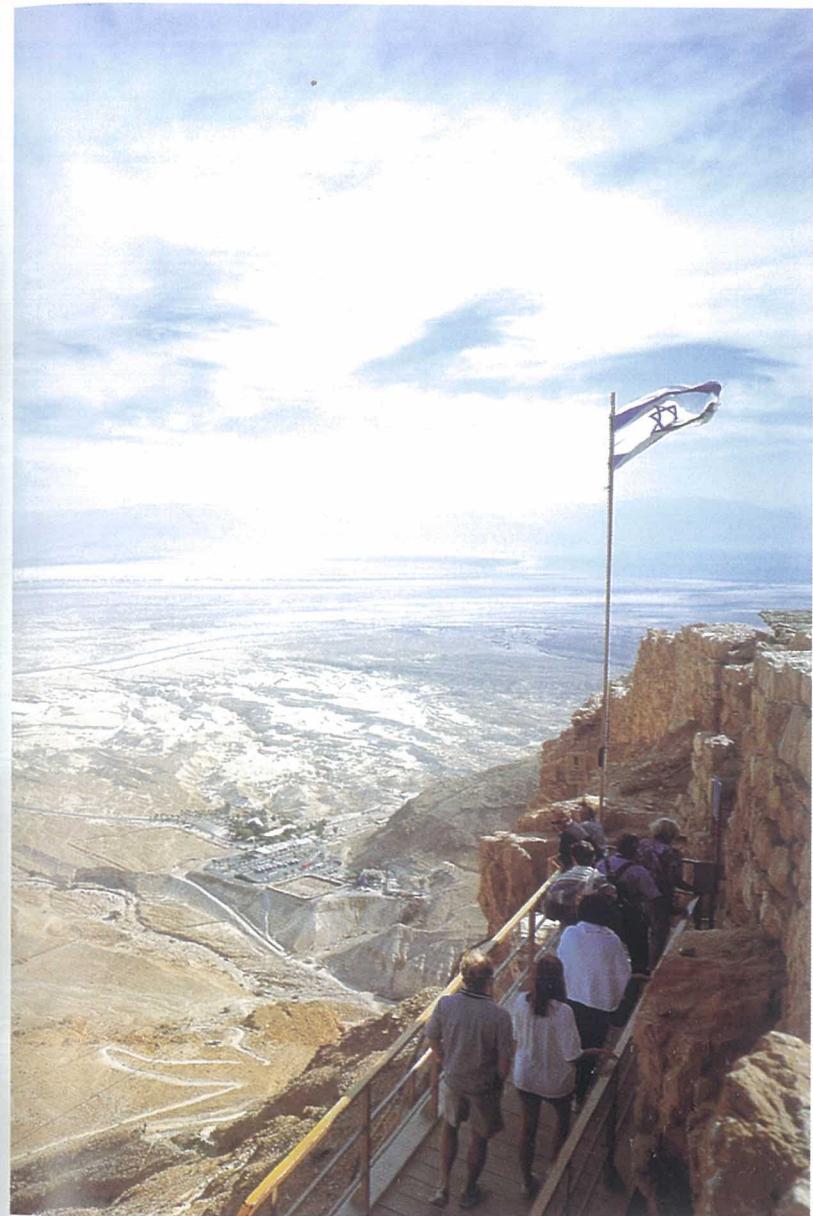
เป็นที่รู้กันอย่างดีว่า พ่อเอเย่นถึงคำว่า ยิ่ง คนไทยอย่างเรา ก็จะเริ่มตีความหมายไปในทางลบ ก็คือคนไทยตั้งแสลงในภาษาไทย ว่า ยิ่งมีความหมายเชิงว่า เป็นคนค่อนข้างตรหด (ประเททใช้ล้อค และประโยคนิยมกันทั่วไปว่า ‘ผุดขอตอกเบี้ยเป็นหัวใจคุณ’) เก่งกาจ ด้านธุรกิจ และอาชัยอยู่สารพัดที่ จะที่พักบางแห่งในเมืองไทย เช่น เมนูและค่าที่พักโรงแรม เป็นภาษาอังกฤษ คงมีใครอึ้งหายใจ คน ทราบ ดีว่า ยิ่งนั้นไม่ได้มีความหมายถึงเชื้อชาติ (nationality) หรือลัญชาติ (citizenship) ของบุคคล แต่หมายถึงค่าสนับสนุนซึ่งเรียกว่า ค่าสนับสนุนด้วย หรือ Judaism อันเป็นแบบของศาสนาคริสต์ พองูดถึงยิ่งแล้ว อาจจะมีผู้คนสามารถหาว่า ยิ่งอยู่ที่ไหน ต้องตอบว่า คนอิสราเอลส่วนใหญ่

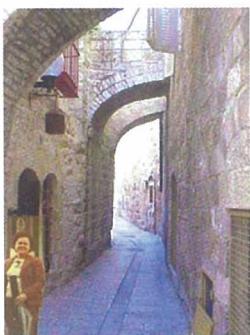
จาก กลุ่มศรี ปักษ์แรก กรกฎาคม 2547

เป็นคนยิว ตามตำนานนั้น ประวัติของยิวໄลเรียงข้อมูลได้ถึงเมื่อ 6,500 กว่าปีก่อน ครั้งที่มีอารยธรรมเกิดขึ้นในดินแดน 2 แห่ง คือ แฉบตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล ซึ่งเป็นดินแดนของแคว้นเมโลโปลีเตเมืองคุณย์กลางซึ่งกรุงอุร และบริเวณแฉบตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของอารยธรรมอียิปต์โบราณ ทั้งสองอารยธรรมใช้เวลานานถึง 2,500 ปี ถึงจะรู้จักกัน และหากจะพิจารณาในความเป็นจริง ชนชาติยะทำประโยชน์ต่อโลกไว้มาก คนดังที่เป็นที่รู้จักในประวัติศาสตร์หลายคนเป็นยิว ตั้งแต่พระเยซูคริสต์ คาร์ล مار์กซ์ เจ้าลัทธิคอมมิวนิสต์ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์ชื่อก้องโลก ชิกมันด์ ฟรอยด์ นักจิตวิทยานามกระฉ่อน ผู้เชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยาและสนใจเรื่องการสังกัดจิต สปีโนza นักปรัชญาซึ่งเอวิชาปรัชญาอกรณาจักร ใจวิทยาคม และเป็นมาศึกษาเป็นวิทยาศาสตร์

อันที่จริง ตามประวัติโลกชนชาติต่างๆ เช่นอียิปต์โบราณ กรีกโบราณ และโรมัน ได้ทำการเมืองให้แก่โลกไว้มาก แต่ได้สานสูญไปเมื่อเวลาผ่านไป แต่ยังเป็นชาติเดียวที่อารยธรรมยังไม่สานสูญ แต่กลับใช้เวลาหลายพันปี สร้างสรรค์ลึกลงต่างๆ ทั้งสถาปัตยกรรมและศิลปะ ล้วนมากผู้ที่ได้รับเอาลิสซึ่งยิ่งใหญ่สร้างสรรค์ ไม่ทราบว่า ใครเป็นผู้สร้าง หรือไม่ยอมรับว่าได้มาจากยิว

เมื่อวิวัฒนาการหมายนัยตรงกันพันกับศาสตราชั้นเป็นสถาบัน
ซึ่งช่วยผูกพันชาววิวัฒนาด้วยกัน ดังนั้น จึงเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะรู้ว่า
ศาสตร์ด้วยของวิวัฒนา นับทบทำลำคัญ เช่นนี้ได้อย่างไร ศาสตร์ด้วย
มีประวัติเนื่องนานตั้งแต่ 4,000 ปีที่ผ่านมา ก่อนหน้าที่จะมีศาสตรา
คริสต์ เลี้ยงอิกิ ย้อนไปได้นับตั้งแต่ที่อารยธรรมของอิสราเอลแอบเมโล

ไปเตเมียมีคุณยักษากลางที่กลางกรุงอูร เมื่อ 4,000 ปีเศษ บุคคล ผู้หนึ่งซึ่ว่าเตร้าห์ได้นำบุตรชายซึ่ว่าอะบรากาม บุตรสะไภ้ซึ่ว่าชาราห์ และหลานชายซึ่ว่าโลตเดินทางไปในป่า ข้ามเฟรติสไปอีกพากหนึ่งทางทิศเหนือ และอะบรากามได้ซื้อใหม่ว่าอิวิม (แปลว่า ผู้ซึ่งได้ข้ามไปแล้ว ต่อมากายหลังเพี้ยนเป็นอีบูรูร์) อะบรากามได้พบพระเจ้า “ยะໂຂວາ” (ภาษาจีวารียก “ยะວะ” หรือ “ยะวะ เอโลหิม” แปลว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือเทวะ แต่เวลาส่วนมากที่ภาษาจีวารียก พระเจ้าของตนว่า อะโดใน ตรงกับภาษาบาลีว่า ภาควา หรือภาษาเขมร ว่า กມրເຕេង และภาษาอังกฤษว่า Lord) อะบรากามได้ติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้า และมีสัญญา ระหว่างกันเป็นเวลา 4,000 ปี ยิ่งเดินทางท่องเที่ยวไปในดินแดนต่างๆ เป็นเวลากันนาน บางครั้กกลืนเข้าไปกับชนชาติในดินแดนนั้นๆ แต่ลังหนึ่ง ที่ยิ่วักษาไว้ได้คือ การนับถือพระเจ้าองค์เดียวและการทำสุบนัตของชาวยาวิว เดิมเมื่อแรกมีศาสนายุดายใหม่ๆ ศาสนาไม่มีลิสต์แตกต่างไปจากศาสนาอื่นคือ ยิ่วไม่ฆ่าคนบูชาอยัญเมื่อนชนชาติอื่นๆ (อะบรากามมัดลูกชายไว้บนยอดเขาเพื่อบูชาอยัญ แต่พระผู้เป็นเจ้าห้ามไว้ให้อาสาต์มานบูชาอยัญแทน ยิ่วเลยไม่ฆ่าคนบูชาอยัญบันแต่นั้นมา) ลิสต์ที่ฉันชอบมากเกี่ยวกับการปฏิบัติของศาสนายุดายคงเป็นการที่ยิ่วพร้อมใจกับปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า โดยไม่มีผู้ใดบังคับ และไม่ต้องมานั่งตั้งเครื่องสังเวยพระเจ้า ผู้ลังสือนศิลธรรมแก่ยิ่ว หรือที่เรียกว่า “รับใบ” มีหน้าที่สวดอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้า สอนศาสนาและค่อยดูแลผู้คนในศาสนาประพฤติอยู่ในศีลในธรรม นำประทับใจไปยิ่งกว่าเมื่อรู้ว่า พระเจ้าของยิ่วไม่ได้ประทับอยู่แต่ในวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่ประทับอยู่ในใจของยิวทุกคน ไม่ว่าพวkyiw

จะไปถึงที่ไหน นั่นหมายถึงว่า ศาสนาคริสต์ติดตัวชาวเยอรมันโดยไม่มีสิ่งใดมาขวางกัน ยิวไม่มีข้อผูกพันกับสมณะในศาสนา เพราการสวดมนต์ของยิวนั้น ยิวนได้คนหนึ่งก็ทำได้ไม่จำเป็นต้องเป็นรับใบชีวจังไม่มีข้อผูกพันกับโบสถ์วิหารหรืออาราม ถึงที่ไหนก็ติดต่อกับพระเจ้าได้โดยตรง ซ่างดีและใช่ใจเข้าถึงพระเจ้าอย่างเดียวจริงๆ

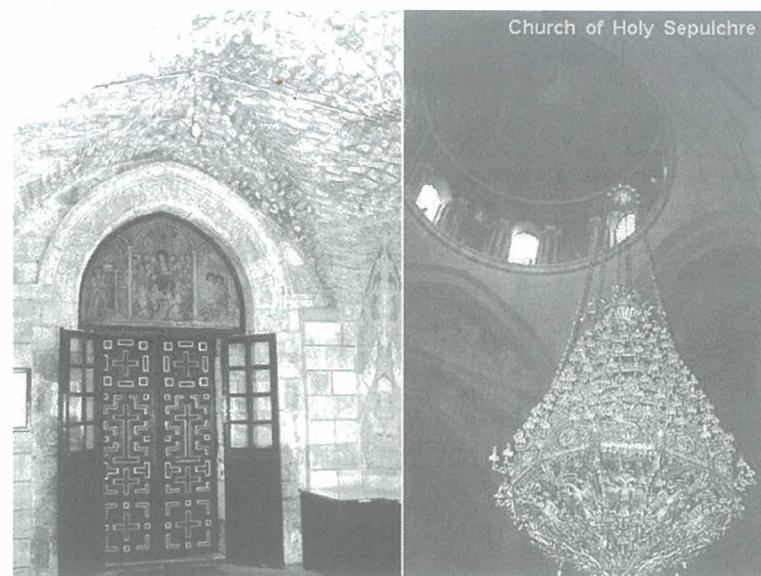
พูดถึงศาสนา เคยจะต้องเลี้ยงชาวเยอรมันครัวเรือนอาหารอะไรได้บ้าง ทานอะไรไม่ได้บ้าง ส่วนนี้บัญญติไว้ในกฎที่เรียกว่า โคเชอร์ (Kosher) เท่าที่อ่านเลอ ยิวไม่ทานอาหารทะเลที่มีเปลือกอันได้แก่หอยสารพัดชนิด แต่จากการสอบถาม ยังไม่แตกต้องปลาไม่มีเกล็ด ลัตว์สารพันที่ไม่มีกระดูกและเปลือก เช่นพากปลาหมึก กุ้ง อีกด้วย (ลืมถามไปว่า ทานกล้ายไหม เพราะไม่มีกระดูก) เข้อ สุ่มคนไทยไม่ได้ ทานทุกอย่าง สรุปมาทานได้สารพัด ตั้งแต่ลัตว์บก ลัตวน้ำ แมลงเนย ละเรือย ไปถึงสอยไข่นมแดงหมาย ลาบเลือด (เนื้อ) บังชุดกลอยมาทำนมบ้าง และหน่อไม้ไผ่ตงมาแกงบ้าง ไม่น่าสงสัยเลยว่าทำไมคนไทยเราจึงอ้วนพี และมักวิ่งหายารักษาระยะในยามแก่เฒ่า กลับมาถึงข้อห้ามโคเชอร์ตีกิว่า ว่ามีอะไรบ้าง ข้อห้ามโคเชอร์ตามคัมภีร์ห้าlemหรือปัญจปีกุของโมเสส มีอยู่ 6 ข้อ ได้แก่

1. ห้ามต้มแกงเนื้อลัตว์ในน้ำนมหรือเนยที่ทำจากนมของลัตวน้ำเอง และห้ามกินเนื้อลัตว์พร้อมกับนม หรือเนยในอาหารมื้อดียกัน

2. ห้ามกินลัตว์ที่ตายเอง

3. ห้ามกินลัตว์ที่ไม่เคี้ยวเอื้องและไม่มีกิบที่เทา

4. ห้ามกินนกที่บินไม่ได้หรือไม่มีขน

Church of Holy Sepulchre

5. ห้ามกินปลาที่ไม่มีครีบและไม่มีเกล็ด

6. ห้ามกินหรือดื่มเลือดลัตว์

พงฯ ดูไม่น่าจะยาก ยิวคล้ายอิสลามอยู่บ้างเหมือนกันที่ยิวไม่กินหมู ด้วยเหตุผลที่ว่าหมูไม่ปฏิบัติตามปัญจปีกุของโมเสส หมูปฏิบัติเพียงอย่างเดียวคือเท้ามีกิบ ไม่มีนิ้วอย่างแมวหรือสุนัข แต่ไม่ยอมปฏิบัติตามข้อหนึ่งคือ ไม่เคี้ยวเอื้อง ยิวเลยกินหมูไม่ได้ ข้อห้ามนี้ยังเลยไปถึงแมว เลือกทุกชนิด สุนัขและลัตว์คล้ายสุนัขทุกชนิดตลอดจน กระรอก กระแต ลิง ค่าง บ่าง ชะนี อีเห็น ชะมด พังพอน ยิวกินไม่ได้ทั้งนั้น ฉันอ่านดูแล้วก็ไม่เห็นน่าจะกินลัตว์พากนี้เท่าไหร่เลย (แต่พูดจริงๆ นะ เคยแอบเห็นยิวทานหมูยามที่มีจัดเลี้ยงโต๊ะจีนบ้าง บางทีด้วยนะ)

จากการสอบถาม สัตว์ที่คนiyิวจะทานนั้น ต้องถูกฆ่าโดยชาวiyิวแบบปัดด้วยมีดคมครึ่งเดียว (คล้ายอิสลามอีกเหมือนกัน) จากการได้อ่านข้อบัญญัติ วิธีนี้จะห้ามไม่ให้ฆ่าสัตว์ด้วยวิธีการทารุณ โดยทำให้สัตว์เจ็บปวดขณะตายดังนั้น จึงต้องเชือดคอและเชือดเล่นเลือดให้ญี่ที่ข้อเท้า ให้เลือดไหลออกหมด เป็นการป้องกันไม่ให้กินหรือดื่มเลือดสัตว์ด้วยส่วนข้อห้ามว่าด้วยนก คงกินนกจะรอดจากเหตุนกอิมิวและนกเพนกวินไม่ได้ ทั้งที่นกพวกนี้มีทั้งปีก ทั้งขนแต่บินไม่ได้ ได้แต่

วิงหรือว่ายน้ำ ยิวเลยทานไม่ได้ ส่วนปลาประเภทไม่มีครีบ ไม่มีเกล็ด สังลัยหมายรวมไปถึงสัตว์เลี้ยงคลาน ประเภทเยี้ย เต่า ตะ瓜ด ปลาไทยที่ yiathan ไม่ได้ແเน່ງ จึงนำจะมีดังนี้ ปลาไหลน้ำจืด ปลาดุก ปลาเทโพ ปลาสวาย ปลาบึก ปลากรด ปลาเนื้ออ่อน และปลาหมึก แล้วอย่าเหลือไปกินลาบเลือดเข้าแล้วกัน แบบทำลูกแล้ว บางทีก็ดูไม่ออกว่าเป็นลาบเลือด โดยเฉพาะ ลาบของชาวเหนือที่เรียกว่าเป็นภาษาคนเมืองว่า สา

นอกเหนือไปจากข้อห้ามข้างต้น ไวน์หรืออาหารอย่างอื่นก็ต้องได้รับการจัดสรรมาโดยคนiyิวด้วยกันเท่านั้น ฉันเคยจะเปิดไวน์ผลิตโดยที่อื่นให้ เขากกว่าไวน์คุณอื่นไม่ดีมี (ชาตินิยมเลี้ยจริง) เพราะว่าไวน์ที่เขาจะดีมีต้องบรรจุโดยคนiyิวด้วย

หลังจากเรื่องราวของอาหารวันนั้น ฉันก็เลยมานั่งนึกว่า เออหนอ ศาสนแต่ละศาสนาก็มีข้อดีต่างกันไป ประวัติศาสตร์มีล้วนหล่อหลอมคน ยิวถูกพัฒนาเรื่องตั้งแต่สมัยอียิปต์โบราณ ต่อมากันสมัยอิตาลีเรื่อง Schindler's List ได้ ที่ช่วยคนiyิวให้รอดจากเงื่อมมืออิตาลีเรื่อง ที่ไม่รู้แคนยิวมาแต่ชาติไหน ไล่ล่าทำภัยตายไปหลายล้านคน ฉันนั่งคิดเตลิดไปถึงแอน แฟรงค์เด็กสาวชาวiyิวที่หลบอยู่ใต้หลังคาบ้านในอัมสเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ เยี่ยนไดอารีได้ดังไปทั่วสารทศ ฉันเองเห็นกลุ่มชาวiyิวที่เมือง Antwerp ในเบลเยียม ที่ทำเอกสารนั่งตะลึงอยู่หนาน เพราะหนุ่มiyิวหลายคนที่เห็นเป็นiyิวที่ใส่เสื้อโค้ทญา แบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เพื่อนชาวเบลเยียมของฉันอธิบายว่าพวกเข้าไป Synagogue (ศาสนสถานของชาวiyิว) ฉันเองก็ไม่เคยนับว่ามีศาสนสถานแบบนี้กี่แห่ง หรือในกีประเทศ แต่ที่รู้แน่ๆ พระเจ้าที่ได้รับการเอียอ้างถึงนั้นเป็นiyิวโดยกำเนิด แล้วอย่างนี้มารู้จักชาวiyิวให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ลักนิดขอเล่าพอหอมปากหอมคอ ขึ้นเล่ามากลงรายละเอียดผิดพลาดประการใด เดียวต้องไปนั่งขัด Synagogue ชดใช้ (ไม่ก็ต้องไปนั่งสาดมนต์ โหษฐานที่เล่าผิด) เมื่อว่า เรื่องราวที่ฉันได้ล้มภาษณ์มา จะทำให้ท่านผู้อ่านรู้จักiyิวมากขึ้น หรือมองiyิวในอีกด้านที่ต่างไปจากคำเล่าลือที่เคยได้ยินมาส่วนข่าวคราวของiyิวในด้านอื่นๆ รู้สึกจะมีบทวิจารณ์วิเคราะห์และเล่าเรื่องเป็นรายวันตามลีอหัวใจอยู่แล้วฉันคิดว่าไม่น่าเป็นที่น่าสนใจพอจะมาเล่าซ้ำอีก ถ้าจะมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้าง ก็ตรงที่ขอให้ล้มพัดเรื่องเล่านี้ช่วยสร้างลัณติภาพแควรประเทศไทยข้างต้น ฉันจะได้ไปดูกำแพงเยรูซาเล็มกับเข้าบ้างลักษณะนี้ในชีวิต

ฉันเคยตั้งข้อสงสัยว่าคงเป็นเพริ่งศาสานานี่ละมั้ง ที่ทำให้คนยิวสนใจกันนัก ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน มักจะรวมพลกันเห็นຍາວແ่น ภิกิจกรรมร่วมกันประเพกต่างๆ ในรูปแบบของลามาคам เป็นไปได้ไหม ว่าเพริ่งจำนวนชาวเยอรมันเพียงล้านกว่าคน เท่านั้นหรือไม่ ที่ทำให้ชาวเยวต้องรักกันไว้ เพื่อไม่ให้สูญเสียกันต่อไปอีก

นอกเหนือไปจากเรื่องศาสานา ฉันยังชื่นชมการเกษตรของ อิสราเอล ระบบนำหยอดไวน์ด้วย ท่านผู้อ่านคงเคยดูหนังเกี่ยวกับ อิสราเอลเล่มมาบ้าง คงพอผ่านตา สวนเขียวขี้จิตดีนไปด้วยต้นล้ม และ ผลไม้อีกหลายชนิด มีคนเก็บผลไม้อยู่ร่วมกันเป็นหมู่ ล้มยั่มเมื่อลิบ กว่าปีที่แล้ว สถานที่เช่นนั้นเรียกว่า กิบบุตซ์ กิบบุตซ์อยู่ร่วมกันเป็น คอมมูน ความหมายนัยตรงของกิบบุตซ์ในภาษาอิบรูว์ แปลว่าร่วมกัน ทลายๆ อย่าง (ภาษาบาลีแปลได้ว่า ลงใจ) เพราะหลักการนั้นตรงกับ หลักการลงใจในศาสานาพุทธ กิบบุตซ์ไม่มีการใช้เงิน สมาชิกทุกคนได้ รับปัจจัยในการครองชีพตลอดจนบริการต่างๆ จากกิบบุตซ์เล่มอกัน เหมือนกับคนในครอบครัวเดียวกัน ทุกคนมีฐานะเท่ากัน การติดต่อ กับโลกภายนอกนั้นติดต่อเป็นส่วนรวม เมื่อทำการผลิตลินค้าได้ก็จะ ขายต่อโลกภายนอกแลกเปลี่ยนกับเจ็นตราเช่นเดียวกันกับองค์การ ผลิตอื่นๆ การตั้งนิคมกิบบุตซ์ขึ้นนั้น เริ่มขึ้นเมื่อครั้งอิสราเอลยังไม่ได้ แบ่งแยกดินแดนกับปาเลสไตน์ เป็นเจตนาของชาวกาฬารูสีกิเมืองสูง ในทางศาสานา และเพื่อทำการกลิกรรม บนพื้นที่แหล่งรายอันแห้งเหือด ให้เป็นที่เพาะปลูก โดยให้แรงงานที่อพยพเข้ามายังได้อยู่ร่วมกันเป็น หลักเป็นแหล่ง ระเบียบของแต่ละกิบบุตซ์นั้นแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย บางแห่งอนุญาตให้สมาชิกมีทรัพย์สินส่วนตัวได้ และให้มีความเป็น

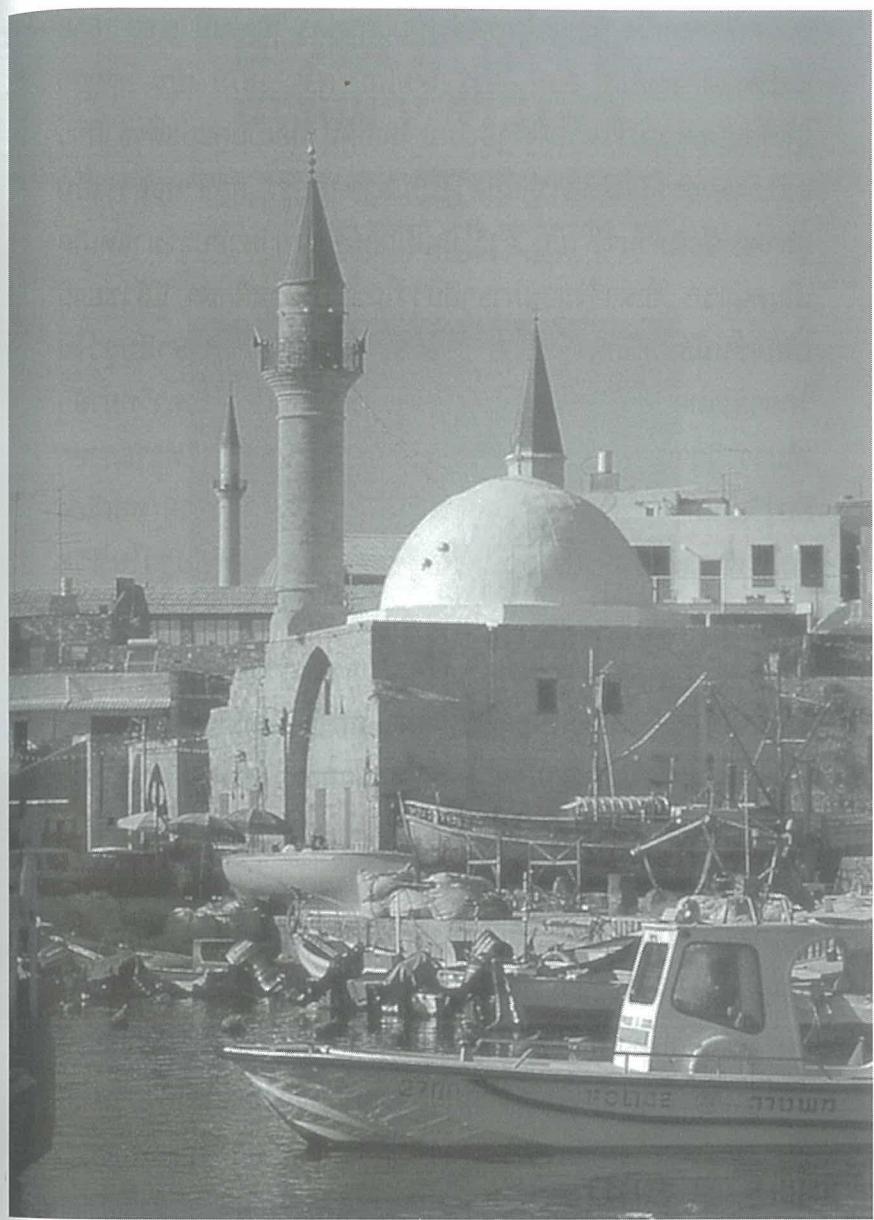
ส่วนตัว เช่นคนที่แต่งงานแล้วก็จัดบ้านให้อยู่ต่างหาก มีที่ดิน สวน หนังสือและเลือกผ้าเป็นของตน แต่ครัวนั้นไม่มี เพราะต้องไปทานรวม กับสมาชิกอื่น ในขณะที่บางแห่ง สมาชิกที่ยังไม่แต่งงานต้องแยกออก เป็นผู้หญิงผู้ชายแล้วแยกห้องนอนกันตามเพศ ที่แต่งงานแล้วอนุญาต ให้อยู่กันตามลำพัง แต่ทรัพย์สินส่วนตัวไม่อนุญาตให้มีนอกจากที่จำเป็น จริงๆ เช่น แปรงลีฟันหรือหี แล้ววนตา พื้นปลอม นอกนั้น เป็น ของส่วนรวมทั้งหมด เลือกผ้าไม่นับเป็นของส่วนตัวเพริ่งตัดเป็น แบบเดียวกันหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย เวลาส่งซักก็ซ้อมกัน ซักแล้วจัก ไปเลือกเอกสารลับมาตามขนาดที่แต่ละคนจะใส่ได้ ส่วนเด็กที่เกิดมาใน กิบบุตซ์นั้น ทางกิบบุตซ์รับตัวเอาไปเลี้ยงร่วมกันหมดตั้งแต่เกิด พ่อแม่ เล่นกันเด็กได้ตอนว่างงานช่วงบ่าย พอกลางคืนต้องส่งเด็กไปนอนที่ โรงเรียนเด็ก เมื่อเด็กโตขึ้นทางกิบบุตซ์ก็ให้การศึกษาอย่างดีด้วย แต่ ขั้นประถมจนถึงอุดมศึกษา

ฉันว่าชีวิตในกิบบุตซ์ช่างสบายน มีผลไม้อร่อยๆ ทานทั้งสัมโภ ล้มยีห้อแฟฟ่า อโวคาโด และผลไม้อร่อยหลากหลายชนิด แต่ฟังไปฉัน ก็งงไปว่ากิบบุตซ์เนี่ยลีเขียวไปได้ใจ เเพราะภูมิประเทศแคว้นนั้น เป็น ทะเลรายแท้ๆไม่น่าจะเขียวขึ้นมาได้ แต่อย่างว่า ยิ่งซะอย่าง แค่นี้ ทำไม่จะทำไม่ได้ แต่กิบบุตซ์ที่ว่านี้มีหลายแห่งด้วยนะครัวๆ 2-3 พันแห่งเห็นจะได้ ตั้งแต่อยู่ตามหมู่บ้านเล็กๆ จุดประสงค์คงมี เหตุมาจากการที่พื้นที่ของประเทศเป็นทะเลราย แล้วสมัยที่ตั้ง อิสราเอลเป็นประเทศต้องการมีพืชผลอัญญาหารเลี้ยงประชากรนั้นเอง คนที่ทำงานอยู่ในกิบบุตซ์จะได้เงินเบี้ยเลี้ยงประมาณ 50-60 ดอร์ลาร์สหรัฐฯ ต่อคน กิบบุตซ์แห่งหนึ่งมีแรงงานราวๆ 600-700 คน

พังดูน่าจะเป็นชีวิตที่ช่างไม่ต้องมีอะไรกังวล อญในส่วน อาการดี มีผลไม้ทาน มีอาหารเลี้ยงขอให้ทำงานเท่านั้น แต่ไม่ใช่ว่าทุกคนสามารถเข้าไปอยู่ในกิบบุตซ์ได้ เงื่อนไขมีอยู่ว่าต้องไปอยู่ในกิบบุตซ์ 1 ปี ทดลองดูว่า เข้ากับคนในกิบบุตซ์ได้ เลียดายว่าระยะหลัง กิจการกิบบุตซ์เริ่มเสื่อมลง กิบบุตซ์ไม่สามารถระดมทุนมาเลี้ยงคนในกิบบุตซ์ได้ดีเหมือนก่อนด้วยสาเหตุว่า คนที่มาอยู่ในกิบบุตซ์ใช้สิทธิของเบิกเงินมากเกินไป ประกอบกับอิสราเอลประสบปัญหาเรื่องการสู้รบ กิจการที่ว่าเลยไม่มีเหมือนก่อน ตอนนี้กิบบุตซ์หลายแห่งเลยจะแปรรูปเป็นรัฐวิสาหกิจ โอนกิจการไปเป็นของเอกชน แทนการที่ชุมชนจะต้องแบกรับภาระรับผิดชอบค่าใช้จ่ายร่วมกันและมีรัฐช่วยแบกภาระค่าใช้จ่าย (Subsidize) เมื่อก่อนแต่ก่อน ต่อแต่นี้ไป กิบบุตซ์จะมีแต่เจ้าของเป็นเอกชนเพียงคนเดียว กิบบุตซ์คงมีคนงานเยอะแยะมาทำงานเช่นเดิม แต่การอยู่ร่วมกันเหมือนแต่ก่อน คงเป็นภาพที่หายาก เลี้ยแล้ว แต่ถ้าอยากรู้นักที่สนใจกิบบุตซ์ คงพอยหาได้จากหนังเรื่อง Sacha ที่มีโซ菲 แมร์โซ เป็นตัวเอก รู้สึกว่าจะสร้างไว้นานแล้ว จะได้ว่าเป็นหนังแรกที่ฉันได้ฟังเพลงภาษาอีบราวย์

ขออภัยท้ายเรื่องนี้ด้วยเรื่องราวของยิวด้วยภาษาอีบราวย์ในเมืองยิวามานนัยตรงถึงศาสนาและนัยอ้อมว่าเชื้อชาติ แต่การที่ยิวอยู่กระแสจัดกระจายแบบนี้ บรรดาชนชาวเยอรมันรักษาภาษาของตนเองไว้ได้อย่างไร เท่าที่วิเคราะห์ดูภาษา่าน่าจะเป็นสิ่งเดียวที่แสดงออก เอกลักษณ์ของยิวไว้ได้ แล้วน่าสงสัยหรือไม่ค่ะ ว่า yiwa รียนภาษาพวงนี้กันอย่างไร ในเมื่อยุคราชจัดกระจายกันทั่วโลก

ตามประวัติ ยิวผู้เริ่มเห็นภาษาอีบราวย์เป็นของจำเป็นได้แก่

יווילסเชירคนหนึ่ง ชื่อ אולצ'ור เป็น יאשי'ודה กิດในปี ค.ศ. 1858 และถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1922 โดยในปี ค.ศ. 1879 เป็น יאשי'ודה ได้เขียนบทความว่าควรตั้งรัฐวิวัฒนา派ในปาเลสไตน์ เพื่อเป็นศูนย์แห่งชาติฯ วิวาและภาษาวรรณคดีของรัฐนั้นควรเป็นภาษาเยอรมัน ลูกชายของ เป็น יאשי'ודה ชื่ออิตามาร์ เป็น אווי' นับเป็นคนที่พุดภาษาเยอรมันแต่เกิดเป็นคนแรก ต่อมาจึงลองภาษาเยอรมันในชั้นประถมศึกษา แล้วขยายไปยังชั้นมัธยมศึกษาปี ค.ศ. 1908 และมีการใช้ภาษาเยอรมันในวิทยาลัยเทคนิค เมืองไฮไฟในรัฐปาเลสไตน์เดิม แต่ทางมหาวิทยาลัยเห็นว่า วิชาเทคนิคต่างๆ ควรสอนด้วยภาษาเยอรมัน เพราะภาษาเยอรมันเป็นภาษาโบราณ เชื่อใหม่กว่า ปี ค.ศ. 1916-1918 พลเมือง היי' ในปาเลสไตน์ที่อยู่นักอกรุ่งเรืองชาเล็มพุดภาษาเยอรมันในชีวิตประจำวันแล้วถึงร้อยละ 34 ในเมืองเทลอ אוฟฟ์พุดภาษาเยอรมันร้อยละ 54 และตามหมู่บ้านต่างๆ พุดภาษาเยอรมันร้อยละ 77 ภาษาเยอรมันเป็นภาษาทางการนับตั้งแต่นั้นมา และในปี ค.ศ. 1921 ทางการอังกฤษได้รับรองภาษาอังกฤษและภาษาอาหรับว่าเป็นภาษาทางราชการอีกสองภาษา มีการตั้งโรงเรียนซึ่งสอนด้วยภาษาเยอรมันล้วนๆ ออกหนังสือพิมพ์เยอรมันและแต่งหนังสือเป็นภาษาเยอรมันแต่การทำให้ภาษาเยอรมันเป็นภาษาประจำติดไม่ใช่เรื่องง่ายเลยค่ะ พอยิวที่อยู่ในปาเลสไตน์ (เดิม) เริ่มจะรู้ภาษาเยอรมัน ยิวที่อพยพจากที่อินเดียมาภาษาต่างชาติเข้ามากำทำให้เมื่อนั้น ต้องใช้ภาษาต่างชาติไปอีก ภาษาเยอรมันก็ต้องกลายเป็นภาษาของชนกลุ่มน้อยอยู่พักใหญ่ พอมีการตั้งประเทศอิสราเอลขึ้นมาเมื่อปี ค.ศ. 1948 ภาษาเยอรมันก็กลายเป็นภาษาประจำติดหลังจากได้ตายไปแล้วนานหลายปี สิ่งที่น่าทึ่ง คงเป็นการ

עירית ירושלים לאזרחי ירושלים

הגבול עם העיר העתיקה מואפק. הצלמים היודנים עזיזי פצי'י
לימ' שני אנטישם נחרנו מובלעת בעיר העתיקה. חל איסור
חמור מטעם שלטונות האצ'בא להתקבב אל הגבול או להיכנס
לעיר העתיקה עד להזעה חרשה.

ที่รัฐบาลอิสราเอลมีวิธีการสอนภาษาเยอรมันให้แก่ยิวที่เพิ่งอพยพเข้าประเทศให้อ่าน พูด เขียน ภาษาเยอรมันได้ในเวลาเพียง 5 เดือนและได้มีการตั้งคณะกรรมการแห่งภาษาเยี่ยน เมื่อปี ค.ศ. 1904 มีหน้าที่กำหนดตัวละครและไวยากรณ์ คณะกรรมการมีจำนวน 29 คน มีหน้าที่ในการบัญญัติคัพท์ และคุ้มครองนากการแห่งภาษาเยอรมัน และได้เปลี่ยนชื่อเป็น สถาบันภาษาแห่งเยอรมัน มีการพิมพ์ผลงานนักกรรมภาษาเยอรมันในทางดูนตรี รถยนต์ และสำหรับช่างโทรศัพท์อย่างละเอียด ว่าก็ว่าเตือนค่ะ ภาษาเยอรมันที่ได้ยินมีเสียงตัวอักษรที่ลงเสียงหนักเท่าๆ กับภาษาญี่ปุ่นภาษา แणพภาษาเยอรมันที่เขียนเป็นตัวอักษรนั้น ดูเป็นสีเหลืองปีกหนด และได้รู้ว่าเป็นภาษาไม่มีสระปน

อยู่เลย ทั้งๆ ที่การเรียนภาษาอีบูร์ว์ต้องเรียนทั้งลiterate และพยัญชนะ ต้องหัดผลมิให้ลูกต้อง แล้วพออ่านเป็นต้องยกกระชับทึ่งไปหนังสืออีบูร์ว์ จึงไม่มีสระปนอยู่เลย เช่น คำว่าอิสราเอล เหลือแค่ อสราอล

ความจริงเรื่องราวของiyayang มีอีกมาก และฉันคงไม่มีคำสรุป สำหรับชาวไทย เพราะคงไม่สามารถสรุปเรื่องราวความเชื่อหรือการ เป็นชาติของคนอื่นได้หรอก ถ้ามีคนถามฉันต่อไปว่า iyayang อย่างที่ คนไทยได้ตั้งแลงไว้ให้ ฉันต้องตอบว่า อยู่ที่แห่งนั้นและสถานะของ การได้ทำความรู้จักชาวiyayang แต่ละคน ถ้าเราเป็นคนใจกว้างรับรู้เรื่องราวของคนอื่น และเปิดใจยอมรับในสิ่งที่เขาเป็น โดยไม่สะตุ้ง สะเทือนต่ออาการตอบรับของวัฒนธรรมและศาสนาของเราแล้วล่ะก็ ฉันว่า iyayang หรือพุทธิกสามารถเป็นคนตระหนี่ ใจดี ขี้เล่น หรือเป็นมิตร ได้เท่าๆ กัน

ปล. ฉันขอขอบคุณชาวiyayah ท่านที่ฉันได้สัมภาษณ์ไว้ ณ ที่นี่ ที่อุตสาหமานนั่นคุยกัน ฉันเขียนเรื่องชาวiyayah ที่ได้บอกไว้แล้วนะ จะเข้าใจภาษาไทยของฉันใหม่ก็ไม่รู้ (คราวจะลีมบพสนทานสนุกๆ พากผ้าลงคอ) สักวันหนึ่งคงได้มีโอกาสได้ทำความรู้จักกับวัฒนธรรมของ iyayang กว่านี้ และมีโอกาสได้เยี่ยมชมสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวiyayah บ้างสักครั้งในชีวิต.

มวยไทย เกิดขึ้นสมัยใด?

มวยไทยเริ่มขึ้นสมัยใดไม่ปรากฏ และไม่มีหนังสือ เล่าได้เขียนไว้ว่าเกิดขึ้นสมัยใด แต่เท่าที่ได้ปรากฏนั้น มวยไทยได้เกิด ขึ้นนานนานแล้ว และอาจเกิดขึ้นมาพร้อมๆ ชาติไทยด้วยซ้ำ เพราะ มวยไทยนั้นเป็นศิลปะประจำชาติของไทยเราจริงๆ ยกที่ชาติอื่นจะ เลียนแบบได้

มวยไทยในสมัยก่อนเท่าที่ทราบจะมีการฝึกฝนอยู่ในบรรดา หมู่ทหาร เพราะในสมัยก่อนไทยเราได้มีการรับพุ่งและลู่ร่วงกับประเทศ เพื่อนบ้านบ่อยๆ การลู่ร่วงในสมัยนั้นยังไม่มีปืนจะลูกกัน มีแต่ดาบเท่านั้น เป็นการรับพุ่งที่ประชิดตัวมากบางครั้งคู่ต่อสู้อาจจะเข้ามาฟันเราได้ง่าย คนไทยจึงได้ฝึกหัดลูกถีบและเตะคู่ต่อสู้เอาไว้ เพื่อคู่ต่อสู้จะได้เสียหลัก และเราจะได้เลือกฟันได้ง่าย ทำให้คู่ต่อสู้แพ้ได้

ต่อมาเมื่อในหมู่ทหารได้รับการฝึกถือ เตะ แล้วมีผู้คิดว่า ทำอย่างไรเรางจะใช้การถือ เตะ นั่นมาเป็นศิลปะสำหรับการต่อสู้ด้วย มือได้ จึงได้มีผู้ที่คิดจะฝึกหัดการต่อสู้ป้องกันตัวสำหรับการใช้แสดง เวลาในงานเทศกาลต่างๆ ไว้อวดชาวบ้านและเป็นของแปลกสำหรับ ชาวบ้าน เมื่อเป็นเช่นนี้นานเข้าชาวบ้านหรือคนไทยได้เห็นการถือ เตะ แพร่หลายและบ่อยเช่น จึงทำให้ชาวบ้านมีการฝึกหัดด้วยไทยกันมาก จนถึงกับตั้งเป็นสำนักฝึกฝนมากมาย แต่สำนักที่ฝึกมวยไทยก็ต้อง เป็นสำนักดาบที่มีชื่อดีมาก่อน และมีอาจารย์ดีไว้ฝึกสอน ดังนั้น มวยไทยสมัยนั้นจึงฝึกเพื่อมีความหมาย 2 อย่าง คือ

1. เพื่อไว้สำหรับสู้รบข้าศึก
2. เพื่อไว้ต่อสู้ป้องกันตัว

สมัยอาณาจักรน่านเจ้า

พ.ศ. 1291 พระเจ้าพิลังโก๊ะ ได้รวบรวมอาณาจักรไทยขึ้น เรียกว่า อาณาจักรน่านเจ้า และมีกษัตริย์ที่เข้มแข็งปกครองอยู่นาน ไทยต้องทำส่งความกับเจ้าอยูุ่่ตลอดเวลา บางครั้งก็เป็นมิตรบางครั้ง ก็เป็นศัตรูกัน ในสมัยนั้นมีการฝึกการใช้อาวุธบนหลังม้า รู้จักใช้หอก ใช้จั่ว ในสมัยล้านนาไทยได้มีวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวและวิชาเจิง (การต่อสู้แบบเจินชนิดหนึ่ง คล้ายๆ วยเจิน) การรบเพลิงอาวุธและ ตำราพิชัยสงคราม จะลังเกตเห็นว่า การต่อสู้ในสมัยนี้ส่วนมากจะใช้อาวุธ เพราะเป็นการต่อสู้เพื่อเอกสารช การต่อสู้ด้วยมือเปล่าก็มีอยู่บ้าง แต่ส่วนมากจะใช้ระยะประชิดตัว และนิยมการเลียนแบบจากเจิน

สมัยกรุงสุโขทัย

พ.ศ. 1781-1921 ในสมัยสุโขทัยนี้ การต่อสู้ด้วยมือเปล่าด้วย วิชามวยไทยก็มีใช้อยู่ในการต่อสู้กับข้าศึก ส่วนใหญ่ก็ยังใช้อาวุธชนิด ต่างๆ เพื่อการกอบกู้ประเทศไทย สถานที่ที่เป็นสำนักประลิทธิ์ประสาท วิชามวยไทย แบ่งเป็น

1. วัดจากครูอาจารย์ที่บวชเป็นพระภิกษุ และมีฝีมือในการต่อสู้
2. บ้าน จากผู้มีความรู้เป็นผู้ถ่ายทอดวิชามวยไทยให้แก่ กลุบบุตร กลุบริเดา ที่สนใจ
3. สำนักราชบันทิต ให้เรียนวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว มีการใช้อาวุธ กระปี่ ดาบ 2 มือ หอก มีด ไม้ ขวน จั่ว กริช ธนู หน้าไม้ โล่ โตมร เป็นต้น ตลอดจนการใช้อาวุธบนหลังม้า ช้าง วัว ควาย

นอกจากนี้ ยังมีการเล่นพื้นเมือง เช่น ระบำ รำ เต้น กีฬา วัว จากพงศาวดารโดยนกพุดถึงเรื่องการล่าสัตว์ว่า พระเจ้าเมืองราย กับพระเจ้ารามคำแหง ได้ทรงช้างออกไปล่าสัตว์กับพากพรานและ ข้าราชบริพาร ซึ่งเป็นลัตว์ประเภท กวาง หมู ไก่ อีเก้ง นก เป็นต้น

สมัยกรุงศรีอยุธยา

พ.ศ. 1893-2310 สมัยนี้ยังมีการถ่ายทอดวิชาการต่างๆ มา จากสมัยสุโขทัยกันอย่างต่อเนื่อง เช่น การล่าสัตว์ การคล้องช้าง การฟ้อนรำ และการละเล่นต่างๆ และวัดยังเป็นสถานที่ที่ให้ความรู้ ทั้งวิชาสามัญและฝึกความชำนาญในเชิงดاب กระปี่ระบบอง กริช หมายไทย ธนู เป็นต้น

พ.ศ. 1901-2173 ประชาชนในกรุงศรีอยุธยานิยมเล่นกีฬา
กลางแจ้งกันมาก โดยเฉพาะการเล่นว่าว จนต้องออกกฎหมายเตียรบาล
ห้ามประชาชนซักกว่าวหนึ่อเขตพระราชฐาน

พ.ศ. 2174-2233 สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช นับว่า
เจริญที่สุด เพราะมีกีฬาหลายอย่าง เช่น การแข่งเรือ การซกมวย

สมัยพระเจ้าเลือ หรือขุนหลวงสรคัติ พระองค์ชอบกีฬามวย
ครั้งหนึ่งพระองค์ได้เสด็จไปที่ตำบลราดรอด พระองค์พร้อมด้วย
มหาดเล็กอีก 4 คน แต่งกายแบบชาวบ้านนอก ไปเที่ยวงานมหรสพ
แล้วพระองค์ล้มควรถกมวย โดยไม่เกี่ยงว่าคู่ต่อสู้จะเป็นใคร พอทาง
สนามรู้ว่าพระองค์เป็นนักมวยมาจากอยุธยา จึงได้จัดนักมวยฝีมือดี
จากวิเศษไชยชาญเท่าที่มีอยู่ ซึ่งได้แก่ นายกลาง หมัดมวย นายใหญ่
หมัดเหล็ก และนายเล็ก หมัดหนัก ซึ่งกับพระเจ้าเลือ พระองค์
ซึ่งขณะทั้งสามคนรวด

พระองค์ได้ฝึกฝนให้เจ้าฟ้าเพชร และเจ้าฟ้าพร พระราชนคร
โอรสให้สามารถในการปีกประจำและมวยปล้ำ ในสมัยนั้นคร่าวมี
เพลงดาวดี และเก่งทางรอบพุ่งนั้น จะต้องเก่งทางมวยไทยด้วย
 เพราะเวลารอบพุ่งนั้น ต้องอาศัยมวยไทยเข้าช่วยกัน ดังนั้น วิชา
 มวยไทยในสมัยนั้นจึงมุ่งหมายเพื่อที่จะฝึกฝนเพลงดาวและวิชามวยไทย
 เพื่อที่จะให้ตัวเองเข้าไปรับใช้ชาติโดยการเป็นทหาร

แต่เมื่อพ้นจากหน้าที่ลงสนามแล้วมีการซกมวยกันเพื่อความ
 สนุกสนาน และมีการพนันกันระหว่างนักมวยที่เก่งจากหมูบ้านหนึ่ง
 กับนักมวยที่เก่งจากอีกหมูบ้านหนึ่งมากกันในหน้าที่มีงานเทศบาล
 หรือเกิดมีการท้าทายกันขึ้นและมีการพนันขันต่อ กัน มวยในสมัยนั้น

ซึ่งกันด้วยหมัดเปล่าๆ ยังไม่มีการคาดเชือก

พ.ศ. 2310 หลังจากกรุงศรีอยุธยาแตก คนไทยถูกจับไป เป็น
 เชลยมาก และเมื่อไปถึงพม่า ก็จดังานสมโภชมาเจดีย์ใหญ่เพื่อ
 ฉลองชัยชนะ ลูกพระนายกองก์ได้คัดเลือกนายชนมตั้มสิงไปปะกมวย
 ที่พม่าด้วย นายชนมตั้มได้ใช้วิชามวยไทยต่อสู้กับพม่าสิ่ง 10 คน
 และพม่าได้แพ้นายชนมตั้นหมดทุกคน จนถึงกับพระเจ้ากรุงอังวะ
 ตรัสรชมนเชยว่า “คนไทยถึงแม้จะไม่มีอาวุธในมือ มีเพียงมือเปล่า 2 ข้าง
 ก็ยังมีพิชروبตัว” เสร็จแล้ว พระเจ้ากรุงอังวะได้มอบเงินและภรรยา
 ให้ 2 คน เป็นรางวัลแก่นายชนมตั้ม นายชนมตั้มจึงเบรียบเลมื่อนบิดา
 ของมวยไทย เพราะทำให้ไทยมีชื่อเสียงเกี่ยวกับมวยไทยเป็นอันมาก
 ในสมัยนั้น และชื่อเสียงได้เลื่องลือมานานถึงสมัยปัจจุบัน อนึ่งในสมัย
 กรุงศรีอยุธยาตอนปลาย มวยไทยซึ่งกันด้วยการ ‘คาดเชือก’ เรียก
 ว่ามวยคาดเชือก ซึ่งใช้เชือกหรือผ้าพันมือ บางครั้งการซกอาจถึงตาย
 เพราะเชือกที่คาดมีอันนั้นบางครั้งใช้น้ำมันซุบเศษแก้วลํะอี้ด ซึ่งตรง
 ไหนเป็นแตกได้เลือด จะเห็นว่าการซกมวยคาดเชือกมีอันตรายมาก

สมัยกรุงธนบุรี

พ.ศ. 2314 พ่ายกมาตีเมืองเชียงใหม่ ได้ยกทัพมาตีเมือง
 พิชัย พระยาพิชัย (นายทองดีพันข้าว) จึงนำทัพออกตะลุมบอนกับ
 พม่าจนครบทั้ง 2 หัก และป้องกันเมืองไว้ได้ พระยาพิชัยเป็นผู้ริบมือ^{ริบมือ}
 ในเรื่องการซกมวย กระปีกประจำและมีมือในการรับ พระเจ้า
 กรุงธนบุรี (พระเจ้าตากสิน) จึงได้ให้ไปครองเมืองพิชัย จากการต่อสู้
 ของพระยาพิชัยจนครบหัก และสามารถป้องกันเมืองพิชัยไว้ได้ดี

ประชาชนจึงเรียกว่า พระยาพิชัยดาบหัก ในสมัยกรุงธนบุรี มีการเล่น กีฬามวยไทย กระเบื้องระบบ แข่งเรือ ว่าว ตะกร้อ หมากรุกซักครั้งเย่อ

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ (สมัยปัจจุบัน)

พ.ศ. 2325 ในระยะต้น คือ รัชกาลที่ 1 - รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ กษัตริย์ไทยทรงโปรดกีฬามาก เช่น กีฬาพันดาบ กระเบื้องระบบ มวยไทย เช่น สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดให้พระเจ้าลูกยาเธอห้ายพระองค์หัดเล่นกระเบื้องระบบ ส่วนใหญ่ประชาชนนิยมเล่นกีฬากันมาก โดยฝึกกันตามบ้าน และลำนักต่างๆ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแต่งตั้งผู้ที่มีฝีมือในทางกีฬาต่างๆ ให้เป็นหัวหน้าในการจัดกีฬาให้มียศ และตำแหน่งด้วย เช่น หมื่นนายแม่นมัด หมื่นชั้งเชิงชาก เป็นผู้ดำเนินการจัดกีฬากีฬาไทยที่ได้รับการยกย่องล่ำเสิงมีดังนี้

1. กีฬาว่าว
2. กีฬากระเบื้องระบบ
3. กีฬามวยไทย
4. กรีฑา

รัชกาลที่ 5 โปรดฯ ให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียน และครูชั้น โดยจัดครั้งแรกเมื่อ 11 ม.ค. 2440 บริเวณท้องสนามหลวง โดยมีกระทรวงธรรมการเป็นผู้รับผิดชอบ

ในสมัยอยุธยาตอนปลาย มวยไทยมีการฝึกกันตามลำนักฝึกต่างๆ และมีการฝึกกันอย่างกว้างขวางจนถึงสมัยกรุงเทพฯ มีเวที

มวยที่จัดให้มีการแข่งขันกันอย่างสนุกสนาน เช่น เวทีสวนเจ้าเชษฐ์ และเวทีสวนกุหลาบ ซึ่งการซกในสมัยหลังๆ จึงได้ส่วนรวมซกกันแต่การซกยังเหมือนเดิม คือ ยังใช้การถีบ เตะ ซก ศอก เช่น อยู่ เช่นเดิม ดังที่เห็นในปัจจุบัน

หลักเกณฑ์ในการจัดการแข่งขัน และกรรมการผู้ชี้ขาดตั้งแต่ รัชกาลที่ 5 ขึ้นไป หาหลักฐานไม่ได้ แต่พอจะจับเค้าโครงเรื่องนี้ได้ใน รัชกาลที่ 6 เป็นต้นมา การแข่งขันซกมวยในสมัยต่างๆ ซึ่งนับว่า ครีกโครม และมีผู้นิยมชมชอบมาก พอกจะแยกได้ 5 สมัย

1. สมัยสวนกุหลาบ ในสมัยนี้ประชาชนนิยมการซกมวยและ ซึ่งการแข่งขันซกมวยกันเป็นจำนวนมาก การซกมวยกันในสมัยนี้ ยังนิยมการคาดเชือกอยู่ แต่การซกได้กำหนดจำนวนยกไว้แน่นอน แล้ว และมีกรรมการผู้ชี้ขาดตัดสินส่วนมากนั่งอยู่ข้างเวทีและให้ อาณัติสัญญาณให้นักมวยหยุดซกด้วยเสียงหรือ一句หัวด

2. สมัยท่าช้าง ในสมัยนี้เป็นสมัยหัวเสี้ยวหัวต่อ จากคาด เชือกมาเป็นส่วนรวม (พ.ศ. 2462) ได้จัดการแข่งขันขึ้นเป็นระยะ เวลาพอสมควร สนามกีฬากีฬา กรรมการผู้ชี้ขาดในสมัยนี้ที่นับว่า มีชื่อเสียง คือ นายทิม อติปรมานนท์ และ นายนิยม ทองชิตต์

3. สมัยสวนสนุก การจัดการแข่งขันในสมัยนี้รู้สึกว่าเจ้าของ สนามได้จัดการแข่งขันและได้จัดการแข่งขันอยู่เป็นเวลาหลายปี ทำให้ นักมวยไทยมีชื่อเสียงขึ้นหลายคน เช่น สมาน ดิลกวิลาล สมพงษ์ เวชลิที เป็นต้น กรรมการที่ชี้ขาดการตัดสินใจขณะนั้น และนับว่า มีชื่อเสียงครรภล่า คือ หลวงพิพัฒน์พลกาย, นายสุนทร ทวีลิที (ครุกิมเลิง) และ นายนิยม ทองชิตต์

4. สมัยหลักเมืองและสวนเจ้าเชษฐ์ การแข่งขันนกมวยในสมัยนี้นับว่าเข้มแข็งมาก เพราะทางราชการทหารได้เข้าจัดการเพื่อเก็บเงินบำรุงราชการทหาร คณะกรรมการและนักมวยได้ร่วมมือกันอย่างดี จนเก็บเงินส่งบำรุงราชการทหารได้เป็นจำนวนมาก สมความประسันต์ของราชการทหาร ตลอดจนทำให้นักมวยมีชื่อเสียงขึ้นอีกหลายคน เช่น ผล พระประแดง, เพิก ลิงห์พัลลภ, กวัลย์ วงศ์เทเวศน์, ประเสริฐ ส.ส. และ ทองใบ ยนต์กิจ ได้จัดการแข่งขันอยู่เป็นเวลาหลายปี มาเลิกไปเมื่อไก่ดิบ ลงครั้งล่าสุดครั้งที่ 2 กรรมการผู้ซื้อขายได้ทำการตัดลินอยู่เป็นประจำตลอดมาจำนวนมืออยู่ 3 คน คือ นายลังไวยัน หรัญญา, นายเจือ จักษุรักษ์, นายวงศ์ หรัญญา

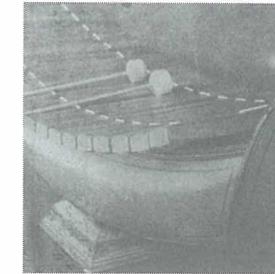
5. สมัยปัจจุบัน ได้ทำการแข่งขัน ณ เวทีราชดำเนิน และเวทีลุมพินีเป็นประจำทุกวัน ลับกันไป ยังมีเวทีชั่วคราวที่เวทีกองทัพอากาศ เวทีกองทัพเรือ และตามต่างจังหวัดทุกจังหวัด การแข่งขัน มีทั้งมวยไทย และมวยสากล ตลอดจนได้เปิดโอกาสให้นักมวยต่างประเทศเข้ามาแข่งขัน และจัดส่งนักมวยไทยไปแข่งขันยังต่างประเทศดังในปัจจุบัน

มวยไทยเป็นกีฬาที่เก่าที่สุดของเรามา และเป็นที่นิยมของประชาชนทุกชั้นทุกลम্ফัยในชั้นต้น การแข่งขันมวยไทยไม่ได้มีกติกาเป็นลายลักษณ์อักษร นายสนามต้องซึ่งแจงให้นักมวยคู่แข่งขันทราบถึงหลักเกณฑ์ในการแข่งขันนั้น หลักเกณฑ์ต่างๆ เหล่านี้เมื่อใช้กันมากขึ้น ก็กลายเป็นจารีตประเพณีซึ่งใช้เป็นหลักสำหรับการแข่งขันลึมมา.

จาก สารกีฬา พฤษภาคม 2547

● บันทึก : กิตติศักดิ์ กล่อมจิตต์

โหมโรง

สวัสดิครับ

นานมากแล้วนะครับที่ไม่ได้เขียนอะไรมาคุยกับท่านผู้ฟัง (อ่าน) รวมทั้งนานมากเช่นเดียวกันที่ไม่มีโอกาสได้ชุมชนไทยดีๆ

ผมได้ยินว่าโหมโรงเป็นหนังไทยที่มีคนพูดถึงกันมากกว่า ดีอย่างนั้น ดีอย่างนี้ แต่จนแล้วจนรอด ผมก็ไม่มีโอกาสได้ดูกับเข้าลักษ์ที่

และแล้ววันนั้นก็มาถึง วันที่ผมจำเป็นต้องเสียเงิน 159 บาท ซื้อวีซีดี (ถูกต้องตามกฎหมายนะครับ) หนังเรื่องโหมโรง เป็นของตัวเอง และโดยไม่รีรอ ผมเบิดหนังเรื่องนี้ดูด้วยความรู้สึกใจดี แล้วผมก็บอกกับตัวเองว่า คุ้มค่า ผมบอกกับตัวเองว่า หนังอะไรก็ไม่รู้ ดูแล้วอืมเหลือเกิน อืมก็อืมใจนะครับไม่ใช่อืมห้อง แม้จะเป็นการนำเกร็ดชีวิตบุคคลที่มีอยู่จริงมาปรับแต่งให้เป็นภาพยัตต์แต่ก็ไม่ได้ทำให้เสียอรรถรสแต่อย่างใด

ชีวิตของเด็กหนุ่มคนหนึ่งจากอัมพวาที่จะติดขัดให้กลายมาเป็นครูดันตรีไทยผู้ยิ่งใหญ่เป็นประเด็นหลักที่น่าสนใจของหนังหนังทางที่นายศรีภู่ว่างผ่านจวนavarสุดท้ายแห่งชีวิตของคุณหลวงประดิษฐ์ pirate เป็นเรื่องสมควรแก่การศึกษา โดยเฉพาะกับน้องเด็กๆ ในยุคปัจจุบัน

สำหรับผมโรมะเป็นหนังต่อสู้ที่ดูเดือดหากแต่เป็นการบูรณาการในทางความสามารถเชิงดนตรี

ผมคงไม่ได้คิดว่า จะมาแสดงความคิดเห็นอะไรในส่วนของหนังว่าถูกต้องกับความเป็นจริงเทียงไร เพียงแค่อย่างจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ผมรู้สึกได้จากการดูหนังเรื่องนี้กับท่านผู้ฟัง (อ่าน)

โรมะได้แสดงออกถึงช่วงชีวิตในวัยต่างๆ ของนายครรได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นวัยหนุ่มที่เต็มไปด้วยความลำพองในฝีมือของตน จนวันหนึ่งได้เจอกับของจริงอย่างชุนอิน คนระนาดรัตน์บุตรที่ทำให้นายศรีภู่ว่างเสียศูนย์และหาดพวาราชีอนี้ไปอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่จะสามารถรวมสติคิดหาหนทางสู่ ไปจนถึงวัยชราที่เต็มไปด้วยความสุขมุ่ลลักษณะยืดมั่นในหนทางที่ตนเชื่อว่าถูกต้อง

นอกจากประเด็นหลักของหนังในด้านดนตรีแล้ว ผมยังรู้สึกได้ถึงความสวยงามในอีกหลายภาค ที่ผมชอบที่สุดก็เห็นจะเป็นตอนที่บุตรชายคุณหลวงฯ ซื้อเปียโนให้แล้วมาหลังหนึ่ง และคุณหลวงฯ ขอให้บุตรชายเล่นให้ฟัง ขณะเดียวกัน คุณหลวงฯ ก็ลงข้อบัญญัติระนาดคลอเลียงกอกมาจนเป็นเพลงที่ pirate ช่างเป็นภาพที่งดงามเลียจริง พอกับลูกเล่นเครื่องดนตรีต่างลัญชาติกัน แต่เข้ากันได้อย่างเหลือเชื่อ นี่แหลกที่เขาว่า ดนตรีเป็นภาษาลากล

อีกจกที่ผมชอบแม้จะทำร้ายความรู้สึกกันมากไปหน่อย ก็ตาม คือ จกที่นายเปี้ยง ลูกคิชช์คุณหนึ่งของคุณหลวงฯ ตัดสินใจผูกคอตาย เนื่องจากต้องเลี้ยงข้อมือที่เคยใช้ในการตีระนาดจากอุบัติเหตุทำให้ไม่อาจจะตีระนาดได้อีกต่อไป ซึ่งจริงๆ แล้ว ผมไม่แน่ใจว่าจำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นหรือไม่ แต่ว่าไม่ได้นะครับ คนสมัยก่อนอาจมีความมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยวสูงกว่าคนสมัยนี้ก็เป็นได้

การดวลระนาดระหว่างนายครรหนุ่มอัมพากับชุนอินทั้งสองครั้งก็เป็นอีกจกที่ระทึกใจ การดวลครั้งแรกเกิดขึ้นโดยบังเอิญที่เลียงระนาดของนายครรไปบาดหูชุนอินเข้า ถึงกับประราถว่า เลียงระนาดช่างลำพองเลี้ยงเหลือเกิน จึงใช้เล็กกลิ้กให้คนนำเงินกันถุงไปมอบและขอให้นายครรเดี่ยวยรณะดให้ฟัง เด็กหนุ่มที่ยังอ่อนเชิงเลยถูกลั่งสอนด้วยการตีระนาดทับเพลงโดยชุนอิน นายครรพ่ายอย่างไม่เป็นท่า เพราะไม่สามารถรับทางรณะที่ดุณของชุนอินได้เลย ในจกนี้ ผู้สร้างได้จำลองบรรยายการให้ผมซึ่งชับได้ถึงอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ของดนตรี จนถึงกับขนลุกเลยครับ จริงๆ นะ

การเล่นทับเพลงกันนี้ ผมเข้าใจว่าเป็นมารยาทที่ไม่พึงกระทำ เพราะถ้าทำแล้วอาจมีเรื่องเช่นเดียวกันกับสมัยนี้ ที่คนชอบร้องเพลงカラโอเกะทับเพลงกันแล้วยังกันตาย อย่าทำนะครับ มันเสียงเกินไป

ผลจากความคับแคว้นนายศรีภายามทุ่มเทฝึกอย่างหนักเพื่อหาทางต่อกรกับทางรณะของชุนอิน ด้วยความบังเอิญแท้ๆ ทางมะพร้าวที่พลีวิ่งตามลายลักษณ์บนกลับกลายเป็นคำตอบสุดท้าย นายครรจึงเริ่มต้นฝึกใหม่ด้วยทางรณะที่คิดขึ้นเอง ไม่รู้ว่าใช่หรือเปล่า แต่ผมเรียกเขาเองว่า ทางใบไม้ไฟ

ทางระนาดที่คิดขึ้นเองนี้ถูกเรียกโดยครูดันตรีในวังว่า นอกคอก แต่ทางนอกคอกนี้แหลมรับที่ทำให้ขุนอินผู้ยิ่งใหญ่พ่ายแพ้ อย่างหมดรูปในการดวลกันครั้งที่สอง ภาพที่นายศรีภราบขอมา ขุนอินหลังการดวลเป็นอีกภาพหนึ่งที่งดงามและสะท้อนความเป็นเด็กเป็นผู้ใหญ่ของลังคมไทย ซึ่งเดียวันี้หาดูไม่ค่อยจะเห็น

จากที่คุณหลวงฯ ตีระนาดในขณะที่คณะท่านพันโทเดินกลับออกไปจากบ้านนั้นถือเป็นการทำหายานาจรัฐเรื่องความถูกต้อง อย่างมุ่งมั่น สมัยนั้นบ้านเมืองเรากลายใต้นโยบายสร้างความทันสมัย ของท่านผู้นำ ดนตรีและทรงทุกประเทตต้องอยู่ภายใต้การควบคุม นักดนตรีนักแสดงต้องมีบัตรประจำตัว รวมทั้งการลงนั่งเล่นดนตรีกับพื้นที่เป็นเรื่องไม่บังควร ทำให้เกิดความวุ่นวายพอสมควร แต่ในหนังได้ชี้ให้เห็นว่า พลังและความยิ่งใหญ่ของดนตรีอาจชนะได้แม้ใจที่ดูหยาบกระด้าง เพราะในขณะที่ลูกน้องถามนายว่า จะเอาอย่างไร ท่านพันโทก็ออกคำสั่งให้ทั้งหมดกลับ

โบราณว่าไว้ว่า ดูหนังดูละครแล้วย้อนดูตัว โหมโรงจะให้ แง่คิดอะไรกับเราได้บ้าง ได้ยินว่าหลังจากหนังเรื่องนี้ฉายไปพักใหญ่ ก็มีการปลุกกระแสอนุรักษ์ดนตรีไทยขึ้นมาเป็นฝึกก้าวพูดอย่างน้อเย่าหา ว่า พมไม่เห็นด้วยนะครับ ผมกลับว่าดีอูก แต่จะดียิ่งกว่านั้น ถ้า สำนักเรื่องดนตรีไทยมีอยู่อย่างสมำเสมอ ไม่ใช่ต้องอาศัยหนังซึ่งผูกติด กับผลประโยชน์ทางธุรกิจมาช่วยกระตุนเป็นพักๆ

ผมมีรุ่นพี่อยู่คนหนึ่ง ชื่อนายมรดก คงทน (ด้วยความเคารพ ขออภัยที่ต้องเอียนาน) อาชีพหลักคือรับราชการ งานอดิเรกคือตีขัน พีกตแก๊ตขึ้นมาได้เกือบ 30 ปีแล้วครับ มีอยู่วันหนึ่งไม่นานมานี้

พีกตแวงไปเยี่ยมพมที่บ้านพร้อมกับช่วยตั้งสายขึ้นให้หลานสาว (กี ลูกสาวพมนี่แหลม) คนที่ไปด้วยกันพอดียินพีกตตีขันกับกว่า “ดี นะครับ ช่วยกันอนุรักษ์ดนตรีไทย” พีกตตอบว่าอย่างไรรู้ไหมครับ พีกตบอกว่า “ที่พมตีขันนี่ก็เพราะพมอยากตี ไม่ได้ตี เพราะอยากอนุรักษ์”

ໄอ้วที่ว่าตี เพราะอยากตี หรือเล่น เพราะอยากเล่นนี่แหลมรับ ที่มีความหมายลึกซึ้งมากกว่าจะมารณรงค์อนุรักษ์กันเป็นช่วงๆ မกว่า มันน่าสนใจมากกว่า เราจะทำอย่างไรที่จะช่วยสร้างความรู้สึกอย่าง เล่นนี่ให้เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและคงอยู่ตลอดไปในทุกเพศทุกวัย ที่สำคัญ ผมลงลึกว่า เวลาไม่ใครทำเทปหรือซีดีเพลงไทยเดิม เพราะๆ ออกมายา ทำไม่ยอดขายถึงไม่พุ่งเหมือนพวกเพลงบ้าๆ บอๆ ที่ออกกันอยู่ทุกวันนี้

สำหรับผมแล้ว นานๆ จะมีหนังดูลุกอย่างนี้ ผมเลยดูเลีย ส่องรอบร屋ด เควี่ยค่าดูรอบละ 79 บาท 50 ล้านคร แล้วยืนยันว่า จะดูอีกหลายๆ รอบเพื่อจะได้ถัวเฉลี่ยเงินค่าวีซีดี ท่านผู้พิจ (อ่าน) ละครับ ได้ดูโหมโรงแล้วหรือยัง เอ หรือว่าผมเชย ดูซ้ำกว่าเข้าเพื่อน สวัสดีอีกครั้งหนึ่งครับ.

ครั้นหงลงโภมໂຮງ

จากที่หลายคนประทับใจจาก ‘ໂທມໂຮງ’ คือจากที่นายศร วัยหนุ่มต้องดาวรณะดูแลเป็นเอาตายกับขุนอิน ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้อย่างละเอียด คือการประชันฝีมือกันในปี พ.ศ. 2443 ระหว่าง จางวงศ์ วัย 19 ปี กับนายแซม สุนทรวาทิน วัย 34 ปี ระนาด เอกของกรมพิณพาทย์หลวง ต่อมาก็อพะยາເລນະດຸຣຍາງຄໍ ซึ่งการประชันฝีมือครั้นนี้ถูกกล่าวขวัญเป็นตำนานประดับประดับศาสตร์ด้านวิทยาความรู้ไทยมาอย่างนาน

การประชันเริ่มตั้งแต่เพลงໂທມໂຮງเรือยไปจนถึงเดียวระนาด เอกกันแบบ “เพลงต่อเพลง” ผลปรากฏว่าฝีมือก้าก็คู่คันมาตลอดไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ เพราะนายแซมให้จัดจำกว่า แต่จางวงศ์ ให้ร่อนวิจิตรໂດโนน จึงต้องตัดสินด้วยเพลงเชิด ซึ่งการตัดสินจะดู

ที่อาการ ‘หลุด’ คือรับเชิดตัวต่อไปไม่ทัน หรือให้ไหวเร็วเท่าคู่ต่อสู้ที่ล่งไม่ได้ หรืออาการ ‘ตาย’ คือรับทัน แต่ตีเร็วไม่เท่า หรือเกิดอาการกล้ามเนื้อตาย เคลื่อนไหวไม่ได้อีก

การต่อสู้ดำเนินไปจากเชิดตัวที่หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...เวลาผ่านไปเรื่อยๆ เพิ่มจังหวะเร่งเร้าเร็วขึ้นเรื่อยๆ เลี้ยงดังรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ หนังลือ ‘หลวงประดิษฐ์ໄພເວະ (คร គິລປົບຮົບເລັງ) ມහາ ດຸຣຍກວິສຸມເຈົ້າ ພຣະຍາແຫ່ງອຸຫາຄນີຍ’ ບັນທຶກໄວ້ວ່າ

“ผลการต่อสู้เชิดครั้งนั้นปรากฏว่าในที่สุดนายแซม นักระนาดรุ่นพี่แห่งวงปี่พาทย์หลวงเกิดอาการมือตาย ยิ่งตียิ่งเกร็ง ปวดจนชา ต้องถอนจังหวะลงมา เข้าวรมท้ายจบเพลงก่อนไปหน้าชຸ່ມเหี้อ กายล້ຳຮະຮິກ สองมือยังกำไม่ระนาดแน่น จนลູກງວงต้องช่วยกันแกะไม้ออกจากมือ”

ผลการประชันออกมาว่า ระนาดทางໃຫ້ ‘ໝາສະບັດ ນໍ້າຮ້ອນ’ ของจางวงศ์ เนื่องกว่าระนาดทางຈຳของนายแซมในวันนั้น.

ไม่มีคำขอบจากทะเล

พ่ออกราชไปตั้งแต่ตอนเย็น เป็นลูกเรือตั้งเงือก
ลากกุ้ง ก่อนนี้พ่ออกราชเรือเล็กทำ ovarian โดย แต่รายได้มันน้อยนิด และ
ถูกดราคาดักจุ่งปลาเสียจนพ่อหมดกำลังใจที่จะต่อสู้กับการลงทุนที่
ไม่คุ้มทุน

เรือตั้งเกล้าน้ำแล่นออกจากฝั่งมุ่งลุ่นน้ำสีครามที่กว้างใหญ่
โพศาล ไม่นานซ้ำมองก็ลุึงกลางทะเลเล็ก ที่เงียวหาดและเขางูอยู่
ไว้เบื้องหลังให้เห็นเป็นเพียงเงาประดับทะเล และค่อยๆ เลือนหายไป
จนที่สุด ไม่ว่าจะหันหน้ามองไปทางทิศใดก็เห็นแต่ขอบน้ำกับขอบฟ้า
เท่านั้น

ใต้กั่งชินลือท้ายเรือพร้อมกับลังเกตลีน้ำทะเลรอบๆ ลำเรือ
คุณสมบัติพิเศษอีกอันหนึ่งของผู้นำเรืออกราชกุ้งหาปลาคือการมอง

ลีน้ำทะเลและให้คำตอบกับตัวเองได้ว่าถึงที่ควรจะลงอนหรือยัง
ใต้กั่งชินยังคงถือท้ายเรือบังคับให้เรือแล่นไปเรื่อยๆ

“อัน้อยติดไฟหุงข้าวເກວະວະ”

เลียงใต้กั่งตะโภนสั่งเด็กชายวัย 15 ปี ที่เป็นลูกเรือลำหารับ
รับใช้คนในเรือสารพัดตั้งแต่หุงข้าว ล้างจาน ไปจนถึงนวดหลังให้หล่อ
แก้มืออย

ไอน้อยรับทำตามคำสั่งทันทีอย่างกระฉับกระเฉง มันเดินไป
ที่ห้องทางหัวเรือ เปิดฝาออก และลงใบในนั้นหยิบเอาเตาถ่านและ
ข้าวตีขี้นมาตั้งข้างบน รีบก่อไฟและหยิบหม้อข้าวขึ้นมาพร้อมกับดวง
ข้าวสารลงหม้อ ไอน้อยถือหม้อข้าวมาตักน้ำในถังไม้ที่ตั้งอยู่หน้าตัว
ถังเรือตรงห้องถือท้าย เทใส่ลงในหม้อข้าวจะจำนวนพอเหมาะสมแล้ว
ก็เดินกลับไปทางหัวเรืออีกรั้ง ตั้งหม้อข้าวไว้บนเตา

ครุฑนีช้ากสุกเรียบร้อย ไอน้อยทอดไข่เจียวอีก 5 ใบ
ผัดหมูกับผักคะน้าอีกจานหนึ่ง แกงเหลืองที่ซื้อให้หม้อเล็กถูกถ่ายเท
ลงในชามใบโต

“เรียบร้อยแล้วครัวน้ำซิน”

ไอน้อยรายงานกับใต้กั่ง

“เอี้ย... กินข้าวกันก่อนเวีย อีกครั้งซ้ำไม่จะลงอนที่ตรงโน้น”
ใต้กั่งร้องบอกลูกเรือที่มีอยู่ด้วยกันทั้งหมด 6 ชีวิต พร้อมกับ
ชี้มือไปทางทิศตะวันออกเป็นการบอกให้รู้ว่า หลังจากอิ่มข้าวมื้อนี้แล้ว
ก็จะเหวารือไปทางนั้นเพื่อล่องอน

ทุกคนไปรวมกันที่หัวเรือ นั่งล้อมวงเป็นข้าวกินกันอย่าง
เอร็ดอร่อย ชีวิตของชาวทะเลเมื่อยุ่งในเรือที่ลอยลำกลางผืนน้ำสีคราม

ก็คือการกินอาหาร ทำงาน และพักผ่อน มีเพียงเท่านี้

“ช่างเดอคนงาม ขอปล่อยตาม ตามวاسนา พี่ไม่มีปริญญา
ขวัญตามองหน้าทำเมินลืมได้ลืมไป ลืมไปลืมได้ก์เชิญ พี่นคนไร้เงิน
เดินย่าต้อก น้องบอกว่าโกรม...”

เพลงยอดฮิตของ ชายธง ทรงพล ดังลั่นมาจากวิทยุ
ทรานซิลเตอร์ในห้องของได้ก์ พลอยทำให้การกินข้าวมีบรรยากาศมาก
ยิ่งขึ้น

ไอัน้อยเป็นข้าวพลาบักไหล่ไปตามจังหวะ ได้ก์ชินเอื้อมมือ^๑
ไปลูบหัวมันอย่างรักใคร่เอ็นดู

“พุดถึงเรื่องเพลง...”

ไอ์เห็นอเด็กหนุ่มรุ่นกระทอง แต่ร่างกายบึกบึน เพราะกำรงาน
หนักເอยขึ้น

“ฉันได้ยินแต่เพลงของชาวนาชาวไร่ แต่ชาวเรือชาวประมง
อย่างเรา ทำไมเขามาไม่เอามาร้องมั่งก์ไม่รู้”

“จริงอย่างแกกว่า อย่าว่าแต่เรื่องเพลงเลยวะ พากนักการ
เมืองเวลาหาเลี้ยงก์พุดว่าจะช่วยเหลือชาวนาชาวไร่ พากหนังสือพิมพ์
ก์เหมือนกันเขียนกันแต่เรื่องชาวนาชาวไร่ ข้าเออก์เห็นด้วยว่าชาวนา
ชาวไร่เขาเดือดร้อน เขากูเกาเบรียบ แต่ก์น่าจะนึกถึงเรามบ้าง เอ็ง
ดูชิวะ ไอ์เห็นอ พากเราที่หากินอยู่กับทะเลนี่มีจำนวนเท่าไหร่...”

ได้ก์ชินให้ความเห็นเสริมขึ้นมาอีก แม้ว่าพากเขาจะไม่ได้รับ^๒
การศึกษา แต่ในวงสนทนากลางทะเล ก็มักจะพุดคุยกันถึงเรื่องความ
เป็นอยู่และเรื่องของบ้านเมืองบ่อครั้งบ่อครุณ

พ่อนั่งนั่งไม่ยอมพุดออกความเห็นอะไรเลย พ่อเป็นคน

เจ็บไขมอยู่แล้ว แต่เมื่อได้ยินคำพูดของได้ก์ ก็นึกถึงชีวิตของตัวเอง
ขึ้นมาทันที จริงซินะ...ก็ตอนที่พ่อออกเรือวนลoyer เอกกุ้งปลาไปขาย
ถูกกดราคาจนพูดไม่ออก รู้ก็รู้ว่ากูเกาเบรียบแต่ก์ไม่มีทางต่อรอง
ขึ้นไม่ยอมขายเขา ก็ไม่ซื้อ หรือจะเอาไปขายที่อื่น พากรับซื้อก็ติดต่อ
ถึงกันหมด เรื่องราคาย่าไปหวังว่าจะได้มีโอกาสที่ได้รับค่าตอบแทน
อย่างเป็นธรรม กว่าจะหากุ้งปลามาได้ลักษกิโลสองกิโล ก็ต้องอดตาย
หลบขับtanon คอยเผาอยู่ตลอดทั้งคืน แต่พอถึงเวลาขายที่ไร
หน้าตาก็เที่ยวจากลับมาทุกครั้งจนพ่อต้องตัดสินใจไปเป็นลูกเรือกิน
เงินเดือน และแบ่งเบอร์เซ็นต์จากหัวหน้า

พ่อเคยคิดหลายครั้งหลายหน้าว่า เมื่อไหร่หนอนชาวประมง
จะได้รับความเป็นธรรมบ้าง และเมื่อไหร่หนอนจะมีคืนเดินเข้ามา
ช่วยเหลือคนอย่างพ่อบ้าง แต่ยังคิดก์ยิ่งพบกับความมีดมโนคงไม่เห็น
ทางออก

ไอัน้อยจัดแจงล้างจานและเก็บข้าวของลงห้องตามเดิม
ทุกคนเดินกลับไปหาที่นั่งพัก บ้างก์หยิบบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบ พ่อหลบไป
นั่งอยู่ทางท้ายเรือ มองออกไปเบื้องหน้าความคิดของพ่อยังครุ่นคิด
คำนึงถึงชีวิตที่อยู่ข้างหลังที่ทนลำบากตราชตระกันมาเป็นเวลาบันลือบี

ได้ก์ชินหักพวงมาลัยบังคับเรือแล่นไปในทิศที่ต้องการ
ไม่นานนักก็ลี้ล่องอวน

ลูกเรือทุกคนไปรวมกันที่ท้ายเรือ ไอัน้อยเข้าไปทำหน้าที่
ถือพวงมาลัยแทนได้ก์ชินซึ่งออกไปยืนบัญชาการทำงานร่วมกับลูกเรือ
ทุกคนทำงานกันอย่างกระฉับกระเฉงและว่องไว เห็นเชิงของพ่อเริ่มซึ้ม
ออกมากทั่วร่างกาย ไม่นานนักอวนทั้ง 6 ปากก์กูโคนลงทะเล จนดึง

ลงสู่ส่วนลึกของห้องน้ำสีครามเพื่อความหากุ้งปลา

อย่างน้อยก็อีกราวๆ สองซั่วโมง กว่าจะได้เริ่มงานกู้อวน กันอีกครั้ง ทุกคนจึงแยกย้ายกันไปหาที่พักผ่อนบนหลังแท่นเมืองขึ้นไป เนื่องจากเวลาที่จะลูกชิ้นมาใช้แรงงานกันใหม่ ไอ้เห็นอเข้าไปหยิบเม้าท์ ออร์แกนที่ฝากไว้ในตู้เครื่องมือตรงห้องเครื่อง เอาชิ้นไปนอนเป่าเพลง ลูกทุ่งทูล ทองใจ เอกชนกอยู่บนหลังคา

พ่อหยิบหมอนมาใบหนึ่งล้มตัวลงนอนใกล้ๆ กับไอ้เห็นอ ทอดสายตาสู่ห้องฟ้าที่เงี่ว้าง พอมองดูความมีดครึ่งของหลังคาโลก คืนนี้ทำไม่จังไม่เห็นทั้งเดือนและดาว มันทิบไปหมดรอบๆ ด้าน ถนนหายใจยาวครั้งหนึ่ง พ่อครุ่นคิดทุกครั้งที่มีเวลาให้กับตัวเอง

“พ่อหันวะชั้นหรือเปล่า?”

ไอ้เห็นอหันไปถามพ่อ เว้นหยุดช่วงการบรรเลงดนตรีด้วย เครื่องบรรเลงราคานุญาฯ

“เปล่า...ตามสบายເກອະ”

พ่อหันมายิ้มให้นิดหนึ่ง

ไอ้เห็นอหันมาขับเม้าท์ออร์แกนต่อ เพลงโปรดเดิดดวงใจ ครางชิ้นระคนกับเสียงเครื่องยนต์ที่กระหึ่มอยู่ตลอดเวลา

ลมเย็นพัดวูบเข้ามานุรุ้สิกยะเยือกในบรรยากาศ อืดใจหนึ่ง ท้องฟ้าก็เริ่มลางเสียงครีนๆ ก้อนเมฆมีน้อยเบื้องบนเคลื่อนตัวเอง อย่างรวดเร็วจนลังเกตเห็นได้ชัด ลมพัดแรงขึ้นอีก คราวนี้มีเสียงอ้ออ มากับสายลมด้วย

“ฝนท่าจะตกเสียแล้ว”

ไอ้เห็นอพุดพลางเอามาเม้าท์ออร์แกนเช็ดกับเสือสีกลัก

“ลมแรงเหลือเกิน...”

พ่อพุดบ้าง พอก็ป้อเป้เห็นอลูกชิ้นกีบจะพร้อมกัน และปีนลงมาจากหลังคา เดินไปที่ห้องถือท้าย พอมองสีหน้าของได้กางชิ้นมี แวงกังวล

“ไม่ค่อยสวยเสียแล้วพ่อว่า...”

ได้กางประยิขึ้นกับพ่อ เพียงคำพูดประโยคลั้นๆ ของผู้นำ บนเรือ พอกะเข้าใจความหมายกันได้ดีว่าจะต้องมีสิ่งใดดีกว่า

“ฉันพังวิทยามาตั้งแต่เช้า ไม่เห็นมีรายงานอะไรที่น่าจะบอก เหตุอย่างนี้เลย”

ได้กางหมายถึงรายงานอากาศประจำวันของกรมอุตุนิยม บาง คนหน้าตาอตสีเพราะปริวิตก ลมยิ่งพัดหนักแรงยิ่งขึ้นดึงอ่องอลแข่งกับ เครื่องยนต์

“ใจเย็นๆ เว้ย คงไม่หนักหนาอะไรหรอก”

ดูเหมือนว่าจะปลอบใจตัวเองพร้อมๆ กับคนอื่นด้วย แต่สีหน้า ของได้กางบ่อบอกความหมายที่ไม่ตรงกับคำพูด

“ฉันว่าเราภูวนขึ้นก่อนดีกว่า”

พ้อออกความเห็น และเป็นความเห็นที่ตรงกับความรู้สึกของ ทุกคน ได้กางผละออกจากพวงมาลัย ร้องเรียกไอ้น้อยให้ทำหน้าที่แทน แล้วทุกคนก็รีบไปที่ห้องเรือเตรียมกู้อวนก่อนกำหนด

ฝนเทกระหน่าแรงลงมาทันที ฟ้าแลบแปลบปลาบร้อน กับลางเสียงร้องครีนๆ สนั่นหวั่นไหวเปียกโซกันไปหมด แล้วคลื่น กลางทะเลลึกก็เริ่มบพากมัวนั่นๆ โขนน้ำกระแทกกับลำเรือ แรงเหลือเชื่อทำให้เรือตะങงไปข้างโน้นทีข้างนี้ที

“เร่งมือหน่อยเว้ย อ้าวไอ้เห็นอย่าเย็นเชือซีวะ รีบๆ สาวเชือกเข้าหน่อย”

เลียงตะโภนไหว้ห่วงผ้าคลื่นลมและฝนที่เริ่มจะบ้าคลัง
เรือเอียงงูบนบางคนเซตลาด มือข้างหนึ่งของพ่อยืดໄว้ที่ร้าว
หลังคา และอีกข้างหนึ่งสาวเชือกลงให้ได้ก้มชี้งึ่งยืนอยู่ข้างหลัง
“ถอยหลังเร่งเครื่องเต็มที่”

แปดเลียงอกรมาเป็นคำสั่งไปยังเอ็นจิเนียร์ เครื่องยนต์คราง
ลั่นด้วยแรงบังคับตามคำสั่งของได้ก้ม

คลื่นโยนตัวซัดจนรู้สึกว่าเรือลอยขึ้นเหนือน้ำแล้วหล่นลง
กระแทกอย่างจัง

“ไม่ไหแหนชิน ตัดเชือกทิ้งawanເຕອະ”

พ่ออกรความเห็นอีก ได้ก้มชี้งึ่งใจอยู่พักหนึ่งเพราการตัด
เชือกทิ้งawan หมายถึงตันทุนต้องสูญหายไปในทะเลพันบาท
แต่ในที่สุดก็พยักหน้าเห็นด้วยกับพ่อ

พ่อเดินทางราวดังคาดไปทางด้านหัวเรือ
หยิบมีดอีต์จากห้องถือท้ายแล้วเดินมาที่เดิม เจือขึ้นสุดแขนพันฉบับ
เข้าที่เชือกลันใหญ่ที่โคงปากอวนเอาไว้ อีกสองลันที่โคงอวนไว้อีก
ลีปากถูกพ่อตัดขาดผิวหลุดหายลงไปในทะเล

แม้จะเคยอกราบทเลจนชาชินกับคลื่นลม แต่ทุกคนก็แสดง
ความหวาดกลัวอกรมาให้เห็นเพราความบ้าคลังของธรรมชาติต่อ
หน้าต่อตา เช่นนี้ชาวเรือประมงรู้ดีว่ามันคือพายุที่จะทำให้เกิดอันตราย
ได้โดยง่าย มันไม่ใช่ความรุนแรงโดยปกติวิสัยที่เคยเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว
หากแต่เป็นกรณีพิเศษซึ่งหากรู้กันล่วงหน้าว่าจะมีสภาพเช่นนี้เกิดขึ้น

กลางทะเลลึก จะไม่มีครับ้าพอที่จะนำเรือออกลากกุ้งหาปลา

ทั้งฝนทั้งลมและคลื่น ดูเหมือนจะจังใจซัดสาดเข้าใส่เรือ
อย่างหนักหน่วง มันโอนเอนไปมาตามแรงเหวี่ยงที่มหากระหน่ำไม่
ขาดสาย ลูกเรือทุกคนมาอัดแน่นกันในห้องถือท้ายจนคับแคบ สายตา
มองประสานกันครั้งแล้วครั้งเล่า โอัน้อยตัวลันเพิ่มด้วยความหน้า
เห็นบวกกับความตကใจจนหน้าซีดเผือด

เลียงดังเบรี่ยะลั่นมาทางท้ายเรือ อีกครู่หนึ่งหลังคา กูก
พายุกระซากหลุดออกไป เอ็นจิเนียร์กระโดดออกจากห้องเครื่อง
พาตัวเองเข้าไปชุกอัดอยู่ในห้องถือท้ายอีกคนหนึ่ง

“ชิบหายหมดแล้วพีชิน พังชิบหายหมด”

เบารายงานด้วยเสียงระลารัก

ได้ก้มพยายามหันหัวเรือไปทางเดียวกับคลื่น แต่มันไม่ทำ ให้
อะไรดีขึ้นเลย บางครั้งลมแรงก็หวนกลับมาข้างโน้นทีข้างนี้ที คลื่น
โยนตัวเข้าใส่ลำเรืออย่างไม่เป็นระเบียบ ชัดช้ายบ้างขวางบ้าง ทุกคน
เริ่มรู้สึกเหมือนกันว่า ช่วงหลังของลำเรือเริ่ม Jamal ไปทีละน้อย

ได้ก้มชินหันหน้าไปมองสบตาทีละคนมีแววของความหม่น
หมองและห่วงใย เขายืนมือให้ทุกคนจับ เป็นสัญญาอย่างหนึ่งแทนคำพูด

คลื่นสาดโครมเข้ามาในห้องถือท้าย น้ำซ่านกระเซ็นไปทั่ว
ไอเห็นเป็นคนแรกที่หลุดออกไปจากเรือ เลียงมันร้อง “อยู่” อกรมา
คำนึงแล้วเงียบไป

ทะเลไม่ยอมหยุดคลัง กระหน่ำช้ำแล้วช้ำอิกในที่สุดเรือก็แตก
ทุกคนกระโดดหนีลงทะเลลอยคืออยู่ท่ามกลางความทึ่นกรายหาดของ
ธรรมชาติ สุดแล้วแต่ชีวิตกรรม พ่อเห็นใจน้อยครั้งสุดท้ายและใจคอ

ของพ่อ ก็หดหู่มากยิ่งขึ้น เพราะโว้น้อยถูกไม้กระดานแผ่นหนึ่งตีแตกหน้าอย่างแรง เลือดพุ่งกระซู่ดอกรกทันที และตัวของมังก์ stalang จมหายไปในผืนน้ำที่กว้างใหญ่ไพศาล ตัวพ่อเองดับดูดโพลและมองไม่เห็น ใครอึก เลี้ยงลมบังคงพัดอื้อไปหมด 忿ก์ไม่มีทิ่ฟ่าฯ ลร่างชาลงไปบ้างเลย

* * * * *

หญิงวัยกลางคนรูปร่างผอมซีด ดวงตาลึกแก้มโหนกโปนออกมาเห็นชัด เอื้อมมือหยิบกิ่งไม้ไส้ก่องไฟ ที่ก่อขึ้นกันความหนาว เธอทดสอบสายตาไว้เบื้องหน้า มั่นมองเห็นออกไปลิบลับ คลื่นทะยอยเข้าชายหาดเป็นระยะๆ อย่างบางเบา พองสีขาวเกิดขึ้นเมื่อเรียวคลื่นกระทบชายหาด

“ดีมากแล้วนะแม่”

เด็กน้อยวัย 12 ขวบ ในดวงตามีริ้วรอยของความเครียดลดเยหหน้าขึ้นพูดกับแม่

“แก่งจังก์ไปนอนก่อนเถอะ”

หญิงร่างผอมเอยขึ้นเบาๆ

“ฉันไม่เง่งหรอ กแต่ดูเหมือนแม่จะหนาว”

7 วันแล้วทั้งกลางวันและกลางคืน ที่แม่นั่งอยู่ตรงนี้ ตรึงริมหาดหลังจากที่พ่อออกทะเลไปกับเรือตั้งเกลา กุ้งของเต้ากงซึ้น และหลังจากคืนที่พายุฝนกระหน่ำลงมาอย่างรุนแรง

แม่ยังมีความหวังอยู่ว่าพ่อจะกลับมา มั่นอกรจะໂหดร้าย

กับชีวิตของแม่มากเกินไปถ้าหากพ่อจะต้องจากแม่ไปในยามนี้ เพราะแม่เพิ่งพื้นจากเจ็บป่วยเป็นนาเลเรียได้เพียงสองสามวัน พ่อ ก็ออกทะเล และจนวันนี้พ่อ ก็ยังไม่กลับ แม่ยังมีความหวังอยู่ว่าพ่อจะต้องกลับมาในวันนี้

แม่อยากจะถามทางเล่าว่า เอาพ่อไปไว้เสียที่ไหน ทำใจจึงไม่เอา มาลัง ชีวิตของแม่จะมีความหมายอะไรเมื่อขาดพ่อ ขาดกำลังของครอบครัว ขาดความอบอุ่นที่ลูกจะได้รับ แต่แม่ ก็ไม่เคยถามทางเล อย่างที่แม่คิด เพราะแม่รู้ดีว่า ทางเลจะไม่มีคำตอบให้กับแม่

ชีวิตของแม่และพ่อ จนมาถึงลูกคนหนึ่งที่ถือกำเนิดขึ้นมา ท่ามกลางความยากจน ตลอดเวลาที่อยู่รอดกันมา มือหนึ่งมือหนึ่งนั้น ทางเลเป็นผู้ให้ความเลี้ยงดู ทางเลให้ปลาให้กุ้งแก่พ่อ ทางเลให้รายได้แก่ครอบครัว จนแม่รู้สึกว่าแม่เป็นหนึ่งบุญคุณทางเล แต่ทางเลก็ไม่ควรที่จะทวงบุญคุณอันนี้โดยการพรางพ่อไปจากแม่

“แม่จะรอพ่ออยู่อย่างนี้ทุกวันหรือ แม่คิดหรือว่าพ่อจะกลับมา” เด็กน้อยพูดไปตามประสาเด็ก

แม่ก้มหน้านั่งน้ำตาเริ่มคลอหน่าวัยออกมากอึก แม่เงยหน้าขึ้น ประกายน้ำตาของแม่ต้องจับกับแสงจันทร์ที่สะท้อนมาจากผืนน้ำ ทางเลสีราม แล้วมังก์ให้雷เรือยเป็นทางลงมาตามร่องแก้มที่ซูบซีด ของแม่.

จาก ปวดร้าวแห่งชีวิต (2521)

177
วิทัญญาณรุ่มย์

ข้อบังคับสำหรับเรือประมงต่างชาติในการเข้าไปทำประมงในประเทศไทย

กรมประมงพม่าได้กำหนดเงื่อนไขของการทำประมงให้เจ้าของเรือไทยที่ได้รับล้มปทานจากบริษัทผู้ได้รับล้มปทานรับทราบประกอบไปด้วย (1) ห้ามเรือประมงต่างชาติเข้ามาในเขต่น่านน้ำของพม่า นอกเหนือไปจากน่านน้ำที่กำหนด (นอกทะเลอาณาเขต กับเขตเศรษฐกิจจำเพาะ) (2) ผู้ประกอบการ ได้ก้าง ลูกเรือประมงต่างชาติต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (3) ผู้ประกอบการจะต้องปฏิบัติและคงไว้ซึ่งข้อผูกมัดหรือเงินประกันความเสียหาย (4) เรือประมงต่างชาติจะเข้าไปทำการประมงได้ก็ต่อเมื่อเรือประมงลำนั้นได้รับใบอนุญาตทำการประมงแล้ว เรือประมงได้แสดงหลักฐานการจ่ายเงินในการขอใบอนุญาต ด้วยการติดหลักฐานนั้นอย่างเด่นชัดไว้ในห้องถือท้ายเรือของเรือเจ้าของใบอนุญาตนั้น และเรือประมงต้อง

ขึ้นทะเบียนกับกรมประมงพม่า (5) เรือประมงต้องติดตั้งเครื่องมือสื่อสารการเดินเรือ ให้พร้อมใช้งานเสมอ (6) เรือประมงต่างชาติหลังจากเข้าไปในเขต น่านน้ำพม่าแล้ว จะต้องนำเรือตรงเข้าไปที่ท่าเรือหรือสถานที่ทำการตรวจในขันดันซึ่งกำหนดจุดตรวจสอบไว้ที่เกาะสอง (Kawthaung) (7) เรือประมงที่ได้รับอนุญาตทุกลำในขณะที่ทำการประมงในน่านน้ำที่ได้รับอนุญาต จะต้องเขียนเลขารบิกลีข่าวบนพื้นลีเขียวไว้ข้างตัวเรือ ในลักษณะที่มองเห็นได้ชัดเจนจากทางอากาศและทางทะเล ในกรณีที่เรือประมงมีขนาดความยาวทั้งหมดเกิน 20 เมตร จะต้องเขียนขนาดอักษรมีความสูงไม่น้อยกว่า 1 เมตร กับกรณีที่เรือประมงมีขนาดความยาวไม่เกิน 20 เมตร ต้องเขียนขนาดอักษรมีความสูง ไม่น้อยกว่า 50 ซม. (8) เรือประมงต่างชาติที่ได้รับสิทธิผ่านน่านน้ำพม่าโดยสุจริตหรือไม่ได้รับอนุญาตให้ทำการประมงในขณะนั้นหรือในพื้นที่นั้น จะต้องเก็บเครื่องมือประมงไว้ได้ดัดฟ้าเรือ (9) ได้ก้างเรือหรือผู้แทนที่ได้รับอนุญาตต้องแจ้งแก่ธิบดีกรมประมงพม่าถึงกำหนด วันและเวลาโดยประมาณก่อนที่จะนำเรือประมงเข้ามาในน่านน้ำพม่าไม่น้อยกว่า 48 ชั่วโมง (10) ใบอนุญาตทำการประมงที่พม่าออกให้แก่เรือประมงลำใดจะมีผลบังคับใช้เฉพาะแก่เรือประมงลำนั้น (11) การ ทำประมงภายใต้ใบอนุญาตจะมีการกำหนดชนิดปลา ปริมาณปลา วิธีทำการประมง เครื่องมือทำการประมง (12) การขนถ่ายปลา ขนส่งหรือแปรรูปปลา จะกระทำได้ต่อเมื่อมีใบอนุญาตให้ทำได้เฉพาะปลาที่ระบุไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น (13) ได้ก้างเรือประมงต่างชาติที่ได้รับ ใบอนุญาตจะต้องนำเรือไปยังสถานที่ที่กำหนดไว้เพื่อทำการตรวจสอบ (14) ห้ามทำการประมงรบกวนลัตัว

น้ำเลี้ยงลูกด้วยนม หอยมุก ลือบสเตอร์ที่มีไข่ เต่าทะเล ไข่เต่าทะเลในเขตน่านน้ำพม่า (15) หากจับลัตต์ว้น้ำที่ห่วงห้ามดังกล่าวข้างต้นโดยไม่เจตนา จะต้องปล่อยในทันที (16) ห้ามใช้สารพิช ระเบิดทำการประมง (17) ห้ามกระทำการใดๆ กับชาวประมงท้องถินอันเป็นสาเหตุให้สูญเสียเครื่องมือทำการประมง เรือประมง หรือปลาที่จับได้ (18) ผู้รับล้มปทานหรือได้กั่งเรือจะต้องจ่ายชดเชยเสียหายให้แก่ชาวประมงท้องถินจากการณีข้างต้น (19) ห้ามทิ้งหรือปล่อยลิงมีชีวิตลิงของหรือวัตถุอันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ลัตต์ทะเลและลิงแวดล้อม (20) ได้กั่งเรือทุกลำในเขตน่านน้ำพม่าจะต้องรักษาระยะห่างระหว่างเรือประมงลำอื่นไม่น้อยกว่า 0.5 ไมล์ทะเล ตลอดเวลา (21) ได้กั่งเรือจะต้องเก็บรักษาบันทึกรายงานในรูปแบบที่อธิบดีกรมประมงพม่ากำหนด (22) ได้กั่งจะต้องส่งผ่านบันทึกรายการการดังกล่าวให้แก่อธิบดีกรมประมง (23) เรือประมงต่างชาติที่ได้รับใบอนุญาตจะต้องซักธงของประเทศไทยกับธงชาติพม่า ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในเขตทำการประมงของพม่า (24) ห้ามเรือประมงที่มีใบอนุญาตใช้เครื่องมือประมงที่ไม่สามารถหันได้ชัดเจนเมื่อ ติดตั้งบนเรือ (25) บุคคลที่เป็นได้กั่งและลูกเรือทุกคนจะต้องระมัดระวังความปลอดภัยให้แก่ผู้ตรวจสอบหรือผู้ลังเกตการณ์ (26) ก่อนออกจากน่านน้ำที่ทำการประมง เรือประมงต่างชาติจะต้องผ่านการตรวจสอบครั้งสุดท้ายแล้วเรือประมงจะต้องออกจากเขตน่านน้ำพม่าโดยตรงและไม่ทำการประมงก่อนออกจากน่านน้ำอีก (28) เงินค่าประกันความเสียหาย (100,000 เหรียญ) จะนำมาใช้เป็นค่าปรับหรือค่าชดเชยใดๆ ที่เป็น

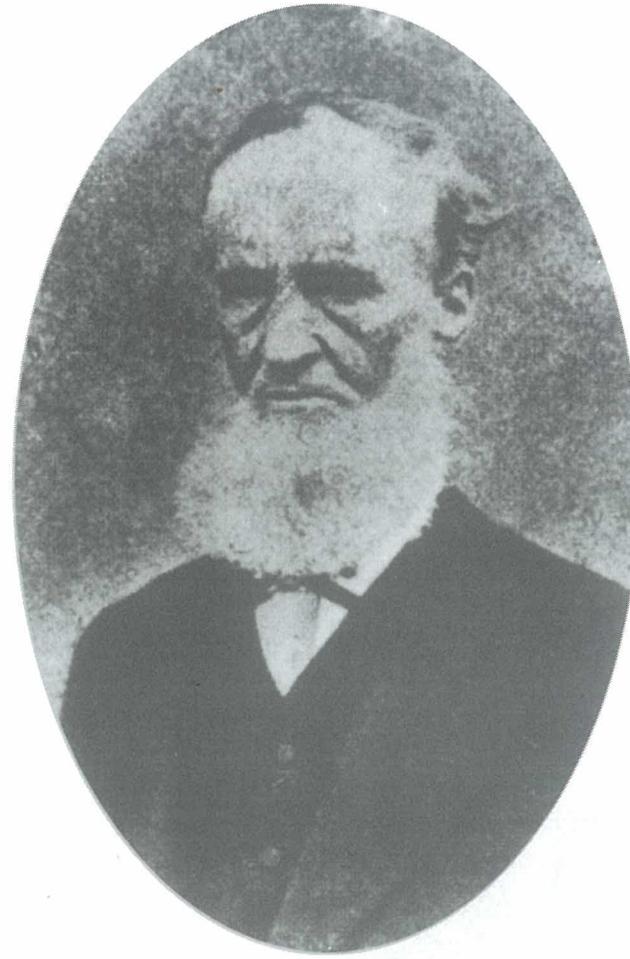
ผลมาจากการทำประมงของเรือประมงต่างชาติ (29) ผู้ประกอบการต้องนำเงินประกันความเสียหายมาวางไว้เพิ่มเติม จนเต็มจำนวนที่ระบุไว้หากเงินนั้นถูกจ่ายออกไป (30) ห้ามใช้ววนลากปลา/อวนลากกุ้งที่มีขนาดตัวอวนกันถุงเล็กกว่า 2.50 นิ้ว ห้ามใช้ววนที่มีขนาดเล็กกว่า 4 นิ้ว (31) ห้ามเรือประมงขนส่งปลาที่ยังมีชีวิตโดยไม่ได้รับอนุญาต (32) เจ้าของเรือต้องรับผิดชอบรายการต่างๆ ที่ระบุไว้ในทะเบียนเรือ (33) ต้องแจ้งตำแหน่งเรือในแต่ละวันเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังอธิบดีกรมประมงพม่าหรือสำนักงานที่เกาล่องหรือสำนักงานที่ย่างกุ้งทุกวัน (34) ระยะเวลาในการทำการประมง 1 รอบที่ทำการตรวจก่อนเข้า (check in) และตรวจก่อนออก (check out) ไม่ควรเกิน 1 เดือน (30 วัน) (35) จากจุดตรวจที่เกาล่อง สามารถเดินเรือผ่านไปยังแนวอาณาเขตได้โดยผ่านจุดตรวจที่อยู่เหนือตรงไปเกา 5 เกาะ และเกา Cock Burn และ (36) เรือประมงทุกลำต้องติดตั้งระบบสัญญาณ VHF ช่อง 6.

บางกอก ริคอดีอว์ หนังสือพิมพ์ฉบับแรกในเมืองสยาม

ในกรณีที่ได้ดำเนินการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นมาและความเป็นไปของหนังสือพิมพ์เมืองไทย ตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม ระเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันโดยลังเขป ได้ตั้งใจไว้นานเดือนนานปี เพื่อเขียนเรื่องนี้ให้ปรากฏแก่คนอ่านตามสมควร

โดยความตั้งใจเดิมบางกับข้อสังเกตที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศ เช่น ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นชาติที่มีหนังสือขาวทีหลังประเทศของเรามีมากกว่าปี แต่ญี่ปุ่นได้รุดหน้าไปไกลในกลไกรุกิจหนังสือพิมพ์ชนิด ‘ทิ้ง’ กันถึงกึ่งศตวรรษที่เดียว

เพราะฉะนั้นจึงใช้ความพยายามเรียบเรียง ‘คนหนังสือพิมพ์ไทย’ โดยลังเขป จากเรื่องนี้ท่านพожะแลเห็นลู่ทางและแนวสกัด

หมอ แคน บีช บัวดเลย์ ถ่ายเมื่อ พ.ศ.2415

ทมอ แคน บีช บรัดเลย์ ถ่ายเมื่อ พ.ศ.2415

ความเจริญของหนังสือข่าวหรือหนังสือพิมพ์ของเมืองไทยได้บ้างไม่มาก ก็น้อย ทำให้ธุรกิจหนังสือพิมพ์ที่ได้ขยายว่าฐานนั้นดูที่ 4 ของไทยจึง ก้าวหน้าซักกว่าปกติเท่าที่ควร

เรื่องราวต่างๆ อันเป็นอุปสรรคหรือแนวลักษณะก็มีความเจริญ คิวไลซ์ของหนังสือพิมพ์เมืองไทย ‘ซอยเท้า’ อยู่กับที่ ข้าพเจ้าจึงต้อง คิดอยู่นานเพื่อวิจัยเรื่องนี้ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี แต่จะดีเท่าที่คำนึงไว้ หรือไม่เป็นอึกปัญหาหนึ่ง แต่คนที่ไม่ทำงานก็ไม่มีอะไรบกพร่อง ท่านผู้อ่านมี ‘อะไร’ จะติชมหรือวิจารณ์หรือเสนอแนะ ท้วงติงอัน เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ข้าพเจ้ายินดีและน้อมรับข้อคิด เห็นนั้นๆ ด้วยใจcarap

ข้าพเจ้ากำหนดใจในการเรียบเรียงเรื่องนี้ไว้ว่า จะ พยายามค้นคว้าความเป็นมาตั้งแต่หนังสือพิมพ์ฉบับแรกของไทยคือ ‘บางกอก รีคอเดอร์’ (Bangkok Recorder) ซึ่งพิมพ์เป็นภาษาไทย โดยหมອ บัดเลย์ ผู้จัดทำหนังสือข่าวขึ้นเป็นคนแรกของประเทศไทย ระหว่างช่วง ‘บางกอก รีคอเดอร์’ จนถึงยุคปัจจุบัน ได้มี ประวัติการณ์ทางหนังสือพิมพ์โคงใหญ่กันอย่างมากมา คือจาก พ.ศ. 2387 ถึง พ.ศ. 2506 เป็นเวลา 119 ปี และถึง พ.ศ. 2533 นาน 155 ปี

หากจะนับรัชกาล ก็เริ่มตั้งแต่รัชกาลที่ 3 จนกระทั่งรัชกาล ที่ 9 เป็นเวลานานถึง 7 แผ่นดิน เรื่องราวของหนังสือข่าว หรือหนังสือ จดหมายเหตุ และที่สุด ‘หนังสือพิมพ์’ ได้วิวัฒนาการอย่างไร เป็น เรื่องของกาลเวลา

ช่วงเวลาอีกช่วงหนึ่งซึ่งนับว่าสำคัญมาก คือ การจัดตั้ง

สมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย สถาบันของคนหนังสือพิมพ์ แห่งนี้ได้วัฒนาการเป็นศักดิ์ศรีกระทั้งปัจจุบัน ไม่ว่า ‘หนังสือพิมพ์’ หรือ ‘สมาคม’ กลไกสำคัญที่จะช่วยผลักดันให้สถาบันนี้เจริญก้าวหน้า อย่างมีประสิทธิภาพนั้นสำคัญที่ ‘คน’ การกล่าวโหงแก่เทวดาฟ้าดิน หรือรำโนดีโหงปีโหงกลองดุกระไว้อยู่ ดังนั้นคนที่ ‘รำโนดี’ อย่าไป โหงปีโหงกลองเลย

วิญญาณของหนังสือพิมพ์ที่เกิดขึ้นใต้พื้นาเมืองไทย จะเดลูก ขึ้นมาอกกล้าวเล่าถึงชีวิตความเป็นมาและความเป็นไปต่อท่านผู้อ่าน กันเพื่อให้เข้าใจอยู่ทรอที่เรื่องราวท่าน ‘ประวัติ’ อาจจะเป็น ‘ยาด’ แต่ท่ากับเปลี่ยนบรรยายกาศสำหรับผู้ที่นิยมเรื่องบันเทิงเริงรมย์ ลงทันมาอ่านชีวิตของหนังสือพิมพ์เมืองไทยในอดีตดูบ้างเป็นไร

กิจการพิมพ์ครั้งแรกของเมืองไทย

การพิมพ์ของประเทศไทยได้เริ่มต้นเมื่อรัชกาลที่ 3 แห่งกรุง รัตนโกสินทร์ โดยชาวอังกฤษผู้มีนามว่า เจนล์ โลว์ (James Low) ผู้เป็นพนักงานของบริษัท East India เจนล์โลว์พิมพ์หนังสือภาษาไทย ขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2371 หนังสือเล่มแรกคือตำราไวยากรณ์ไทย สำหรับรัชกาลปัจจุบัน ซึ่งร้อยเอกเจนล์เป็นผู้แต่งขึ้นติพิมพ์ได้สำเร็จ ชาวอังกฤษ คนนี้ได้พยายามเรียนภาษาไทยจนอ่านออกเขียนได้ ‘ไวยากรณ์ไทย’ จึงเป็น ‘หนังสือเล่มแรก’ ในประวัติการพิมพ์หรือตัวอักษรไทยพิมพ์ ซึ่งต้อง Jarvis ให้เป็นอนุสรณ์

ในระยะต่อมา บรรดา米ชั้นนารีอเมริกัน ซึ่งเดินทางเข้ามา เผยแพร่คริสต์ศาสนาในกรุงเทพฯ ทวีมากขึ้น ประ oran จะพิมพ์

หนังสือคำสอนของคริสต์เป็นภาษาไทย ได้ส่งต้นฉบับไปพิมพ์ที่ลิงค์ปอร์ ต่อมามิชั้นนารีอเมริกันซึ่งอร์บินลัน ได้ม่าตั้งโรงพิมพ์ที่กรุงเทพฯ เพื่อ ขัดปัญหาที่ต้องส่งต้นฉบับไปพิมพ์ ณ ต่างประเทศ เสียเวลาและค่า ใช้จ่ายโดยใช้เหตุ ตามบันทึกจากเอกสารบอกว่า หมอลสอนศาสนา โรบินลัน (Robinson) ผู้นี้ ดำเนินการพิมพ์ในเมืองไทยสำเร็จเป็น ครั้งแรกเมื่อวิถุนายน พ.ศ. 2379 โดยมากใช้พิมพ์คัมภีร์คริสต์ศาสนาน

โรบินลันได้รับเชื้อตัวพิมพ์อักษรไทยจากเจมล์ โลว์ ซึ่ง ขณะ นั้นกำลังทำงานอยู่ที่เกาะปีนังหรือเกาะมากเพื่อนำมาใช้ในกรุงเทพฯ เมื่อพิมพ์ได้สำเร็จเรียบร้อยดี โรบินลันก็นำหนังสือที่พิมพ์มาให้หมอ บรัดเลย์ดูเป็นขวัญตาขวัญใจ ซึ่งหมอบรัดเลย์ลงความเห็นว่า โรง พิมพ์ข้อมูลสอนศาสนาโรบินลันเป็นโรงพิมพ์แห่งแรกของเมืองไทย และพากมิชั้นนารีอเมริกันได้ขอเช่าที่ดินสร้างโรงพิมพ์ขึ้นอีกหลา แห่ง เอกสารบันทึกว่าพอกผังจะต้องอยู่ที่กุฎีจีนฝั่งธนบุรีหมด ดังจดหมายเหตุระบุไว้ดังนี้

“เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2379 เมื่อวันที่ 15 มกราคม กับ มร. เคเวนบอต ไปหาเจ้าพระยาพระคลัง เรียนถามเรื่องที่จะอนุญาต ให้เข้าทั้งสองอยู่ตรงไหน และจะให้ตั้งโรงพิมพ์ขึ้นที่แห่งใด เจ้าพระยา พระคลังตอบว่า พอกผังจะต้องอยู่ในหมู่เดียวกับ มร. ชั้นเตอร์ ที่ตำบล กุฎีจีนทั้งหมด”

อันด้วยอักษรไทยพิมพ์ของเจมล์ โลว์นั้นรูปร่างไม่สวยงาม เพราะเพียงประดิษฐ์คิดขึ้นใช้เป็นครั้งแรก จะต้องแก้ไขปรับปรุงให้ สวยงามและรัดกุมเพื่อเหมาะสมกับกิจการพิมพ์ ต่อมากลังจากนี้อีก ประมาณหนึ่งปี หมอ ดี.บี. บรัดเลย์ (D.B. Bradley) หรือที่เรียกวัน

จนติดปากว่า หมอบรัดเลย์บ้าง หมอบรัดลีย์บ้าง คนนี้เหล่มองเห็นความสำคัญของกิจการพิมพ์ จึงได้จัดตั้งโรงพิมพ์ขึ้นอีกแห่งหนึ่งที่ตำบลลำไห่ ใกล้ปากคลองบางกอกใหญ่ ถนนบุรี เรียกวันว่า ‘โรงพิมพ์หมอมेเริกัน’

หมอบรัดเลย์ได้คิดประดิษฐ์รูปโฉมอักษรไทยพิมพ์ให้สวยงามกว่าของโรบินสันเป็นผลสำเร็จเมื่อ พ.ศ. 2380 ชั้นแรกเริ่มยังหล่อตัวพิมพ์เองไม่ได้ ต้องส่งไปหล่ออย่างต่างประเทศ อีกประมาณ 4 ปี คือ ราว พ.ศ. 2384 จึงหล่อตัวพิมพ์ได้เองเป็นครั้งแรกที่กรุงเทพฯ อุตสาหกรรมพิมพ์ได้เริ่มพัฒนาการเรือยมajanกระทั้งสวยงามนานาชนิดถึงปัจจุบันนี้

ก่อนจะพุดถึงหนังสือพิมพ์ฉบับแรก ก็จำเป็นอยู่่เองที่จะบอกกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของกิจการพิมพ์ครั้งแรกเลยก่อน เพ่ากับ เปิดม่านแพรให้มองเห็นความเจริญรุ่งเรืองโดยลำดับ ขอพุดถึงหนังสือที่ทางราชการพิมพ์ ก็ปรากฏว่าในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 ประกาศห้ามการสูบสิ่น โปรดเกล้าฯ ให้จ้างโรงพิมพ์ของหมอบรัดเลย์พิมพ์ใบปลิว จำนวน 9,000 ฉบับ เพื่อประกาศแจกจ่ายทั่วไป นอกจากนั้นหมอบรัดเลย์ยังได้พิมพ์ ‘ปฏิทิน’ ภาษาไทย ปรากฏครั้งแรกในเมืองไทย เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2385

จากเอกสารต่างๆ ซึ่งให้เห็นชัดว่าพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 แห่งจักรีวงศ์ทรงสนพระทัยในกิจการพิมพ์อย่างยิ่ง ขณะที่ รัชกาลที่ 4 ยังทรงผนวช ณ วัดบวรนิเวศวิหาร จึงโปรดให้ลั่งเครื่องพิมพ์จัดตั้งขึ้นที่วัดบวรนิเวศฯ นับว่าเป็นโรงพิมพ์แห่งแรกของคนไทย เพื่อพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับพุทธธรรมเผยแพร่คำสอนของ

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าให้กว้างขวาง ทั้งนี้คงต้องการเพชญูต่อสู้กับคำสอนของคริสต์ศาสนา ซึ่งหมอบรัดลีย์อเมริกันจัดพิมพ์แพร์ลั๊สพัดอยู่ ชาวไทยจะหันไปเข้ารีดกันเสียหมด

โรงพิมพ์ที่วัดบวรนิเวศน์พิมพ์หนังสือพระภูมิโกช์ บทสรุป มันต์แบบแผนทางพุทธธรรม ล้วนเป็นภาษาคมหรือที่เรียกว่า อักษร Oriyak แทนหนังสือที่ใช้ใบลานอันเป็นแบบฉบับโบราณ เมื่อพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จถึงวัดราชสมบัติ รัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งโรงพิมพ์หลวงขึ้นในพระบรมมหาราชวัง กำหนดนามว่า ‘โรงพิมพ์อักษรพิมพ์การ’ แต่คนโดยมากเรียกอย่างง่ายและสะดวกปากกว่า ‘โรงพิมพ์หลวง’ ซึ่งตั้งอยู่ ณ พระที่นั่งภานุมาศจำรูญ

หนังสือข่าวราชการที่เรียกว่า ‘ราชกิจจานุเบกษา’ ได้พิมพ์ครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ณ โรงพิมพ์หลวง เมื่อ พ.ศ. 2401 และเป็นที่พิมพ์หนังสือของราชการทุกกระทรวงทั่วประเทศโดยลำดับมาหนังสือพิมพ์ของราชการฉบับนี้มีอายุยืนยาวกว่า 100 ปี ยังคงออกอยู่ จนกระทั่งเดียว妮ต่อเนื่องกันเรื่อยมา จะได้พุดถึง ‘ราชกิจจานุเบกษา’ อีกด้วยหาก

ยังมีหมอบรัดลีย์อเมริกันอีกผู้หนึ่ง ซึ่งมีบทบาทสำคัญในกิจการพิมพ์ชื่อ แซมมวล จอห์น สมิท (Samuel John Smith) เรียกวันทั่วๆ ไปว่า หมอบรัดลีย์ ได้เข้ามาอาศัยบรมโพธิ์สมการปลายรัชกาลที่ 3 คือ พ.ศ. 2391 หมอบรัดลีย์จัดตั้งโรงพิมพ์ขึ้นอีกแห่งหนึ่งที่ตำบลบางคอแหลม ราว พ.ศ. 2413 ได้จัดพิมพ์หนังสือต่างๆ ทั้งนี้เพื่อแข่งขันกับหมอบรัดเลย์

หนังสือหมอลมิทที่พิมพ์เป็นภาษาไทยนั้น ส่วนมากเป็นบทกลอน เช่นเรื่อง ‘พระอภัยมณี’ ของจันตกวีเอก ‘สุนทรภู่’ สำหรับนิราศและบทกลอนอื่นๆ หมอลมิทจัดพิมพ์ที่หลัง อันดับแรกหมอลนศาสนาผู้นี้พิมพ์ ‘พระอภัยมณี’ คาดกันว่า เพราะมีนักเลงอ่านหนังสือบทกลอนกันมาก โดยเฉพาะ ‘พระอภัยมณี’ สำนวนสุนทรภู่ สุนกสนานดีกว่าเรื่องอื่นๆ เรื่องยาวที่ชาวบ้านติดใจอ่านอย่างอมแมม เป็นผลกำไรอีกต่อหนึ่ง หมอลมิทพิมพ์เป็นเล่มๆ ละลึง

ด้วยการพิมพ์ ‘พระอภัยมณี’ ขายดีขยับดี ทำให้หมอลมิทร่าวยสามารถสร้างตึกได้อีกหนึ่งหลัง หมอลมิทนึกถึงพระคุณของสุนทรภู่ผู้ร่วม ‘พระอภัยมณี’ เป็นหนักหนา จึงค้นคว้าหาทายาทของผู้แต่งเพื่อจะให้รางวัล ขณะนั้นบุตรของสุนทรภู่ยังมีชีวิตอยู่ 2 คน คือนายพัดกับนายตาบ หมอลมิทจะให้บำเหน็จรางวัลหรือไม่ยังคงลับอยู่ และไม่มีข่าวคืบหน้าเลี้ยงด้วย

โชคร่าวยด้วยการพิมพ์ ‘พระอภัยมณี’ ฝีปากคมคายนิยายเรื่องยาวสุนกสนานของสุนทรภู่ จันตกวีเอก ทำให้ผู้มีหัวพอคำเล่าและส่วงหาบทกลอนของสุนทรภู่และของกวีอื่นๆ จัดพิมพ์ขายอย่างเช่นหมอลมิทบ้าง โรงพิมพ์จึงเกิดขึ้นอีกหลายโรง การพิมพ์หนังสือไทยและโรงพิมพ์ก็ได้เจริญขึ้นโดยลำดับตั้งแต่นั้นมา นี่คือบทบาทแรกเริ่มซึ่งเป็นบันไดสู่การผลิตหนังสือข่าวฉบับปฐมฤกษ์ของเมืองไทย

‘บางกอก รีคอดิเรอร์’ หนังสือข่าวฉบับแรก

หมอลนศาสนาชาวเมริกันเข้ามาอยู่เมืองไทยมากคน เมื่อหมอบรัดเลย์ได้จัดตั้งโรงพิมพ์ตีพิมพ์เรื่องราวของคริสต์ศาสนากอง

เผยแพร่ปลูกความนิยมในหมู่ประชาชน ความเคลื่อนไหวในการพิมพ์หนังสือไทยตั้นตัวในกลุ่มหมอลนศาสนาด้วยกันเอง เช่น หมอลมิทร่าวยด้วยการพิมพ์ ‘พระอภัยมณี’ การตั้งโรงพิมพ์รุ้สึกว่าศึกคัก จนกลายเป็นแฟชั่น

ชาวเมริกันและชาวต่างประเทศที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ส่วนมากพำนภายามเรียนภาษาไทยจนอ่านออกเขียนได้แต่รู้สึกว่ายังขาด ‘อะไร’ อยู่อย่างหนึ่ง คือความเคลื่อนไหวในสถานการณ์ของโลกและของเมืองไทย หมอบรัดเลย์จึงได้ประชุมปรึกษากับหมอลนศาสนาและคนไทยถึงการเสนอข่าวสารให้ปรากฏขึ้นเป็นหนังสือ ‘หนังสือข่าว’ (Newspaper)

ในที่ประชุมตกลงใจกันว่าจะผลิตหนังสือข่าวเดือนละ 2 ครั้ง ชื่อเรียกันเดียวนี้ว่า ‘รายปักษ์’ นั้นเอง ตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษ แต่พิมพ์ภาษาไทย คือ ‘บางกอก รีคอดิเรอร์’ (Bangkok Recorder) เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2387 ตรงกับ ค.ศ. 1844 จาก ‘บางกอก รีคอดิเรอร์’ นี้ เป็นประวัติศาสตร์ของการหนังสือพิมพ์ ซึ่งได้กำเนิดหนังสือข่าวอกรSPA เป็นครั้งแรกในเมืองสยาม การเริ่มต้นชีวิตหนังสือข่าวนี้ เร公寓ตก่อนประเทศไทยปูนประมาณ 17 ปี แต่ทว่าหนังสือพิมพ์ของญี่ปุ่นเจริญก้าวหน้ากว่าของเรามากมายก่ายกองชนิดเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย โดยที่ ‘ริง’ ล้ำหน้าหลายลิบปี นักหนังสือพิมพ์อังกฤษถึงกับ ‘บิน’ ไปดูกิจการหนังสือพิมพ์ใหญ่ๆ เช่น อาชาธี ไมนิจ และโยมิอุริ

หนังสือพิมพ์ ‘บางกอก รีคอดิเรอร์’ ที่ออกครั้งแรกนั้น ตั้งฉบับไม่มีเหลืออยู่ในห้องสมุดแห่งชาติ เนื่องจากธุรกิจหนังสือพิมพ์เป็นสิ่งใหม่ของเมืองไทย การผลิตครั้งแรกๆ นั้นขายไม่ค่อยดี หมอบรัดเลย์

พิจารณาเห็นว่าจำเป็นต้องหยุดกิจการเลี้ยงชั่วคราว ชีวิตแรกของ
‘บางกอก รีคอดิโอร์’ หายใจอยู่ได้ประมาณ 1 ปี

อย่างไรก็ตี หมอบรัดเลี้ยงก็ยังไม่ละทิ้งความตั้งใจเดิมของเข้า
ผู้ให้กำเนิดหนังสือพิมพ์ไทยเป็นปัจฉนฤกษ์ ซึ่งประวัติศาสตร์จะต้อง¹
จารึกไว้บนหน้าแรกของกิจการหนังสือพิมพ์ หมอบรัดเลี้ยงจึงว่าด
โครงการผลิต ‘บางกอก รีคอดิโอร์’ ออกมาสู่ประชาชนคนอ่านอีก
ครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2407

การออกสู่ตลาดวาระที่สองนี้ เดือนละ 3 ครั้ง ฉบับละ 4
หน้า ด้วยเนื้อหาสาระเพิ่มขึ้น ความต้องการของผู้อ่านทวีขึ้น หมอ
บรัดเลี้ยงจัดการเพิ่มหน้าจาก 4 เป็น 8 และ 12 หน้า โดยลำดับ
ความเจริญก้าวหน้าของ ‘บางกอก รีคอดิโอร์’ ยุคใหม่ หมอบรัดเลี้ยง
ได้เพื่อนร่วมดำเนินงานด้วยคือ เอ็น.เอ. เม็กโนนลัลด์บรรณาธิการ
ภายในฉบับบรรจุเรื่องเกี่ยวกับข่าวสารการเมือง ธุรกิจการค้า ศิลปะ²
ข่าวภัยในและนอกประเทศ หนังสือพิมพ์ที่มีข่าว และสาระทัน³
เหตุการณ์มากที่สุดในสมัยนั้น ‘บางกอก รีคอดิโอร์’ ยุคใหม่ยังพอจะ
ค้นคว้าหาอ่านได้ที่หอสมุดแห่งชาติ

เมื่อได้ออกมาสู่สายตาของมหาชนคนอ่านอย่างกว้างขวาง
อีกวาระหนึ่ง เหตุการณ์ของ ‘บางกอก รีคอดิโอร์’ จะต้องเข้าไป
พัวพันกับข่าวใหญ่ คือหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ได้นำเอาสำเนาลัญญา
ระหว่างมองซีเออร์ โอบะเรต กงสุลฝรั่งเศสกับนายอากรโดยมิได้รับ⁴
อนุญาตเป็นเหตุให้เจ้าพระยาพระคลังและกงสุลฝรั่งเศสฟานตระหนก
ตกใจอย่างมาก เหตุไอนหนอบรัดเลี้ยงจึงได้ข่าวมาตีแผ่ให้ประชาชน
ทราบ เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2408

ข่าวซึ้นนี้ทำให้มองซีเออร์ โอบะเรตเป็นเดือดเป็นแค้นมาก
กงสุลฝรั่งเศสจึงยื่นฟ้องหมอบรัดเลี้ยงเจ้าของ ‘บางกอก รีคอดิโอร์’
ด้วยข้อหาหมิ่นประมาท

‘มองซีเออร์ โอบะเรตขอให้รัฐบาลไทยเอาเจ้าพระยาครี-
สุริยวงศ์ออกจากอัครมหาเสนาบดี’

ในข้อหานี้ระบุว่า เรียกค่าทำวัณจากหมอบรัดเลี้ยง 1,500
หรือญี่ด้วย (สมัยนั้น 3 หรือญี่เท่ากับ 5 บาท) ในที่สุด ‘บางกอก
รีคอดิโอร์’ ต้องลงบทความขอของกงสุลฝรั่งเศส บรรดาหมอลสอน
ศาสนชาวยเมริกันต่างพร้อมใจกันบริจาคเงินคนละเล็กคนน้อยรวม
ได้ 300 บาท จัดส่งไปช่วยเหลือหมอบรัดเลี้ยงผู้ต้องหา ซึ่งแพ้
ความกงสุลฝรั่งเศส เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2409 ชีวิต ‘บางกอก
รีคอดิโอร์’ ของหมอบรัดเลี้ยงได้สร้างชื่อเสียงให้แก่วงการหนังสือข่าว
เรื่อยมา จนถึง พ.ศ. 2410 หนังสือพิมพ์ฉบับแรกของเมืองไทยมีอัน
จะต้องเลิกด้วยประการจะนี้

ในด้านการจำหน่าย แม้นว่าจะรายแรกๆ ไม่ค่อยดี แต่ระยะ
หลังๆ ค่อยกระเตื้องขึ้นมาก มีลามากซึ่งเป็นหมอลสอนศาสนาร่วมกัน
บอกวับ นอกจากนั้นสถานที่ราชการเมื่อออกเป็นรายปักษ์ พิมพ์ไม่เกิน
150 ฉบับ ขายได้กว่า 100 ฉบับ ส่วนที่เหลือก็แลกจ่ายเท่ากับ
เป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ด้วย

การเสนอข่าวของกงสุลฝรั่งเศสนั้น ถือเป็นข่าวใหญ่ก่อความ
เกรียวกว้างมาก หมอบรัดเลี้ยงกงสุลฝรั่งเศสเข้มแข็ง ไม่เกรงกลัว
อิทธิพล แต่จำต้องยอมขอของมาโดยคำสั่งของบ้านเมือง แสดงให้
ประจักษ์ว่าหมอบรัดเลี้ยงควรพกภูหมายไทย การเลาะแสวงหา ‘ข่าว’
เช่นนี้มาลงพิมพ์ นับว่ากล้าสามารถมากที่เดียว.

ไขมันในเลือด

ไขมันในเลือดคืออะไรและมีหน้าที่อย่างไร

ไขมันที่อยู่ในร่างกายมีอยู่หลายชนิดด้วยกัน แต่ละชนิดต่าง ก็ทำหน้าที่ต่างๆ กันไป การขนย้ายไขมันในร่างกายอาศัยระบบหลอด เวียนเลือดโดยที่ไขมันในกระแสเลือดอยู่ในรูปของอนุภาคน้ำซึ่ง ประกอบด้วยไขมันและโปรตีนหล่ายชนิดรวมกัน (เรียกว่า Lipoprotein) ไขมันในเลือดที่รู้จักกันดีมีอยู่ 2 ประเภท คือ คอเลสเทอรอล (cholesterol) และไตรกลีเซอโรลด์ (triglyceride) คอเลสเทอรอล เป็นส่วนประกอบของผนังเซลล์และเป็นสารต้นกำเนิดของการสร้าง ฮอร์โมนจากต่อมหมวกไต และฮอร์โมนเพศที่มีความสำคัญต่อร่างกาย สำหรับไตรกลีเซอโรลด์ทำหน้าที่เป็นแหล่งพลังงานของร่างกาย

ไขมันในเลือดสูงเป็นอันตรายหรือไม่ อย่างไร?

ปัจจุบันคนไทยมีอายุยืนขึ้นทำให้พบโรคที่เกิดจากความเสื่อม ของร่างกายได้มากขึ้น โดยเฉพาะโรคหลอดเลือดหัวใจตีบตันและ

โรคอัมพาต โรคดังกล่าวมีสาเหตุจากการที่หลอดเลือดแข็งตัว (Atherosclerosis) และหลอดเลือดตีบตันซึ่งพบได้เมื่อเรามีอายุมากขึ้น

ภาวะไขมันในเลือดสูงนี้เป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ เกิดโรคหลอดเลือดแข็งตัว (Coronary Artery Disease) โรคหลอด เลือดสมอง (Cerebrovascular Disease) หรือโรคหลอดเลือดแดง ส่วนปลาย (Peripheral Vascular Disease) เราสามารถควบคุม และป้องกันไม่ให้เกิดภาวะนี้ได้ไม่ยาก โดยเฉพาะถ้าเริ่มป้องกันหรือ รักษาตั้งแต่อายุประมาณ 35-40 ปี จะช่วยป้องกันการเกิดโรคหัวใจ และโรคอัมพาตในวัยชราได้อย่างมาก การตรวจพบไขมันในเลือดสูง อาจมีสาเหตุจากโรคอื่นได้ เช่น โรคไต โรคตับ โรคของต่อมไร้รอยด์ หรือเกิดจากยาบางชนิด แพทย์จะสามารถวินิจฉัยแยกโรคได้

จะทราบได้อย่างไรว่าไขมันในเลือดสูงหรือไม่

โดยทั่วไปการตรวจไขมันจะต้องอดอาหารอย่างน้อย 12 ชั่วโมง เพื่อตรวจหาสารต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. **คอเลสเทอรอล (Cholesterol)** เป็นส่วนสำคัญของ ไขมันความหนาแน่นต่ำ คอเลสเทอรอลเป็นไขมันชนิดหนึ่งที่ร่างกาย สามารถล้างเคราะห์ขึ้นได้เอง และได้รับจากสารอาหารที่รับประทาน เข้าไป คอเลสเทอรอลเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดเลี้นเลือดแข็งตัว และตีบตัน สารคอเลสเทอรอลนี้จะมีมากในไขมันล้วน ระดับปกติใน โลหิตไม่ควรเกิน 200 มิลลิกรัม/เดซิลิตร และถ้าพบว่าสูงกว่า 200 มิลลิกรัม/เดซิลิตร ควรควบคุมและรักษา จากการศึกษาพบว่า ถ้าระดับ คอเลสเทอรอลลดลงได้ 10% จะทำให้โอกาสเกิดโรคหลอดเลือด

หัวใจตีบตัวลดลงถึง 2%

2. ไตรกลีเซอร์ไรด์ (*Triglyceride*) ในมันนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากอาหารที่รับประทานเข้าไป และอีกส่วนหนึ่งเกิดจากการลังเคราะห์ในร่างกาย ในคนอ้วนระดับไตรกลีเซอร์ไรด์มักจะสูงได้ปอยๆ ยังไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าไขมันตัวนี้เป็นต้นเหตุของโรคหลอดเลือดเลี้ยงหัวใจ ถ้าพบว่ามีระดับสูงมาก หรือพบว่าสูงในคนที่มีคอเลสเตรอลสูงอยู่แล้วเชื่อว่าโอกาสเป็นโรคหลอดเลือดเลี้ยงหัวใจตีบเพิ่มขึ้น จึงควรรักษา

3. เอชดีแอล (*High density lipoprotein - HDL*) เป็นไขมันที่มีความหนาแน่นสูง มีหน้าที่จับไขมันคอเลสเตรอลออกจากเซลล์ของร่างกายออกไปทำลายที่ตับ ตั้งน้ำหนักระดับ HDL นี้สูง จะมีผลทำให้โอกาสเป็นโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ และโรคหลอดเลือดแดงลดลงโดยเฉพาะถ้าระดับ HDL สูงเกิน 50 มิลลิกรัม/เดซิลิตร HDL จะสูงจากการออกกำลังกายและจากรายลักษณะไขมันบางชนิด

4. แอลดีแอล (*Low density lipoprotein - LDL*) เป็นไขมันที่มีความหนาแน่นต่ำ ถ้ามีระดับในเลือดสูงมากกว่า 130 มิลลิกรัม/เดซิลิตร จะเสี่ยงต่อการเกิดโรคหลอดโลหิตแดงแข็ง LDL จึงได้เชื่อว่าเป็นไขมันชนิดไม่ดี

ปฏิบัติตัวอย่างไรดีเมื่อเกิดภาวะไขมันในเลือดสูง

เมื่อท่านตรวจพบไขมันในเลือดสูง โดยระดับคอเลสเตรอลสูงกว่า 200 มิลลิกรัม/เดซิลิตร ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงในการเกิดโรคหลอดเลือดตีบหรืออุดตัน ซึ่งเป็นกันมากและเป็นสาเหตุของการเสีย

ชีวิตสูงเป็นอันดับหนึ่งในปัจจุบัน ดังนั้นจึงขอแนะนำการปฏิบัติตัวดังนี้

อาหาร ควรหลีกเลี่ยงอาหารที่มีไขมันสูง หรือปรุงด้วยน้ำมัน อาหารทอดเจียวครัวใช้น้ำมันพืช เลือกปรุงอาหารเป็นการนึ่ง ต้ม ย่าง อบ แทน

ควรเพิ่มอาหารพอกผักใบต่างๆ และผลไม้บางชนิดที่ให้ไข่และกากระหว่างการทำให้การดูดซึมของไขมันสูตร่างกายน้อยลง

นมเป็นอาหารที่มีคุณค่าสูง หากจะดื่มควรใช้นมพร่องมันเนยแทนนมสด

ควรดูเครื่องดื่มจำพวกเบียร์ น้ำอัดลม ขนมหวาน เป๊ป - ข้าวต่างๆ จะสะสมเกิดเป็นไขมันไตรกลีเซอไรด์ได้

ลดน้ำหนักตัวถ้าอ้วนหรือมีน้ำหนักเกินโดยลดปริมาณอาหารและออกกำลังกาย การออกกำลังกายเพื่อให้มีผลต่อการเผาผลาญพลังงาน และลดปริมาณไขมันในเลือดได้ ต้องเป็นการออกกำลังกายที่สม่ำเสมอ ต่อเนื่องครั้งละ 20-30 นาที อย่างน้อยสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง สำหรับการออกกำลังกายที่ดีที่สุดเพื่อเพิ่มสมรรถภาพของปอดและหัวใจคือ การเดินเร็ว จoggging เต้นรำ การซ้อมกรายน แต่ถ้าคุณมีอาการของโรคหัวใจอยู่แล้ว หรือมีอายุมากกว่า 40 ปี ขอแนะนำให้ปรึกษาแพทย์ก่อนว่าควรออกกำลังกายชนิดใด และมากน้อยเพียงใด จึงจะเหมาะสมสำหรับท่าน เพื่อให้แน่ใจว่าจะได้รับประโยชน์อย่างเดียวโดยไม่มีอันตรายต่อสุขภาพ.

จาก ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

วันที่ 12 สิงหาคม พุทธศักราช 2547 นับเป็นวาระ magna ของเอกอัครราชทูตไทย ประจำ สปป.ลาว ซึ่งจะทำให้เห็นถึงบูรณาการทางด้านความสัมพันธ์ไทย-ลาว ได้อย่างชัดเจน และในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งโลกไร้พรมแดนและกำลังจะกลายเป็นตลาดแห่งการค้าเสรีนี้ ข้อเขียนเรื่อง “9 ข้อ ที่คนไทยต้องปรับตัว...ในสถานการณ์การค้าระหว่างประเทศ” ของ ‘พอล เลอมาง’ นับว่า่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เขียนเรื่องนี้ทำงานใกล้ชิดอยู่กับองค์การการค้าโลก หรือ WTO ที่นครเจนีวา

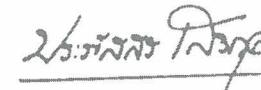
หนังสือวิทยุสารัญรมย์ ฉบับที่ 24 มีเรื่องราวที่น่าสนใจมากmany ทั้งในแวดวงของกิจการระหว่างประเทศ เช่น บทสนทนาของเอกอัครราชทูต สปป.ลาวประจำประเทศไทย และบทสนทนา

ของเอกอัครราชทูตไทย ประจำ สปป.ลาว ซึ่งจะทำให้เห็นถึงบูรณาการทางด้านความสัมพันธ์ไทย-ลาว ได้อย่างชัดเจน และในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งโลกไร้พรมแดนและกำลังจะกลายเป็นตลาดแห่งการค้าเสรีนี้ ข้อเขียนเรื่อง “9 ข้อ ที่คนไทยต้องปรับตัว...ในสถานการณ์การค้าระหว่างประเทศ” ของ ‘พอล เลอมาง’ นับว่า่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เขียนเรื่องนี้ทำงานใกล้ชิดอยู่กับองค์การการค้าโลก หรือ WTO ที่นครเจนีวา

การก้าวให้ทันโลกนับเป็นสิ่งที่จำเป็น แต่ก็ควรจะก้าวอย่างมีปัญญาและมีสติโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ขาดไม่ได้คือความรู้และความเข้าใจในภูมิปัญญาไทยอันทรงคุณค่า ซึ่ง ศ.ระพี สาคริกาได้เตือนตั้งแต่ให้สติไว้ใน “จากเครือข่ายที่ขาดวิญญาณ...ถึง...บูรณาการที่ขาดการเรียนรู้” และเนื่องในวาระ 200 ปี แห่งชาติกาลของนายแพทท์ ดี.บี.บรัดเลย์ มิชชั่นนารีชาวอเมริกัน ซึ่งเป็นชาวต่างประเทศผู้มีบทบาทในด้านต่างๆ อย่างมากในยุคต้นกรุงรัตนโกสินทร์ จึงขอนำเรื่อง “บางกอก วิคอร์เดอร์ หนังสือพิมพ์ฉบับแรกในสยาม” ของ ประภาศ วัชราภรณ์ นักหนังสือพิมพ์อาวุโส มาเล่นอ

ผลหัวใจว่าคุณฯ คงจะมีความสุขในการอ่านหนังสือวิทยุสารัญรมย์เหมือนเช่นเคยนะครับ

ขอแสดงความนับถือ

ประภัสสร เสวกุล